

DEN NY VERDEN
impuls

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 2 - JUNI 2008 - 26. ÅRGANG

- Livskraftens oprindelse
- Menneskeliggørelsens start
- Når livet inkarnerer
- Guddommens kvindelige side

Tidsskrift for åndsvidenskab

Er Gud findes

Guddommen bor i ethvert levende væsen, ligesom det voksne eller modne menneske bor i det lille spæde barn. Men ligesom det lille spæde barns krop eller fysiske organisme endnu ikke er færdigskabt til at kunne udfolde det modne, voksne menneskes bevidsthed og væremåde, således er det ufærdige menneskes bevidsthed eller psyke ligeledes mere eller mindre at udtrykke som en baby- eller barnebevidsthed i forholdet til dets eget evige eller udødelige jeg, i kraft af hvilket det netop evigt er identisk med den altoverstrålende Guddom.

Alle eksisterende levende væseners højeste selv eller jeg er uadskilleligt forenede til ét eneste eksisterende "noget". Dette "noget" udgør den absolut eneste eksisterende almægtige Guddoms jeg. Denne Guddom bliver netop almægtig i kraft af, at den har alle eksisterende levende væseners organismer til manifestations-redskaber.

Når vi ser, hvorledes dette ocean af organismer udgør selve verdensaltet, bliver dette verdensalt således Guds manifestations- og oplevelseslegeme eller –organisme. Alle levende væseners bevidsthed eller psyke danner således tilsammen Guddommens bevidsthed eller psyke.

(Martinus i tale fra 1/7-1962)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Livskraftens oprindelse	27	<i>Ruth Olsen:</i> Martinus' verdensbillede
9	<i>Ruth Olsen:</i> Menneskeliggørelsens begyndelse	28	<i>Ruth Olsen:</i> Gud og hvermand
12	<i>Per Holsner:</i> Guddommens kvindelige side	29	<i>Gunder Frederiksen:</i> Fødte sjælevenner
16	Dialog	30	<i>Gunder Frederiksen:</i> Leve af lys
18	<i>Per Bruus-Jensen:</i> Refleksioner over hjernebegrebet	31	<i>Gunder Frederiksen:</i> Bed universet om hjælp
18	<i>Uwe Todt:</i> Fire spørgsmål til Ole Therkelsens bog "Martinus, Darwin og Intelligent Design"	32	<i>Gunder Frederiksen:</i> Hvad med fremtiden - Hvordan ser den ud?
21	<i>Ruth Olsen:</i> Kabbala - før og nu	35	<i>Per Holsner:</i> Kosmisk åndsvidenskab i menneske- heden på jorden
23	<i>Kirsten-Tove Thurø:</i> Sam Zinglersen - et mindebillede	41	<i>Knud Højgaard:</i> Det runde vægreliet
26	<i>Thorsten Dreyer:</i> Martinus som vi kendte ham	42	<i>Robin Petersen:</i> Bob Moore - Frihedens udfoldelse
27	Om bøger:	46	<i>Ruth Olsen:</i> Når livet inkarnerer
27	<i>Ruth Olsen:</i> Loven for tiltrækning	48	Kort fortalt

Den Ny VerdensImpuls nr. 2/2008

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

E-mail: gufr@it.dk

Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **220 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. juli 2008**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Som det ses af bladets bagside og af bogan-
meldelserne kan vi denne gang byde på to nye
bogudgivelser fra eget forlag. Vi tror nemlig på,
at interessen for det åndsvidenskabelige ver-
densbillede vil vokse betydeligt i de kommende
år, og så er jo godt, at der foreligger flere for-
skellige indfaldsveje til emnet.

Mængden af sekundær-litteratur i tilknytning til
Martinus' værk er efterhånden betydelig, men
det er også just, hvad Martinus har forudsagt
ville ske.

Som noget nyt vil det også denne sommer være
muligt at købe DVD'erne "Martinus – som vi
kendte ham" (se side 26). De er færdige i juli må-
ned, men præcist hvornår kunne producenterne
ikke sige endnu.

Af bladets bagside fremgår, at vi har sat prisen
50 kr. ned på den store Martinus-biografi i
håb om, at flere vil lade sig friste til at lære hele
Martinus' liv og levned at kende. Nu begynder
Bogbiksen her i Klint snart sin sommersæson,
og så plejer vi jo at have en del bøger til nedsat
pris.

Med ønsket om en dejlig sommer
Ruth

Forside:

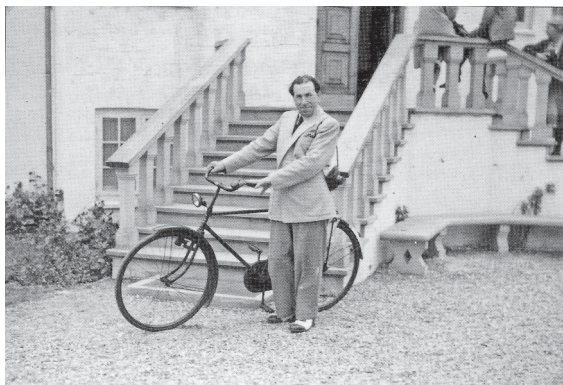
Lupiner

Livskraftens oprindelse

af Martinus

Den jordiske menneskehed er mere eller mindre afsporet

Der eksisterer blandt vor tids mennesker en masse afsporinger, både seksuelle afsporinger og afsporinger, der består af overdreven brug af narkotika og alkohol. Sådanne afsporinger vil i kommende inkarnationer kunne bringe mennesker i større eller mindre åndssvaghed eller føre til medfødte fysiske defekter, som de afsporede væsener efter nogle inkarnationers forløb vil have overvundet. Disse væsener, som har været igennem en afspørings mørke tilstand, vil være særligt rustet med erfaringer og medlidenhedsevne, således at de, når de atter har vundet deres sundhed tilbage, vil være de allerbedste hjælpere og vejledere for medmennesker, der befinder sig i en lignende afsporet tilstand, som de selv har været igennem.

Det er således rigtigt, at "intet er så galt, uden at det er godt for noget", som ordsproget siger. Det betyder dog ikke, at jeg dermed vil anbefale mine medmennesker at blive afsporede inden for førnævnte områder, det er muligt at komme frem til de nødvendige livserfaringer uden at gå den vej. Ganske vist kan intet jordisk menneske nå frem til kosmisk bevidsthed uden gennem erfaringer og deriblandt ubehagelige erfaringer, der i sig selv er en slags afsporinger. Kosmisk set er det faktisk sådan, at så at sige hele den jordiske menneskehed af i dag på en masse felter er afsporet. Det siger jeg naturligvis ikke som kritik eller som udtryk for, at jeg er forarget over tilstandene. Den jordiske menneskehed kan ikke være anderledes i øjeblikket, da den er på vej fra en dyrisk tilstand til en rigtig mennesketilstand. Men den kan blive anderledes, og den vil blive anderledes.

Den falske livsoplevelse

Når jeg bruger udtrykket "afsporet" om den jordiske menneskeheds nuværende tilstand, mener jeg dermed, at umådeligt mange jordiske mennesker er kommet bort fra den væremåde, der er en betingelse, hvis man vil frigøre sig fra besværlighederne og lidelserne i det daglige liv. Mange repræsenterer tværtimod en væremåde, som bevirker, at de får en falsk livsoplevelse. Livet former sig for dem som "ondt", hvilket er den største illusion, der eksisterer. Livet i sig selv er ikke ondt, det er strålende kærlighed. Men det er baseret på logik, hvilket vil sige, at det ikke på nogen måde tillader, at nogen ustraffet kan påføre andre levende væsener lidelse eller smerte. "Ustraffet" er endda ikke det rigtige udtryk, da det kan få folk til at tro på en "vred" gud. Det vi kalder det "onde" er ikke en straf i ordets virkelige forstand, det er en foreteelse baseret på loven for årsag og virkning. Og det er en absolut nødvendig foreteelse, thi uden den ville intet levende væsen kunne få bevidsthed og blive et frit skabende væsen, der vil blive i stand til at gøre sig til herre over livet og døden og blive til "mennesket i Guds billede". Hvert eneste jordisk menneske befinder sig i øjeblikket på et udviklingsstadium, hvor det i fortiden har skabt en mængde årsager, hvis virkninger nu og i den nærmeste fremtid udløser sig som en på forskellige måder ulykkelig skæbne. Verden kommer derved til at se ud som en "jammerdal", som nogle troende mennesker kalder det, eller som værende "ad helvede til", som andre foretrækker at kalde det. Begge udtryk er langt mere udtryk for deres ophavs sindstilstand, end for den verden, de med deres udtryk vil beskrive. Hvis man vil kalde verden en "jammerdal" eller et "helvede", kan det kun blive udtryk for et absolut falsk verdensbillede, men det kan derimod karakterisere en mere eller mindre syg livsoplevelsesevne.

Menneskenes "defekte" instrumenter

Det vigtigste i verden for alle mennesker er at finde vejen ud af sygdommene, ud af lidelserne og bort fra den falske livsoplevelse. Men hvordan kommer man bort fra den? Om det levende væsens "jeg" kan man, som jeg så ofte har skrevet og sagt, ikke sige andet, end at det er "noget, som er". Altså kan man ikke sige, at jeget er falsk og er årsag til en falsk livsoplevelse. Livet i sig selv, hele det levende univers, som udfolder sin livskraft baseret på evige love, er heller ikke noget falsk. Mineralerne har deres livsudfoldelse, selv om menneskene ikke fornemmer den. Planterne har deres, og dyrene har deres. I mikro- og makrokosmos med deres "partikler og tomrum" eksisterer også en livsudfoldelse, som mennesket begynder at få en anelse om. Intet af dette er udtryk for falskhed. Det eneste, som kan

være falsk, er menneskenes forestillinger om verden, og det kan de udelukkende, fordi de instrumenter eller redskaber, menneskene bruger, enten er for uudviklede eller for defekte, fordi de er blevet misbrugt.

Med menneskenes "instrumenter" mener jeg ikke her teleskoper, mikroskoper og andre former for teknisk forlængelse af menneskenes fysiske sanseevne. Jeg mener menneskets eget defekte eller mangelfulde livsoplevelsesredskab, dets organisme. Når jeg har sagt det, vil mange mene, at jeg specielt mener menneskets fysiske organisme. Men det gør jeg ikke, for menneskets fysiske organisme er i virkeligheden kun et organ i en meget større organisme, som ikke består af fysisk materie og derfor unddrager sig eller ikke er tilgængelig for fysisk sansning. Det er denne kosmiske organisme, der i øjeblikket ikke kan give mennesket den sande livsoplevelse eller den fuldkomne oplevelse af livet i universet eller den evige Guddom. Mangler eller noget defekt i menneskers fysiske organismer er udelukkende en virkning af noget manglende eller defekt i deres kosmiske organismer. Vejen bort fra den falske livsoplevelse og dermed fra sygdomme og lidelser, vejen til livet eller den fuldkomne livsoplevelse kan kun etableres gennem at skabe sig selv et fuldkomment livsoplevelsesredskab. For at kunne gøre det, må man kende lovene for skabelse og vide, hvad det er for materier, man har med at gøre. Og det er blevet min opgave at analysere disse ting ud for den søgende forsker, at vise ham eller hende en verden, der ikke er falsk, og et verdensbillede, hvori det såkaldte onde er "det ubehagelige gode" og derved bliver en del af det store slutfacit: "Alt er såre godt".

Det levende væsens evighedslegeme og dets udskiftningsorganer

Foruden det organ i den kosmiske organisme, som mennesket kender som sit fysiske legeme, besidder samme menneske fem andre kosmiske organer eller legemer, der også er dele af den kosmiske organisme. Alle disse seks organer eller legemer kan udskiftes og fornyes og er altså tidsdimensionelle eller underkastet begreberne begyndelse og afslutning. Det gælder derimod ikke for det levende væsens kosmiske organisme, hvori de nævnte legemer er udskiftningsorganer. Den kosmiske organisme er evig, hvorfor jeg i mine analyser også benævner den som det levende væsens evighedslegeme.

Jeget eller skaberen med sin skabeevne og sit evighedslegeme er en treenig realitet uden begyndelse og afslutning, og derfor er alle levende væsener evige væsener. Men selve deres livsoplevelse er baseret på, at "noget", der er evigt, skaber og oplever gennem "noget", der rummer begyndelser og afslutninger, og som dog alligevel er evigt i sin substans. Denne egenskab repræsenterer det levende væsens evighedslegeme, der er evigt og permanent som instrument for det levende væsens skabe- og oplevelsesevne, men dets seks organer, dets instinktorgan, dets tyngdeorgan, dets følelsesorgan, dets intelligensorgan, dets intuiti onsorgan og dets hukommelsesorgan er underkastet forvandling og dermed begyndelse og afslutning, der altid

efterfølges af en ny begyndelse.

Den fysiske del af et levende væsen, dets tyngdeorgan, er altså kun et enkelt organ i samme væsens evighedslegeme, og den er et organ, der kan udskiftes. Det sker gennem den proces, man kalder "døden". Inden væsenet igen skaber sig et nyt fysisk organ i sit evighedslegeme, altså en ny fysisk organisme, er der en pause, i hvilken dets dagsbevidsthed bæres af dets følelseslegeme, dets intelligenslegeme, dets intuitionslegeme og hukommelseslegeme efter tur, hvilket er ensbetydende med, at samme væsen oplever et kredsløb gennem de åndelige verdener, der kan opleves gennem sådanne legemer. Hvor meget eller hvor lidt et menneske oplever i disse åndelige eller stråleformige verdener mellem to fysiske inkarnationer, er afhængigt af, hvor meget dets respektive åndelige legemer eller organer er udviklet. Da disse stråleformige sfærer ikke er sæde for smerteoplevelser og lidelsestilstande, er det altså en lysets verden, et menneske går ind til, når det "dør", som man kalder det. Det kan ikke pointeres nok, at der ingen mening er i at være bange for døden. Den første overgang kan for visse mennesker være lidt vanskelig, hvis de har mange mørke tanker, angst eller dårlig samvittighed. Men det er jo netop alt det, et menneske må se at overvinde, medens det oplever gennem sin fysiske organisme. Det er derfor, det inkarnerer i fysisk materie for at lære at overvinde modstand, først med vold og magt i det hører de primitive stadier til i og så med indsigt og næstekærlighed. Det er det, der fører væsenet ud af den falske livsoplevelse.

Oplevelsen af "jeg" og "det"

Eftersom det fysiske legeme er organ i en stor åndelig organisme, er det altså ikke fysisk i renkultur. Åndelige

kræfter virker igennem dette legeme, og hvis ikke de gjorde det, ville selve de fysiske processer gå i stå. Igennem det fysiske legemes funktioner afsløres oplevelse og skabelse. Der er "noget", som oplever og skaber igennem det. Det er ikke øjnene, der ser, og det er ikke ørerne, som hører, disse sansesapparaturer registrerer bare. Dette bliver yderligere til kendsgerning gennem vor livsfornemmelse, som opleves i to væsensforskellige detaljer. Vi fornemmer noget, som er os selv, og noget, der ikke er det. Vi fornemmer noget, vi kan knytte os til og slippe igen, noget, vi kan være bundet af og frigøre os for. Hvor går grænsen mellem det, der er os selv og det, der ikke er det?

Det er ikke så svært at se, at vi ikke er vore omgivelser, vi er ikke de andre væsener, og vi er ikke tingene omkring os. Men er vi da vort fysiske legeme? Nej, vi siger: "Mit legeme, mine øjne, mine ører, mine lemmer osv.". "Min" og "mit" udtrykker her jeget, der er noget andet end legemet og dets organer. Vi fornemmer, at der er noget "bagved". Men jeget kan vi ikke komme bagved. Alt, hvad vi kan sanse og opleve, er adskilt fra dette jeg, og det sansede kan altsammen sammenfattes i ordet "det". "Det" er noget, vi kan knytte os til eller frigøre os fra, men ingen kan frigøre sig fra sit eget jeg, der ikke er noget, man har eller ikke har, men noget, man *er*. *Jeget er evigt* og kan knytte os til eller frigøre sig fra "det", hvor "det" fremtræder i en uendelig masse variationer og energikombinationer, som dels er skabt, dvs. blandet af andre levende væseners jeg og skabeevne, dels af os selv og vor skabeevne. Selve vor livsoplevelse er en vekselvirkning mellem de materiekombinationer eller "det", vi selv har sat i gang, og naturens og andre levende væseners eller jegers materiekombinationer, som er en anden variation af "det". Sidstnævnte variation af "det" er jo i virkeligheden hele universet, det er én stor sammenhængende, levende kosmisk organisme for det levende væsen, hvori vi alle "lever, røres og er", det er den evige Guddom. Derfor er det levende væsens livsoplevelse en evig vekselvirkning med Gud, med "du, som er i himlene".

Over- og underbevidsthed

Gennem sin evige skabe- og oplevelsesevne og sine stadigt skiftende instrumenter, organer eller legemer oplever det evige jeg en kæde af årsager og virkninger i vekselvirkning med "det", som altså i virkeligheden er det evige Du's eller Guddommens manifestationer eller svar på det levende væsens tanker og handlinger. Væsenet sår og må høste, som det har sået og danner derved sin skæbne fra inkarnation til inkarnation. Den jordiske menneskehed af i dag har selv sået sin "afsporede" tilstand eller falske livsoplevelse. Den er hverken resultat af en vred guds straffeforanstaltninger eller af tilfældigheder, men udelukkende en virkning af de mangelfulde eller til dels ødelagte psykiske og fysiske organer, menneskene oplever og skaber igennem. Altså må de jordiske mennesker skabe sig nogle bedre psykiske og fysiske legemer til at opleve og skabe med.

Ethvert levende væsen har som omtalt seks legemer, der alle er organer i dets evighedslegeme, og når væsenet er in-

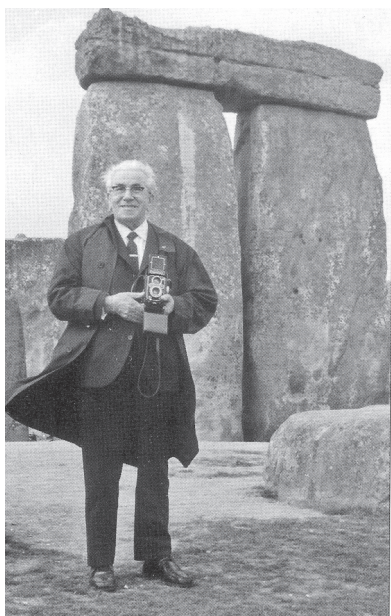
karneret, bæres dets dagsbevidsthed af dets fysiske legeme, som jeg kalder tyngdelegemet. I øjeblikket er masser af mennesker hyllet i den illusion, at dette fysiske legeme er deres eneste legeme, ja, mange tilmed i den fejltagelse, at dette legeme er identisk med dem selv. I virkeligheden er det en kombination af energier, jeget har knyttet til sig, og som samme jeg før eller senere gennem "døden" vil frigøre sig fra. Vi frigør os i nogen grad fra vort fysiske legeme, inden vi "dør", det gør vi hver gang, vi sover. Når vi er fysisk inkarneret, har vi nemlig både en "dagsbevidsthed" og en "natbevidsthed", og medens dagsbevidstheden bæres af det fysiske legeme, bæres natbevidstheden af de øvrige fem legemer. Tilsammen repræsenterer de seks legemer og dags- og natbevidstheden, hvad jeg i *Livets Bog* karakteriserer som det levende væsens "underbevidsthed".

Denne underbevidsthed, som bæres af legemer, der er underkastet forvandling, begyndelse og afslutning, må naturligvis også være underkastet de samme principper og altså være tids- og rumdimensionel. Men ligesom de seks tids- og rumdimensionelle legemer kun kan eksistere, fordi deres forvandlinger finder sted inden for det levende væsens evighedslegeme, der ikke er tids- og rumdimensionelt, kan den tids- og rumdimensionelle underbevidsthed også kun eksistere, fordi den er rodfæstet i og bæres af noget ikke-tids- og rumdimensionelt, nemlig den evighedsfaktor, jeg kalder det levende væsens "overbevidsthed". Overbevidstheden er det evige organ, ved hjælp af hvilket det levende væsens bevidsthedsværdier overføres fra det ene underbevidste legeme til det andet, samtidigt med at samme overbevidsthed er "lager" og "kartotek" for bevidsthedsenergier, der ikke i øjeblikket benyttes gennem de underbevidste legemer.

Den overbevidste og underbevidste funktion

Ligesom det levende væsen for at være et evigt oplevende og skabende væsen må besidde såvel et evighedslegeme som tids- og rumdimensionelle udskiftningsorganer eller -legemer, må samme væsen også være i besiddelse af en

overbevidsthed, der er af evig beskaffenhed, og en underbevidsthed, der er foranderlig og tids- og rumdimensionel. Overbevidstheden er som tidligere nævnt permanent organ for bevidsthedsenergiernes organisation og oplagring. Men det er ikke nok, at energier og værdier bliver organiseret og opbevaret; organisation og oplagring af bevidsthedsenergier giver ingen oplevelse. Og uden oplevelse ville det levende væsen være at betragte som en automatisk fungerende maskine. Men således fremtræder det levende væsen ikke. Idet overbevidstheden gennem skæbneelementet med dets talentkerner (organet for organisation og opbevaring af energi) overfører bevidsthedsenergier til de underbevidste organer eller legemer, når energierne frem til at blive noget, jeget vågent dagsbevidst kan opleve. Dags-bevidst oplevelse finder altså sted igennem de underbevidste legemer (for jordmenneskets vedkommende i øjeblikket gennem tyngdelegemet), mens overbevidstheden og evighedslegemet derimod garanterer det levende væsens evige energiorganisering, dets talentkerneopbevaring og evnefornylelse gennem nydannelse af talentkerner.

Moderenergien og de seks grundenergier

Med overbevidstheden har vi det første møde med det, vi kalder energi. Energien i denne sin første fase kalder jeg ”moderenergien”. Og ligesom de seks underbevidsthedslegemer er organer i evighedslegemet, er de energier, nævnte legemer består af, seks forskellige grundvibrationer eller grundarter af moder- energien. Jeg benævner disse seks energier: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Når der er seks organer i evighedslegemet, skyldes det, at jeget har et organ, hvori enhver af disse energier dominerer, medens de øvrige enten er under udvikling, under degeneration eller helt latent i samme organ. Hele tilværelsens samlede energimasse består af disse seks grundarter af energi, og ethvert levende væsens evne til at opleve og skabe er baseret på dets evne til at jonglere med nævnte energier og kombinere og blande dem i uendelige variationer. Alle faste, flydende

og luftformige stoffer er forskellige blandinger af disse seks energier, men det samme gælder for de stråleformige kræfter, mennesker ellers ikke opfatter som stof. Det er blot andre blandinger af de samme energier

Det vil altså sige, at enten man taler om de hårdeste metaller eller stenarter, om væsker eller luftarter eller om elektricitet eller andre former for stråler og bølger, f.eks. menneskenes tanker, følelser, ideer og erindringer, så er det altså sammen forskellige slags blandinger af universets seks grundenergier. Hver energi har ligesom tonerne en skala af oktaver fra ”bas” til ”diskant”. Men også udover ”bassen” og ”diskanten” i områder, der er utilgængelige for almindelig jordmenneskelig sansning. I nogle af disse oktaver er energierne materiale for makrokosmiske væsener, og i andre er de materiale for mikrokosmiske væsener, og derimellem eksisterer, hvad jeg kalder ”de mellemkosmiske oktaver”, den verden af levende væsener, vi kan opfatte med vore fysiske sanser, nemlig planter, dyr og jordiske mennesker, samt psykiske væsener, der ikke kan opleves med fysiske sanser. I mellemkosmos, især hvor det drejer sig om mennesker, ved man, at bevidsthed og energi har noget med hinanden at gøre. Med hensyn til dyrene kan man også gå med til, at en primitiv form for bevidsthed ligger bag ved deres energiudfoldelse. Allerede hvad planteriget angår, vil man nok tale om liv, men ikke om bevidsthed. Og når det drejer sig om mineralverdenen, opfatter man den som ”død”, selv om man dog må erkende, at den er bunden energi, der kan frigøres, og at den, når man ser den i et mikroperspektiv, består af partikler med tomrum. Men at den skulle have noget som helst med begrebet bevidsthed at gøre, har man ingen anelse om, fordi de eneste livslove, man endnu kender til, er fysiske love.

Energi og bevidsthed, gudesønnerne og Guddommen

Selv det fasteste stof består, når man ser det i mikroperspektiv, af partikler og tomrum, og tomrummet er gennemstrålet af energi, af stråler og bølger i bevægelse. Hvor der er energi og bevægelse, er der også liv, selv om det er i en materie, som af menneskets fysiske dagsbevidsthed opfattes som ”død” materie. Men med det kosmiske syn må man gå videre og sige, at hvor der er liv, er der også bevidsthed. Al energiudfoldelse i universet, hvad enten den udfolder sig i, hvad der i menneskets perspektiv er mikrokosmos eller makrokosmos, er skabt af levende væseners bevidsthed, levende væsener, der danner universer og stoffer for hverandre. Alle ”lever, røres og er til” i det levende univers, som er Guds bevidsthed, og derfor er Guddommen hvert eneste væsen lige nær, hvad enten det er et atom, et menneske eller et mælkevejssystem. Og derfor betyder alle levende væsener lige meget uanset størrelse og tidsperspektiv. Derfor er én dag som tusind år og tusind år som én dag for den evige Guddom, som oplever gennem alle tidsperspektiver gennem alle levende væsener, der er Guddommens organer.

For væsenerne i mikrokosmos er visse oktaver af grundenergierne skala materiale for skabelse af psykiske og fysiske legemer, af bevidsthed og tankevirksomhed og

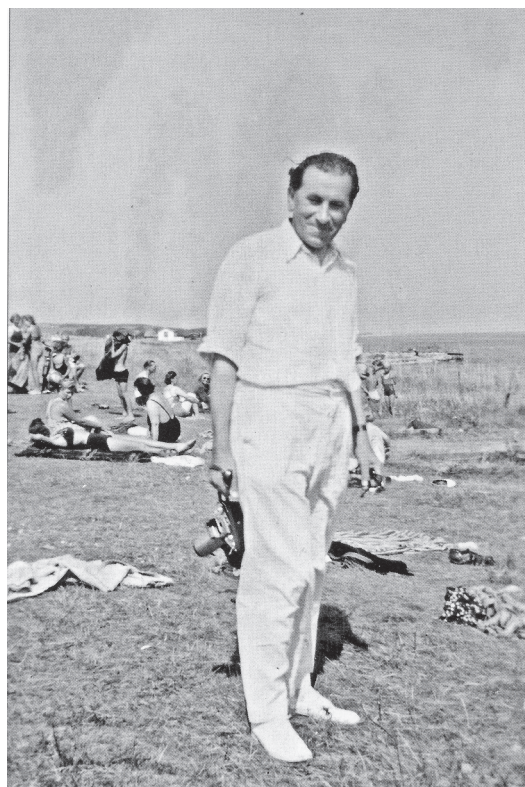
deraf følgende skabevirksomhed uden for deres egne organismer i materien, der omgiver dem. Andre oktavener benyttes af væsener i mellemkosmos, deriblandt de jordiske mennesker, og andre igen af klode-, solsystems- og mælkevejssystemsvæsener og endnu større væsener i makrokosmos. Det vil sige, at bag alle bevægelser og energifunktioner i hele det levende univers er der skabende og oplevende bevidsthed, hvis ophav er levende væsener inden i levende væsener. Og udtrykket eller betegnelsen "Guds billede" kan netop analyseres som "levende væsener inden i levende væsener". Derfor er mennesket også "i Guds billede efter hans lignelse", idet både dets fysiske og dets psykiske legemer er bygget op af levende mikrovæsener, der "lever, røres og er til" i disse universer, som nævnte legemer udgør for dem. Men der er den væsentlige forskel på den evige Guddom og alle de evige "gudesønner", som lever i "ham" i spiralkredsløb inden i spiralkredsløb, at medens gudesønnerne altid vil være både makrovæsener i forhold til levende væsener i mikrokosmos eller underliggende spiraler, og mikrovæsener i forhold til væsenerne i makrokosmos eller overliggende spiralkredsløb, samtidig med at de har deres udadvendte oplevelse i mellemkosmos, har den evige Guddom ingen væsener over sig eller uden for sig, og "han" har udelukkende sin oplevelse i sin egen indre verden, hvor "hans" bevidsthed bæres af gudesønnerne, der er Guds organer og redskaber. I alle spiralers oktavener af grundenergier vekselvirker levende væsener med hverandre, og da alle disse væseners bevidsthed er en del af Guddommens bevidsthed, bliver deres oplevelse en del af Guds oplevelse. Gud er hvert eneste væsen lige nær, hvert suk, hvert skrig, hver sorg, hver glæde, al lidelse, al fryd, al længsel og skabertrang såvel som al glæde og al taknemmelighed ved fuldendt skaberværk, der strømmer gennem levende væseners bevidsthed, strømmer også gennem Guds bevidsthed gennem psykiske væsener, som er "hans" modtagerorganer. Men som alle levende væsener "i hans billede" har Guddommen ikke blot modtager-, men også afsenderorganer, og det vil sige levende væsener, som repræsenterer skytsåndsprincippet og verdensgenløsningsprincippet. Altså væsener, som er med til at hjælpe og beskytte, hvor det er passende for andre levende væseners skæbnedannelse, og til at befordre udviklingen f.eks. inden for et sådant område som den jordiske menneskehed.

Den bindende følelsesenergi

Lad os fra disse store kosmiske perspektiver vende os mod noget, der for det jordiske menneske i øjeblikket er meget nærliggende i dets fysiske legeme og dets livskraft. Men allerførst må vi koncentrere os om den fysiske materie som helhed. Det hus, De i øjeblikket befinder Dem i, såvel som det hus, De selv bor i, består af bevidsthedsenergi. Det må det jo gøre, når der er bevidsthed alle vegne. Alle seks grundenergier må forekomme i et sådant hus. Der er både instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse. Når De ikke er vant til at opfatte det således, skyldes det, at nævnte energier her fremtræder i oktavener, der ikke af det jordiske menneske i almindelighed kan opleves som bevidsthedsenergi, men derimod som stof eller materie. Det er på grund af det kosmiske perspek-

tivprincip, at det er således. Det er udfoldelse af levende væseners bevidsthed, som kosmisk set er meget "langt borte" fra det jordiske menneske. Men hvordan kan man vide, at det er bevidsthedsenergi? Lad os se på, hvordan den energi reagerer, jeg kalder følelsesenergien, når vi ser den i forskellige perspektiver.

Følelsesenergien er bindende, en sammentrækkende energi. Det må vi erkende, når det drejer sig om de jordiske menneskers følelsesliv. Kærlige følelser binder mennesker sammen, enten det blot er to mennesker eller en større eller mindre menneskegruppe. Det man kalder fædrelands-kærlighed er en sådan bindende følelse, slægtsfølelse og familiefølelse lige sådan. Hvilke stærke følelsesbånd er der ikke i moderkærligheden? Så stærke kan de til tider være, at barnet på et vist alderstrin, hvor det ønsker større frihed og selvstændighed, føler sig alt for bundet og søger at frigøre sig. Følelser kan med deres bindende kraft være noget positivt i kærlighed, venskab, samarbejde og gensidig kontakt mellem levende væsener. Men de kan også virke negativt. De kan blive til bånd, der virker bindende indadtil i menneskets eget sind. De kan blive til "mentale fængsler", der kan binde et menneskes tankeverden i en sådan grad, at først skytsånderne, der hjælper mennesket i mellemtilstanden efter døden, kan suggerere vedkommende ud af det selvskabte helvede eller skærsild, som består af jalousi, bitterhed, misundelse, had eller lignende følelser. Eller måske af angst og dårlig samvittighed på grund af de handlinger, som nævnte følelser i perioder, hvor de helt beherskede menneskets bevidsthed, fik det til at begå. De kan virke ud mod omgivelserne, og de kan virke indad i sindet. Men de virker altid som bindende energi.

Spændingsforholdet mellem ild og kulde

Da følelsesenergien såvel som de andre grundenergier virker i en uendelig række oktaver opad i makrokosmos og nedad i mikrokosmos samtidig med, at hver af dem beholder sin evige natur og reaktionsevne over for de andre energier, vil det sige, at følelsesenergien i makro- og mikrokosmiske oktaver også er bindende og sammentrækkende. Hvor står det jordiske menneske over for en kraft i naturen, som det på sit nuværende udviklingstrin ikke er i stand til at opleve som bevidsthed, men må erkende, at det er en bindende kraft? Det gør det over for den naturkraft, som er verdensaltets kulde. Kulden er følelsesenergi, og den er en kraft, der overalt og altid vil binde og sammenholde, hvad den kommer til at beherske. Men verdensaltet er jo ikke blot en materiekombination, der er bundet af kulde. Ligesom følelsesenergien eksisterer i uendeligt mange oktaver over og under jordmenneskets mellemkosmiske dagsbevidste oplevelsessevne, eksisterer dens totale modsætning også i makro-, mellem- og mikrokosmiske oktaver, og det er tyngdeenergien. Den fremtræder uden for jordmenneskets bevidsthedsoktaver som varme og ild, en kraft, som vil udvide alt, hvad den kommer i berøring med. Spændingsforholdet mellem disse to kosmiske eller universelle energier, den bindende følelse og den udvidende tyngde, som virker i alle mikro-, mellem- og makrokosmiske oktaver af grundenergiene, er basis for al livs- og manifestationskraft i alle levende væsners fysiske og psykiske udskiftningsorganer, hvorigennem de har dagsbevidst oplevelse. Og på denne måde bliver samme spændingsforhold baggrund for al livskraft, fysisk såvel som psykisk.

I de oktaver, i hvilke de jordiske mennesker jonglerer med disse to energier i deres bevidsthed, bliver de bestemmende for udfoldelse af psykisk livskraft. Men også for deres fysiske livskraft har spændingen mellem tyngde og følelse den allerstørste betydning. Men dér er det i oktaver, hvor de fremtræder som ild og kulde. I jordmenneskets fysiske legeme fremtræder spændingsforholdet mellem den universelle ild og kulde, altså mellem tyngde- og følelsesenergien, som samme væsens normaltemperatur, hvilken jo i allerhøjeste grad har med menneskets fysiske livskraft at gøre. Kommer et menneskes temperatur nogle grader over eller under det normale, kan det mærkes på vedkommende væsens fysiske livskraft, og der er måske ikke langt til, at livskraften forsvinder fra det fysiske plan, altså at vedkommende væsen dør. Jordklodens normaltemperatur er også baseret på balance mellem varme og kulde, og hvis dette balanceforhold ophørte, hvis f.eks. varmen tog overhånd, ville jorden få ”høj feber”, og det kunne føre til døden for alt animalsk liv i dens organisme, deriblandt de jordiske mennesker. Det behøver menneskene nu ikke at frygte, selv om mange på grund af verdenssituationen måske netop vil mene, at en sådan begivenhed kunne være i anmarch. Verdenssituationen er dog ikke udtryk for, at jorden er syg og døden nær. Den er tværtimod udtryk for en udvikling, der bevidsthedsmæssigt har med spændingsforholdet mellem tyngde og følelse at gøre.

Den psykiske og fysiske balance

Jordmenneskets normaltemperatur viser, hvorledes det er lykkedes for dette væsen gennem lange tiders og mange inkarnationers erfaringer at skabe et udskiftningslegeme med balance mellem tyngde og følelse. Det er blevet til genialitet og automatfunktion. Det samme gælder for jordklodevæsenets vedkommende i sin spiral, derfor passer vi også ind i dens organisme. Det vil sige, at såvel klodevæsenet som vi selv har bragt spændingen mellem ild og kulde under kontrol og holder denne spænding i et permanent forhold, der er det samme som fysisk livskraft. Der foregår eksplosioner i organismen, men de er alle under kontrol ligesom i en motor. Hjerteslag, blodomløb og enhver bevægelse i og af organismen er sat i gang af denne kontrollerede spænding. Men hvorledes er forholdet mellem tyngde og følelse i klodevæsenets og jordmenneskenes psykiske område? Er eksplosionerne også der gennem viljen afbalanceret af den bindende følelsesenergi?

Det er de ikke, og det er hele årsagen til klodevæsenets og jordmenneskehedens nuværende tilstand. Men jordklodevæsenet er ved at få denne psykiske balance i sin bevidsthed og dermed få samme magt over sin psyke, som det har over sin organisme. Det vil ske i løbet af kort tid i set i klodevæsenets tidsperspektiv. Da vil kloden få kosmisk bevidsthed. Det vil i set i jordmenneskeligt tidsperspektiv – vare en ca. 3000 år, i hvilket tidsrum det skal lykkes menneskene – én for én og nogle før end andre – at opnå psykisk balance mellem tyngde og følelse. Det vil sige at beherske sit sind, så det ikke eksploderer i had, vrede og irritation, og heller ikke bliver et ”følelsesfængsel” af bitterhed, jalousi, skuffelse, angst og depression. Menneskets livskraft, som efter Forsynets plan skal forenes med høje åndelige energier, har i de tids- og rumdimensionelle verdener sin oprindelse gennem tyngdens og følelsens balance, og når det jordiske menneske opnår et lignende herredømme over sit sind, som det normalt har over sin fysiske krop, vil dets livskraft som kærlighed og visdom, hvorefter der handles, nå sådanne højder, at man i dag ville være tilbøjelig til at tro, at det kun var et eventyr. Men intet eventyr kan berette noget så strålende og vidunderligt som det, menneskene selv skal komme til at opleve engang, når deres bevidstheds tyngde og følelse er under viljens og fornuftens kontrol.

ÿ

Fra et foredrag på Martinus Institut søndag den 21. februar 1954. Bragt første gang i Kosmos 14-16 1968. Bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus.

Menneskeliggørelsens begyndelse

v/Ruth Olsen

For nylig hørte man om en dansk forsker, der ved at DNA-teste nogle ældgamle skelet-rester i USA, havde fundet ud af, at det svarede til nogle nulevende asiatiske folks DNA. Dermed mente man, det var bevist, at indvandringen til Amerika var foregået fra Asien over Beringsstrædet, evt. over isen i istiden.

Faktisk kan der være mange andre grunde til, at nogle fortidige indbyggere i Amerika havde fælles træk med asiater. Men forskerne kan åbenbart ikke forestille sig, at en indvandring til både Asien og Amerika er kommet et helt tredje sted fra. Ifølge Edgar Cayce kunne de meget nemt være kommet fra Atlantis. Gennem omkring 40 år gav han "readings", hvori han bl.a. beskrev folks tidligere inkarnationer på Atlantis.

For de, der ikke allerede kender Edgar Cayce: Han levede i USA 1877-1945 og blev kaldt "den sovende profet", fordi han under en søvnliggende trance kunne hente al verdens oplysninger fra det kosmiske videnshav.

Edgar Cayce

De oplysninger, der specielt vedrører Atlantis, er samlet i en særlig bog herom. Ifølge Cayce gik kontinentet Atlantis, der engang lå mellem Amerika og Europa/Afrika, til grunde i tre omgange. Den første ødelæggelse skete for omkring 50.000 år siden og skyldtes jordskælv og vulkanudbrud. Den anden ødelæggelse skete for ca.

22.500 år siden og førte til kontinentets opsplitning i flere øer, hvoraf den største hed Poseidon. Den tredje og sidste skete for ca. 12.000 år siden, og med den forsvandt Atlantis helt under havets overflade. De Canariske øer er det eneste, der er tilbage. Iøvrigt var den oprindelige befolkning på disse øer ret lyshårede og blåøjede, skrev nogle spaniere forundret om i 1300-tallet, men da disse ikke ville lade sig bruge som undertrykte slaver, fik spaniere dem efterhånden udryddet.

Årsagen til den sidste ødelæggelse af Atlantis var iflg Cayce en splid mellem to grupper, som han kalder "sønner af den Enes lov" og "sønner af Belial" (=den onde). I denne splid blev deres store viden om de universelle kræfter brugt destruktivt. Andre, f.eks. James Churchward, har ment, at der under Atlantis var store gaslommer, der ved udtømmning skabte det undertryk, der sugede Atlantis ned i dybet. Hvis dette har noget på sig, hvad kan der så ikke ske nu, hvor man har tømt så mange olie- og gaslommer jorden over gennem de sidste 100 år!

Livet på Atlantis

I de første beretninger hører vi om menneskelignende væsner på flere udviklingstrin, hvoraf de lavestudviklede fungerede som slaver. Derudover var der nogle, Cayce kaldte "sons of God" og beskriver som "tanke-skabte". Denne beskrivelse har iøvrigt fået nogle Cayce-tilhængere til at mene, ligesom kreationisterne, at Gud kan skabe mennesker fiks og færdige "i sit billede", en bogstavelig tolkning af det, der står i Biblen! Fra Martinus ved vi, at meget højtudviklede mennesker kan materialisere sig, men deres høje udvikling har de selv "slidt og lidt" sig til på andre kloder.

Om disse "sons of God" fortælles, at de var højere end de indfødte, og at de levede længere. Måske har de været årsag til legenden om kæmper og metusalem! Der var særlige templer på Atlantis, hvor disse "gudesønner" underviste nogle af de højest udviklede i kosmisk visdom og videnskab. De kom til at udgøre den gruppe, der blev kaldt "sønner af den Enes lov", hvoraf nogle fik en egentlig indvielse og blev til et særligt præsteskab.

Lad os her se, hvad Rudolf Steiner siger om denne periode i menneskets udvikling i sin bog "Fra Akasha Kronikken". Det havde dengang en ringe intelligens, men en god hukommelse, dog ikke for noget abstrakt, man huskede i form af billeder. Derfor ser vi da også, at arkæologiske fund fra denne tid består i billed-meddelelser. Tænkeevnen var meget svag, mens instinktevnens endnu var ret stor, og således var man yderst modtagelig for andres tanker og befalinger. Faktisk kunne disse mennesker let påvirkes hypnotisk.

De højtudviklede ledere kunne således få stor indflydelse og blev betragtet som guder. De underviste i kosmiske love, men de fleste var kun i stand til at lære nogle grundsætninger, hvilket dog kunne fremme tænkeevnens udvikling. Omtrent midtvejs i den atlantiske tid var manges tænkeevne begyndt at virke så meget, at Steiner kalder det "et vigtigt omslag i menneskeslægts historie". Fra da var lederne, de indviede, som mennesker blandt mennesker, omend stadig i en vis kontakt med "de højere magter", f.eks. i form af åbenbaringer. De var præstekonger. Mennesket skulle nu lære "at stå på egne ben" og lære af sine fejl for at udvikle tænkeevnen. Den guddommelige ledelse var blevet mere indirekte.

Steiner har en længere forklaring om "rodracer" - folk flest på Atlantis var f.eks. 4. rodrace, mens det forudgående Lemuriske kontinent mest bestod af 3. rodrace - men jeg forstår ikke helt, hvad han mener med, at en race degenererer og uddør, dvs at også racer har en ungdom, manddom og alderdom. Som jeg forstår Martinus, kan menneskets bevidsthedsudvikling altid kun gå fremad her på jorden. Men måske mener Steiner, at mennesker, der ikke kan følge med i udviklingen, inkarnerer på en anden klode, mens der her inkarnerer nogle "bedre" fra andre kloder. Det kræver dog, at der her på jorden er forældre, hvis udviklingsniveau passer med de inkarnerende, ellers kan det jo ikke lade sig gøre ifølge "loven for tiltrækning".

Særlig viden på Atlantis

Tilsyneladende var livet forholdsvist let på Atlantis. Man havde ifølge Cayce adgang til fri energi, dvs man forstod at tage kosmisk energi ned og bruge til nyttige formål. I en af sine "readings" beskriver han den metode, man brugte. "Apparatet" synes at være en slags cylinder med indbyggede krystallinser og spejle, noget der iøvrigt min-

der meget om den metode, Walter Russell har beskrevet (nævnt i Impuls 2/2007). Cayce nævner, at det kun var de indviede, der havde lov til at udforme de særlige energianlæg, som fandtes på specielle kraftstationer.

Men andre har åbenbart blandet sig, for Cayce nævner også, at det var disse kraftstationer, der blev årsag til den anden ødelæggelse (år 29.500 f.kr). Og så fortæller han ellers, at beskrivelsen af disse energianlæg er gemt tre steder på kloden og vil blive fundet en dag "når tiden for den store ændring er nær". De tre steder skulle være Ægypten, Yucatan og Bimini.

Med denne særlige energikilde kunne de flyve og sejle, over såvel som under vand, og det var således muligt at have forbindelse til andre verdensdele. Cayce nævner f.eks. et møde (ca år 50.000 f.kr), hvor man synes at have samlet folk mange steder fra på kloden for at diskutere et stort fælles problem, nemlig de kæmpestore rovdyr, som færdedes på land såvel som i luften. Det fremgår ikke, hvad de gjorde ved det, men måske var det i virkeligheden menneskene, der udryddede dinosaurerne?

Magtkampen mellem de to grupper, som Cayce kalder "sønner af den Enes lov" og "sønner af Belial", de sidste kalder han "egoistiske væsner uden moral", begyndte først da det ikke længere var "guder", der styrede, men

kun indviede mennesker. Hvordan den kamp formede sig, melder historien ikke noget om - måske stjal nogen "gudernes hellige ild", som legenden fortæller. Den "ild", som de indviede beherskede og opbevarede "apparatet" til i templets allerhelligste?

Steiner har en anden forklaring på, hvor atlantiderne fik deres energi fra. Han kaldte

det "livskraft", nemlig den opbyggende kraft, der får plantefrø til at spire og alt til at gro, mens vi i dag kun får kraft fra nedbrydningsprocesserne. Men dybest set er det jo det samme, hvadenten vi kalder det livskraft eller kosmisk energi, det er elektricitet alt sammen.

Cayce siger et sted, at de kunne "overcome gravity". Det må vel forstås sådan, at de kunne ophæve tyngdekraften, hvad der gør det forståeligt, hvordan de kunne bygge de enorme sten-monumenter, der i dag ses så mange steder på kloden. Han fortæller også om andre fantastiske ting, de kunne, og som først nu er ved at blive genopdaget, f.eks. trådløs kommunikation, sende elektrisk energi trådløst fra sted til sted osv.

Om den udvikling, der fandt sted på Atlantis, har fundet sted sideløbende andre steder, ved vi ikke. Men ifølge det, Martinus har fortalt, blev pyramiderne i Ægypten bygget omkring 80.000 år før vor tid. Højtudviklede mennesker kan jo godt have materialiseret sig flere steder samtidig. Måske har der også været folk fra Atlantis i Ægypten allerede på den tid. Men den store organiserede udvandring fra Atlantis fandt ifølge Cayce først sted, da mange anede en forestående katastrofe, dvs ca 12.000 før vor tid.

Udvandringen skete især til Mellemamerika (Yucatan), til Spanien (baskerlandet, hvor sproget stadig har ligheder med mayasproget) og Ægypten. Her fortsatte de indviede Atlantis-folk med at undervise, foretage helbredelser samt indvielser for de bedst egnede. Og herudfra drog missionærer, bl.a. til Asien. En stor verdensimpuls var igang, mennesket skulle for alvor til at lære at tænke.

Hvad Martinus fortalte

Under overskriften "Komme dit rige.." skrev Tage Buch i Kosmos 18/1972, noget som Martinus havde fortalt og som bekræfter en del af det, Cayce har berettet. Tage skriver: "Den første menneskeliggørelse af dyret begyndte for mere end 80.000 år siden. På det tidspunkt skete det, at væsener fra et rigtigt menneskerige materialiserede sig på jorden og forestod bygningen af et helt anlæg, hvori indgik det, man i dag kalder Keopspyramiden og Sfinxen. Det var et indvielsesanlæg for faraoner og ypperstepræster.

Pyramidernes vældige stenblokke blev af disse højt udviklede væsener flyttet og anbragt på plads ved magi, ved særlige magiske formler. Pyramiderne skulle tjene til afprøvning af og indvielse af aspiranter til faraotitlen, og efter at disses psykiske styrke og udholdenhed var prøvet i pyramidens komplicerede system af gange og kamre, et system der ikke er fuldt udgravet endnu, blev de af mestrene bragt i en hypnotisk søvn, og idet de gik ud af deres fysiske krop, ført ind på et åndeligt plan, hvor de fik adgang til at se og indleve sig i det moralske trin i udviklingen, som de skulle føre deres stamme eller folk frem til.

Det var ikke nogen kosmisk bevidsthed, faraonerne fik, men en lokal indvielse, der satte dem i stand til at føre deres folk et stykke frem i retning af menneskelighed. Dette var den første impuls, der bragte begyndende menneskelighed til de væsener, der dengang beboede kloden."

Kvindernes rolle

Efter hvad arkæologiske udgravninger viser, har kvinderne haft en ret dominerende rolle i "tidernes morgen".

Det fortæller hverken Martinus eller Cayce noget om. Men der gør Steiner. Fra hans beskrivelser fra Akasha Kronikken har jeg taget følgende citater (s. 36-37).

"Kvinderne udviklede særlige menneskelige evner. Manden fulgte instinktmæssigt enten naturdrifterne eller de indflydelser, der udgik fra indviede. Hos kvindeslægtet opstod de første forestillinger om "godt og ondt". Man begyndte at elske eller afsky det ene eller det andet af det, som havde gjort et særligt indtryk på forestillingslivet. Var det herredømme, som det mandlige element udøvede, mere rettet på vilje-kræfternes ydre virkninger, så opstod ved siden deraf i det kvindelige element en virkning gennem forståelsen, gennem menneskets indre, personlige kræfter.

Kun den, der tager i betragtning, at de første fremskridt i forestillingslivet blev gjort af kvinderne, kan rigtig forstå menneskehedens udvikling. Fra dem stammer den udvikling af vaner, som danner spiren til et retsliv, til en art sæder, og som står i forbindelse med det forstandige forestillingsliv. Manden havde set og udøvet naturkræfterne, kvinden blev den første til at *tyde* dem. Man begyndte at tænke efter, og derigennem opstod en ny særlig livsform.

Nu må man forestille sig, at denne kvinde-levemåde også var en form for klarsyn, når de adskilte sig fra mandens viljes-magi. Kvinden var i sin sjæl tilgængelig for en anden form for åndelige magter. Disse talte mere til sjælens følelseselement, mindre til det åndelige, som manden var underkastet.

Oprettelsen af sameksistensen udgik fra kvinden. Begreberne om "godt og ondt" udvikledes under hendes indflydelse. De forestillinger, hvorefter hun ledede menneskenes virken, voksede ud af hendes iagttagelse af naturen. Lederne havde indrettet det således, at mændenes vilje-naturer og voldsomme kræfter blev forædlet og lutret gennem kvindens *sjæl*.

For hende var alt besjælet, og alt viste sig for hende i sjælelige kræfter og åbenbaringer. Af en sådan sjæletilstand opstod det, som man kan kalde menneskelig religion. Det sjælelige i naturen og i menneskelivet blev efterhånden æret og tilbedt. Enkelte kvinder opnåede et specielt overherredømme, fordi de ud fra særlige hemmelighedsfulde dybder forstod at tyde, hvad der indeholdes i verden."

Om Steiner har tydet Akasha Kronikken rigtigt, kan vi ikke vide. Men det falder meget godt i tråd med, hvad mange etnografer og antropologer har fundet frem til, f.eks. Evelyn Reed: "Kvinnans utveckling" (forlaget Röda Rummet 1978). Udviklingen på jorden viser, at vi først havde et matriarkat, så et patriarkat og nu er vi så småt på vej mod en balance.

Guddommens kvindelige side

af Per Holsner

Øen Lesbos mellem Samotrake og Efesos

En af medarbejderne i køkkenet på Martinus Center i Klint holder hvert år helsekurser og kurophold på den græske ø Lesbos. Øens varme mineralrige kilder kan terapeutisk veksles med kølige havbade og deler gavmildt med sig af områdets organiske livskraft. En kvindelig kraft manifesteres også i selve øens navn, som gav grund til begrebet lesbisk. Sammen med de 2 øer Chios og Samos i det Ægæiske Hav, nær Tyrkiets kyst, var Lesbos i antikken en vigtig bro mellem Grækenland og Lilleasien, berømte for deres søfolk, og dygtige folk inden for såvel kunst som videnskab med begavede historiske personer som Homer, Pytagoras og Sapfo. Digteren Sapfo var en veluddannet kvinde, født på øen omkring år 600 f. kr., og af Platon anset som en "tiende muse" på grund af hendes lighed med de 9 andre kunstens og videnskabens beskyttende gudinder. Hendes ofte erotiske lyrik var tiltænkt kvinderne i hendes akademi, helliget gudinden Afrodite. Hun skal have været dygtig, for hun blev en politisk trussel og hendes værker brændt.

Lesbos er Grækenlands tredje største ø, bjergrigt med megen skov og millioner af oliventræer. Et af de største græske templer lå her, og der er kun 75 km nordpå til Troja, hvor Homers Illiaden fandt sted omkring år 1250 f. kr. og blev kultsted for visdommens Athene. Den trojanske hest symboliserer det nye spirende græske intellekt. Troja var den sidste fæstning for den gamle helt instinktive kosmiske visdom østfra, og Athene udtrykker den spæde start til den efterfølgende græske filosofi, hvis første historiske repræsentant var Pytagoras fra Samos. Lesbos ligger også midt mellem den vindblæste klippeø Samotrake og Efesos, i en afstand af ca. 200 km fra begge. Alexander Den Store blev indviet på klippeøen, medens derimod Artemis templet i Efesos blev sat i brand samme nat, han blev født.

Artemis templet i Efesos var en af datidens 7 vidundere, 120 m lang og 60 m bred og bygget i marmor omkring en stor træstatue af gudinden Artemis. I dette tempel blev Pytagoras, Hera-klit, Platon og mange andre indviet i livets mysterier. Indvielsen førte til oplevelsen af enhed

med kosmos og hele jorden, erfaring af menneskesjælens eksistens i den planetariske sfære før fødslen og dets forhold til naturen ved inkarnationen. Efesos blev da anset som et sidste stort mysteriested for transmission af orientens gamle åndelige tradition, og Artemis som dens altomfattende visdom, der efter den påsatte brand derefter langsomt blegnede bort.

Det kvindelige i biblen - stigmatisering

En ny kristen åndelig impuls begyndte, da apostel Johannes og Maria år 39 e. kr. bosatte sig i Efesos. Maria levede 5 år på stedet, og der er senere opført et kapel på grunden af hendes hus. Stedet var blevet beskrevet ved et klarsyn af nonnen Anne Catherine Emmerich, så 2 præster senere år 1891 kunne finde huset. Anne Catherine Emmerich (1774-1824) fik sine visioner nedskrevet dag for dag, og de findes udgivet i bogform. Bøger om Jesus og Marias liv, analogt til Martinus småbog "Påske", hvor han med sine åndelige øjne kunne se 2 årtusinder ned gennem tiderne på Jesus livs-forløb. Ifølge A.C.E. havde Maria bag sit hus, lidt op ad en bakke skabt en slags Via Dolorosa. Ofte gennemlevede hun hans lidelsespassion med tårefyldt medfølelse, som en slags kvindelig åndelig sjælelig genpart til Jesus blodige korsfæstelse. Som et sværd gennem hjertet og *således* gik Simeon's forudsigelse til Maria i Luk.2.33-35 i opfyldelse: "*Se, dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges, ja også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge, for at mange hjerters tanker kan komme for en dag*". Der fandt Maria's kroning sted med alle apostle, bortset fra Tomas, samlede ved begravelsen, og i dag rejser pilgrimme dertil fra hele verden. Besøgende beskriver oplevelsen der, som var himlen over stedet åbent. En fornemmelse der også kan opleves på Klint.

Biblens Nye Testamente er i sin berettelse om Jesus liv begrænset eller blevet autoritativt rensat gennem 2 årtusinder for sit åndeligt kvindelige indhold. Derfor er det vigtigt at fremhæve A. C.E.'s visioner. I en alder af 38 år blev hun stigmatiseret, store blodtab bandt hende til sengen i ekstraordinær lidelse, og hun levede af vand og brød, mens en stadig strøm af visioner fyldte hendes bevidsthed. Therese Neumann af Konnersreuth senere på

1900 tallet er en anden kendt stigmatiseret kvinde med visioner. I begge tilfælde drejer det sig imidlertid om et gammelt instinktivt klarsyn, og derfor er nulevende tyske Judith von Halle særlig interessant, da hun foruden sin stigmatisering på sken år 2004 be-sidder et moderne klarsyn i sin evne til at genopleve Jesus lidelsesvej. Flere bø-ger af hende findes udgivet, og begge kvinders vidneud-sagn er med til at genoprette kvindens bibelske betydning i kristendommen. Se-nest i år efter påske skal J.v.H. i Berlin have berettet om Jesus oplevelser i underjorden mellem Langfredag og Påskesøndag.

Det evigt kvindelige i grækernes Sofia og i Martinus Tredje Testamente.
Det kvindelige aspekt i biblen.
Menneskerigets fødsel.
Modstanden mod skabelsen af balanceret helhed mellem det mandlige og kvindelige princip.

Verdenssjælen åbenbarer sig på verdens-kroppens kors
Hun lever femstråleligt lysende
Gennem visdom, viljekraft og kærlighed
Gennem al-sans og jeg-sans
Og finder således verdensånden i sig

Fra den græske vismand Platon kommer udtrykket "verdenssjælen på verdenskroppens kors".

Det evigt kvindelige - Sofia og Moderkernen

I det Gamle Testamente findes i Salomon's Ordsprogenes Bog henvisninger til det evigt kvindelige. Kap.8.22: "*Som begyndelsen på sin handling skabte Herren mig, som det første af sine værker dengang. Fra evighed er jeg dan-net, fra begyndelsen, før jorden blev til*". Kap.8.30-31: "*var jeg ved hans side, som hans fortrolige. Jeg var til glæde dag efter dag, jeg dansede foran ham hele tiden, jeg dansede på hans vide jord og glædede mig over menneskene*". Kap.9.1: "*Visdommen har bygget sit hus, tilhugget sine 7 søjler*".

Dette er i overensstemmelse med Martinus Tredje Te-stamente, som ganske vist tiltaler Gud som Fader, men i analysen af guddommen som levende væsen betegner livets fornemmeste organ som moderkernen eller den evige livskerne, og tilværelsens grundlæggende energi-princip som moderenergi. Moderkernen eksisterer bag polorganisationen, med alle livsfunktioners inderste og dybeste rod i sig. Alle andre talentkerner er i virkelighe-den udløbere fra denne ene store kerne.

Fra moderkernen reguleres og manifesteres det seksuelle polprincip, og dermed selve kredsløbet eller manifestatio-

nen af den højeste ild i alle dens faser. Grunden til verdens skabelse er længsel og X1's urlængsel kimen til den høje-

ste ild, der med sin spontane længsel efter at erkende liv, bevidsthed og det højeste vel-behag, udvikles i intuitionsriget. Denne ild tænder livets urbegær i selvopholdelses-driftens evige urkraft, gennem hvilket jeget kan opleve og skabe i X2's vibrations-domæne, og X1 således udforme X3 til kulmination af den allerhøjeste ilds tilfredsstillelse. Hele tilværelsen er derfor en seksuel nydelse, og det evige liv et

ægteskabeligt samvær med Gud og vores tanker børn af jeget og urbegæret.

Som en livmoder befrugtes moderkernen af Faderens tankekim, der ved urbegærets kraft og den højeste ild manifesteres og opleves i polorganernes spiralkredsløb. Det er Guds plan fyldt med skabekim fra alfa til omega, som det er muligt ved intuition at kontakte, indfange og forløse. Vække til manifestation af ideer, fuldt færdige sovende planer, mønstre eller retningslinjer for skabelser, og for menneskeheden har jordklodevæsenet i vor tid nu stillet hele sin talentkernepulje til rådighed for at skabe himmeriget på jorden. Mennesket skal udvikle sig til intuitivt at kontakte talentkernerne for Guds plan med jorden og realisere den fysisk. Ikke mindst deri består menneskeheden kosmiske ansvar, som en aftale indgået før verden blev til, for kun mennesket kan på denne måde forbinde det fysisk jordiske med det åndelige.

Johannes Åbenbaring kap. 11-13

Som en kvinde befrugtes af mandens sæd, og et foster vokser til i livmoderens organisk skabende kraft er jordklodevæsenet gravid med det kommende menneskerige i sin følelseskrop, i en tilstand af fødselsveer. De 144.000 ledende mennesker i gruppe A, kategori 1 og 2 afd.1, er nu på plads som støttende søjlestruktur i menneskerigets foster, men som ved enhver fødsel indledes den med, at fosterhinden sprænges, og vandet går. I dette tilfælde blev

hinden sprængt omkring årene 1940/41 med mørkt fostervand fra den gamle døende verdenskulturs dræbende princip under 2. verdenskrig i et dyrets døds kamp, og det mørke fostervand vælder endnu frem.

I Johannes Åbenbaring kap.11.9 og 12 beskrives denne svære fødsel: *"Og Guds tempel i himlen blev åbnet, og hans pagts ark kunne ses i hans tempel, og der kom lyn, brag, torden, jord-skælv og voldsom hagl"*. Med Martinus det "Tredje Testamente", (testamente betyder pagt), bliver Guds himmelske tempel åbnet, ligesom det symbolsk vises på facaden til Martinus Instituttets tempellignende bygning, med et forhæng trukket til side for stjernesymbolet i den øverste trekant. (Trekanten som symbol for det levende væsen). Denne fødsel indledes i en tid af verdenskrige, hvor djævlens raseri er stor, for han ved, at hans tid er kort. Og det bekræfter Martinus i hans udtalelse om, at al krig vil være fjernet fra jorden med "de sidste tiders" udgang, som rimeligvis kan forventes at ske omkring årene 2040/41.

"Og et stort tegn viste sig på himlen, en kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder og med en krone af 12 stjerner på sit hoved. Hun skulle føde, og hun skreg af smerte i sine fødselsveer." Moder jords fødsel af menneskeriget i hendes følelseskrop sker i menneskenes bevidsthed, for *"himmeriget er indeni i jer"* og ikke af denne verden. Mørkets modstand (satan betyder modstand) beskrives ved symboltegnet af en drage, der stiller sig foran den fødende kvinde, for at sluge hendes barn, så snart det sker. Men fødslen af menneskeriget som hendes kristusbarn beskyttes af forsynet, og i en ørken af sjæledød med kosmiske lig har hun et sted, som Gud har gjort rede til hende, så hun kan få sin føde. Og denne næring er netop den kosmiske kristne åndsvidenskab og frem for alt Martinus "Tredje Testamente", af hvilket menneskeriget opbygges i menneskehedens mange sjæle.

Længere inde i kap.12 kan der læses, at ærke/arkai engel Mikael og hans engle styrtede den gamle drage med dens djævlbevidsthed til jorden, og hvorledes dragen efter 2. verdenskrig stillede sig på havets bred for at føre krig mod

de øvrige børn, som er de mennesker, der bevidst vil skabe et kristusbarn i deres højere selv. Dragen gør det ved, at dyret fra henholdsvis havet og jorden, begge personligt aktiveres som antikrist og hans profet, som beskrevet i Apk.13, og menneskeheden befinder sig midt i denne kamp, med tiltagende intensitet siden 2. verdenskrig. Det er menneskenes opgave at finde disse personer, antikrist

og den falske profet, at gennemskue deres aktivitet for at modstå dragens besættelse.

Sofia

Den evigt kvindelige Sofia symboliseres med stjerner omkring sit hoved, klædt i solen med månen under sine fødder. Ifølge Martinus betyder indvielse det, at blive et med verdenssjælen og dermed et med verdens jeg, Faderen, - som en henvisning til den evigt kvindelige genpart af Faderens transcendentale væsen som skaber, hvor det evigt kvindelige fremstår som al skabelses immanente væsen. Derfor må Sofia også være treenig, som Guds visdom eller overbevidsthed med sin evighetskrop fuld af moderenergiens skabevne. Til X1, X2, X3 eller Faderen, Sønnen og Helligånden findes Moderen, Datteren og Den Hellige Sjæl.

I den katolske kirke findes disse 3 kvindelige aspekter ofte beskrevet som den hvide, røde og sorte Madonna.

De 12 stjerner omkring Sofia's hoved symboliserer zodiakens himmelske billedkreds af stjernetegn, der som et forhæng intuitivt kan trækkes til side og åbenbare guddommens jomfruelige tankefrø og rene visdom. Ligesom jomfru Marie, som fødte Jesus, kunne det. Det at være klædt i solen, betyder at kunne udstråle den åndelige sol kærligt fra sjælen i hjertet, mens Sofia ved at stå med månen under sine fødder kan beherske viljens livskraft på jorden.

Martinus kaldte visse aktiviteter for Marta's og andre opgaver blev tildelt Maria. Dette har han fra det Ny Testamente, hvor de 2 kvinder er søstre til Lazarus i familiens hus i Betania nogle få kilometer fra Jerusalem. Marta stod for det fysiske hushold, mens Maria Magdalene fyldte sin sjæl med Jesus lære. Således synes jomfru Maria at repræsentere datterens rene hvide åndelige aspekt, Marta

moder jords dejligt varmende, sorte livskraft og søsteren Maria den røde hjertekærlige, hellige sjæl, i Sofia's evigt kvindelige treenighed.

Pinse - Vandmandens tidsalder

Under korset på Golgata sammen med Johannes modtog moderen til Jesus hans ord: *"Kvinde, der er din søn,"* med henvisning til den discipel han elskede. Til Johannes sagde Jesus: *"der er din moder"*, og fra den time tog disciplen hende hjem til sig, og sammen drog de senere til Efesos. Ved pinse blev Maria til hjertemidte i kredsen af apostle, da ærkeengel Sofia forenede sig med hende, på lignende måde som Jesus ved Jordanfloden blev til Jesus Kristus. I Coenaculum på Zions bjerg kunne Maria Sofia, som et hjertechakras centrum i dets 12 blade, så formidle den Hellige Ånd til de 12 disciple, som derved åndeligt selvbevidste blev til apostle, og hver især også samtidigt repræsentant for et af 12 aspekter for jordens hele kristusvæsen, menneskeriget. Det er ikke uden grund, at Martinus strukturerer det internationale verdensrige i 12 punkter.

Kristendommen eller menneskerigets kristne kultur vil blive udviklet i Vandmandens tidsalder. Vi er nu i 5 gr. Fisken og vandbærerens tid starter år 2375 og løber 2160 år frem. Det vil blive en tid, hvor Fiskens ensidigt mandlige fysiske kultur vil blive afbalanceret med livets vand til ligevægt med det kvindelige. Ærke/arkai engel Mikael, som har Sofia i sit hjerte, baner vej for hendes fødsel af det enkelte menneskes kristusbarn i sit højere selv, og dermed samtidigt af jordklode-væsenets eget store kristusbarn, som er menneskeriget i jordens følelseskrop.

Bønnen Vor Moder

I sin konfrontation med menneskehedens mørke i afgrundens dyb omkring årene 1940/41 modtog den estiske åndsforsker Valentin Tomberg efterfølgende en bøn til

vor "Moder Jord", som en kvindelig genpart til bønnen "Vor Fader", givet af Jesus til menneskeheden i sin bjergprædiken for 2000 år siden. Der er således ved kristus genkomst også på bønnens område skabt mulighed for den nødvendige harmoni mellem himmel og jord, mand og kvinde, indre og ydre. Denne bøn kompletterer "Vor Fader" bønnen, og har været til glæde for mange.

Vor Fader, du som er i himlene
Vor moder i underjordens mørke

Helliget blive dit navn
Må dit hellige navn fremstråle på ny i vores erindring

Komme dit rige
Må åndedrættet af dit opvågnende rige varme alle hjemløse vandreres hjerter

Ske din vilje som i himlen, således også på jorden
Må din viljes opstandelse forny evig troskab helt ind i dybet af fysisk substans

Giv os i dag vort daglige brød
Modtag i dag dit levende minde af menneskehjerner

Og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere
Som beder om tilgivelse for skylden at glemme dig

Og led os ikke i fristelse
Og som er rede til at kæmpe mod fristelsen, der har ført til tilværelsen i mørket
Men fri os fra det onde
Ved at Sønnens gerning må stille Faderens umådelige smerte, og give frelse til alle levende væsener fra tragedien af din tilbagetrækning

For dit er riget og magten og æren i al evighed. Amen.
For dit er hjemlandet, den ubegrænsede visdom og den al barmhjertige velvilje for alt og alle i altets kreds. (Tak).

Svar til Jan - vedr. begreberne sjæl, jeg, selv og X1/0X

af Per Bruus-Jensen

Kære Jan!

Med tak for dine kritiske indlæg i forrige nr. af dette blad skal jeg beklage, at jeg i de anførte tekster ikke har udtrykt mig så tydeligt, at det ikke kan misforstås, og jeg skal derfor her forsøge at rette op på det forsømte. Hvilket også giver mig en kærkommen lejlighed til at pointere et par ting af betydning for en dybere forståelse af det kosmiske verdensbillede.

Punkt 1:

Med hensyn til sammenblandingen af udtrykkene sjælen/jeget/selvet ligger denne sammenblanding faktisk ikke hos undertegnede, men hos deltagerne i den radioudsendelse, der dannede udgangspunkt for min artikel i sin tid, og som derfor også tegnede præmisserne for samme artikel, hvilket i øvrigt udtrykkeligt nævnes i blok 3 på side 13 af DNV nr. 4/2007.

Det var altså ikke på Martinus vegne, at den pågældende sammenblanding fandt sted, men på den pågældende radioudsendelses vegne, og det var som sådanne de tre begreber under ét blev sat under debat i lyset af den virkelighedsbeskrivelse, vi har fra Martinus hånd. Altså **som om** de alle tre henfører til den faktor, Martinus omtaler som X1. Hvad de som bekendt ikke gør for begrebet *sjælens* vedkommende, der – som du meget rigtigt gør opmærksom på – i stedet henfører til princippet X3.

For fuldstændighedens skyld skal det dog nævnes, at Martinus ved at lancere denne sondring bryder med hidtil gældende praksis, idet begrebet sjælen i gammel esoterisk forståelse henfører til den inderste kerne i mennesket. Den kerne, der styrer alt og bl.a. spejler sig i øjnene, og som dermed de facto svarer til X1 (jfr. talemåden: øjnene er sjælens spejl).

Punkt 2:

Ved første øjekast kan din indvending her i høj grad synes berettiget, men faktisk er det Martinus selv, der er ophav til forvirringen, idet han i sin seneste bog: ”Den

intellektualiserede kristendom” (udgivet posthumt) de facto introducerer udtrykket X0. Eller rettere **0X** (se stk. 134). Og forvirringen bliver ikke mindre af, at Martinus samtidig oplyser, at det pågældende 0X danner både Guds og det enkelte levende væsens Jeg, der jo i forvejen kendes som **X1**). For det rejser jo spørgsmålet om, hvorfor Martinus har brug for **begge** disse to udtryk for det samme Noget (0X og X1); og i fortsættelse heraf: hvilken *forskel* de to udtryk udtrykker...?

For at finde svarene på disse intrikate spørgsmål er det set i undertegnede optik specielt vigtigt at hæfte sig ved udtrykket **danner** i Martinus’ tekst; altså at det totalt immaterielle 0X **danner** såvel Guds som det levende væsens Jeg, hvilket også med al rimelighed kan udlægges på den måde, at 0X **danner grundlag** for eksistensen af princippet skaberen/Jeget/X1 og således i en vis forstand er ’forud’ for dette (*citat*: ”Det immaterielle noget – 0X – danner Guds jeg og forekommer således, at det også danner jeget i ethvert levende væsen; stk. 134). Og til yderligere uddybelse af denne rolle for 0X’s vedkommende fortsætter Martinus i stk. 135 som følger: (*citat*: ”Verdensaltets materie eller fysiske og åndelige stofområde er gennemtrængt af det ”immaterielle noget” 0X, der også her danner et materien beherskende fast punkt og fundament for det lille materieområde eller den jeg-del af Gud, til hvilket det er knyttet.”).

Med andre ord: Jeget/X1 er **dannet** af det, som 0X (eller X0) står for, og som også hele den materielle sfære – fysisk som åndelig – er dannet af og dermed eksistentielt befinder sig i gæld til.

* * *

Ifølge Martinus hviler hele verdensaltet altså på et totalt immaterielt grundlag og hæver sig kun over denne tilstand og status ved på treenig vis – og tilskyndet af et vist urbegær – at fungere som initiativtager til skabelse (dvs. som princippet skaber/X1); som evne til at skabe (dvs. som princippet energi/X2); og som det ’synlige’ resultat af skaberens og skabeevnens fælles indsats og virksomhed (dvs. som det skabte/X3). Og dette syn på sagen fremgår vel at mærke ikke kun af bogen ”Den intellektualiserede kristendom”, men også af følgende afsnit i 2. bind af Livets bog: stk. 529-56; og her igen ganske særligt af stk. 534-541.

Jeg skal slutte dette indlæg med afvise enhver mistanke om, at Martinus først i sin sene livsaften har set eller er kommet i tanke om forskellen på 0X og de tre øvrige X'er. For interessant nok gør han indirekte opmærksom på denne forskel i det allerførste symbol, han nogensinde har skabt, og som i form af en ligesidet trekant med tilhørende forklaring optræder i en lille skitsebog, han arbejdede på i tiden 1924-29 – en skitsebog, der danner udgangspunkt for det symbolmateriale, som senere kom til, og som i dag repræsenterer den autoriserede fremstilling af det kosmiske verdensbillede.

Hermed hentydes til, at Martinus senere har underkendt gyldigheden af de symboler, der optræder i skitsebogen. Undtagen netop symbol nr. 1 – den ligesidede trekant – med tilhørende forklaring. Og da netop forklaringen i nærværende sammenhæng er vigtig, skal jeg slutte dette indlæg med dels at citere den og dels efterfølgende kommentere den:

Symbol nr. 1.

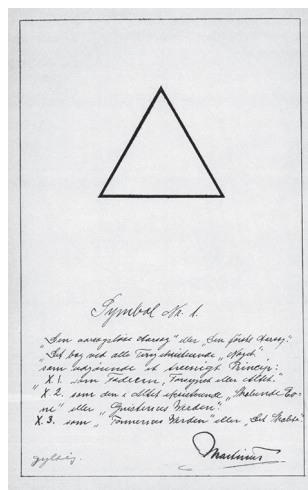
"Den årsagsløse Aarsag" eller "Den første Aarsag". Det bag ved alle Ting eksisterende "Noget" som udgørende et treenigt Princip:

"X.1. som Faderen, Forsynet eller Altet".

X.2. som den i Altet eksisterende "Skabende Evne" eller "Gnisternes Verden".

X.3. som "Formernes Verden" eller "Det Skabte".

Signeret: Martinus (godkendt)

Med andre ord: **Hele trekanten** henfører til den faktor, Martinus omtaler som "Den årsagsløse årsag" eller "Den første årsag". Det bag alle ting eksisterende "Noget" som

udgørende et treenigt princip. Og hvor det første aspekt af dette treenige princip, som det fremgår, er princippet skaberen/Jeget/X1, der derved samtidig tegner sig som den mest grundlæggende funktion i dét, som trekanten under ét symboliserer (0X). Men altså kun én ud af de i alt tre basale funktioner, som det dybest set immaterielle verdensalt i al sin illusionistiske storslåethed hviler på.

Man kan til slut spørge sig selv, hvorfor Martinus ikke fra første færd har holdt fast ved denne skelnen mellem 0X og de tre øvrige X'er, når det så tydeligt fremgår, at den hørte til blandt hans allerførste kosmiske erkendelser?

Ja, vi kan jo desværre ikke rette spørgsmålet til ham selv, men mit gæt er, at han traf sit valg ud fra ønsket om ikke unødigt at komplicere og forvirre begreberne. Eller måske begrundet i en frygt for at gøre sin fremstilling af virkeligheden alt for usandsynlig målt med 1920'ernes udpræget materialistiske virkelighedsforståelse. Og måske har *begge* hensyn været bestemmende for hans valg af forklaringsstrategi. Vi ved det ikke, og kan heller ikke foreløbigt håbe på et svar fra ham selv. Men det ligger fast, at han i sin livs aften har set, at tiden var moden til at introducere 0X-faktoren, og vi andre kan ikke takke ham nok for dette. For i lyset af netop denne faktor bliver det forløsende indlysende, at de tre øvrige X'er trods deres tilsyneladende principielle forskellighed kan samarbejde og frembringe et alternativ til netop den immaterielle 0X-virkelighed. Altså kan 'tale' med hinanden til fordel for et konstruktivt, organisk samarbejde. Dette fremgår helt enkelt af, at de alle tre har rod i den samme initiale 0X-sfære og således også alle tre udgår fra denne og herved repræsenterer principielt forskellige forkældninger af netop 0X-faktoren...

Kilde: Martinus' Skitsebog, gengivet i

"Sol & Måne", Nordisk Impuls 2001.

Emnet mht. X0 kontra de tre øvrige X'er er i øvrigt udførligt behandlet i undertegnede seneste bog:

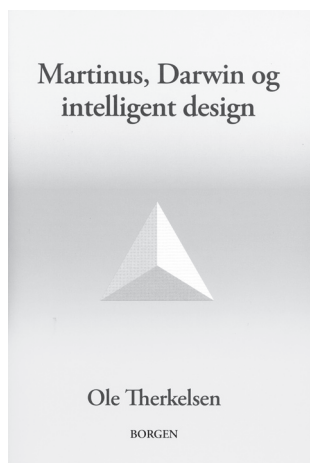
"Kosmisk Kemi", Nordisk Impuls 2008.

Fire spørgsmål til Ole Therkelsens bog "Martinus, Darwin og Intelligent Design"

v/Uwe Todt

I sin bog "Martinus, Darwin og Intelligent Design" fremstiller Ole Therkelsen Martinus-kosmologien fra begyndelse til slutningen. Denne fremstilling kan kun ske i forenklet form, da det ikke er det egentlige tema for bogen, men fordi det for Ole gælder om at indføre Martinus' synspunkter overfor Darwin og Intelligent Design. Den nødvendige forenkling af Martinus-kosmologien er ingen let opgave, men man kan sige, at Ole grundlæggende har løst denne opgave godt. På nogle steder har Ole dog forenklet tingene sådan, at han synes at sige noget andet end det, Martinus har sagt. Det vil jeg vise i form af fire spørgsmål.

Er X1 alt, som eksisterer?

Om Jeg'et eller X1 siger Martinus i LB 2 stk. 314, 3. afsnit:

"Jeg'et eller dette usynlige "Noget" bag enhver organisme, bag enhver form eller ting, er således den dybeste eksisterende årsag til alt, hvad der kan sanses, opleves og manifesteres. Alt er livløst, alt er stilhed, alt er lig intet uden dette "Noget" eller uden et Jeg. Materien uden et Jeg er således lig intet, ligesom Jeg'et på samme måde uden materie faktisk bliver lig intet. (...) Ligesom bølgerne på søens overflade ikke kunne blive til uden vinden, således kunne bevægelserne i materien heller ikke blive til uden Jeg'et."

Derimod læser vi om Jeg'et eller X1 i afsnit 3.5 og 3.8 i Oles bog "Martinus, Darwin og Intelligent Design":

"3.5 Hvad er signalementet af alt, som eksisterer?"

Emnet for Martinus Kosmologi er som sagt alt, hvad der eksisterer. Dette altomfattende noget, som eksisterer, har Martinus kaldt for X1 eller *det guddommelige noget* (LB 2 stk.304). Det indeholder alt eksisterende, og dermed alle kontrastpar. Dette noget er ikke tilgængeligt for sansning, fordi alle kontrastpar er ligeligt repræsenteret i altet. Man kan nemlig ikke opleve alting på én gang,

men kun en kontrast ad gangen. – Noget, der rummer alt, opleves som intet!"

"3.8 Hvad er en frembragt og en absolut virkelighed?"

Det guddommelige noget eller X1 er det samme som den objektive virkelighed, der inkluderer alt, hvad der eksisterer, altså den samlede sum af alle kontraster."

Er dette udsagn nu også rigtig? Alt, hvad der eksisterer er dog X3 og ikke X1. Slår man efter på det angivne sted LB2 stk.304, så læser man noget helt andet end det, Ole har skrevet, for der står i slutningen af afsnittet:

"Vi er derfor her i vore analyser nødsaget til på forhånd, endnu inden nævnte "Noget" er specialanalyseret, at måtte regne med, at der er et sådant "Noget" bag energierne eller stofferne, som benytter disse som materiale eller redskaber for sin manifestation eller skabelse. Dette "Noget" udgør livskernen i ethvert væsen og vil her i analyserne af "kosmisk kemi" blive udtrykt som "Jeg'et" eller "X1".

Heller ikke i andre dele af stk.304 står der noget, der vil kunne understøtte Oles udsagn. Derimod læser man i LB7 stk.2658.12:

"Kort sagt, da alle kontraster eller modsætninger således ophæver hinanden i den evige skabevnes samlede resultat, kan dette resultat heller ikke have nogen analyse ud over, at det udgør "Noget, som er". Vi har derfor udtrykt dette tredje navnløse "Noget" som X3."

Ole siger altså: "Dette altomfattende noget, som eksisterer, har Martinus kaldt for X1 eller *det guddommelige noget*. Det indeholder alt eksisterende, og dermed alle kontrastpar." Derimod siger Martinus, at dette ikke er X1 men X3.

Ifølge Martinus er X1 den højeste virkelighed, Guddommens Jeg, fra hvilket alt eksisterende (X3) udgår gennem skaberkraften (X2). Alt eksisterende er X3 eller det er X1 + X2 + X3, når man medtager Jeg'et og skaberkraften. I hvert fald er alt eksisterende ikke X1, for X1 er ikke noget skabt.

Ole fortsætter i sin tekst:

"Når det farveløse lys går igennem et prisme, spaltes det i alle spektrets farver. Man kan ikke opleve alle farver på én gang, fordi de enkelte kontrastpar ophæver hinanden. X1

er analogt med det hvide lys, som på én gang indeholder alle farver og alligevel i sin helhed er farveløst.”

Ole sammenligner lyset med X1, fordi for ham er alle kontraster tilsammen eller alt det skabte X1. Men det farveløse lys kan man ikke sammenligne med X1, for X1 er udenfor alt det manifesterede, altså udenfor tid og rum. Det frembringer med sin skabevne (X2) alle manifestationer, også det farveløse lys. Det usynlige farveløse lys gennemstrømmer rummet med en målbar hastighed. Det er X3 og ikke X1, for det tilhører det skabte. Ligesom vi ikke kan se det farveløse lys, kan vi ikke se røntgenstråler eller varmestråler. Alligevel tilhører de det skabte og kan ikke sammenlignes med skaberen (X1 + X2).

Hvilken betydning har denne difference mellem Oles og Martinus’ udsagn? Er X3 ikke ligeså uendelig og evig som X1? X1 er det skabtes ophav, altets Jeg. X3 er derimod den skabte verden, som består af kontraster. Det skabte eller X3 som helhed består evigt (i stadig forvandling) i uendelig udstrækning. Det er dog noget skabt, frembragt af Jeg’et og dets skaberkraft (X1 + X2).

Hvis man betegner det skabte (alt, som eksisterer) som X1, så forveksler man det skabte med skaberen. Så er skaberen en del af det skabte. Det er det samme, som naturvidenskaben siger, nemlig at tingene opstår af sig selv eller, som Martinus udtrykker det, at man skaber sig selv.

Bliver det guddommelige Noget (X1) gennem skabevnen (X2) spaltet op i de enkelte kontraster?

Fordi Ole betegner summen af alle kontraster, altså summen af alt skabt, som X1, kommer han til det udsagn, at denne helhed bliver opspaltet i de enkelte kontraster gennem skabevnen (X2). Det kommer til udtryk i hans bog i afsnit 3.6 og 3.7. Vi læser:

”3.6 *Hvad er resultatet af altets opspaltning i de enkelte kontraster?*

Dette guddommelige noget, X1, rummer i sig muligheden for at kunne opdeles i de enkelte kontraster. Skabevnen, X2, der er alle de kosmiske princippers moderprincip, har det potentiale, der skal til for at fremskaffe de enkelte kontraster, så de kan opleves. Hvis dette udspaltningsprincip X2 ikke fandtes, ville helheden X1 ikke kunne opleves, og livets oplevelse ville være en umulighed. Skabevnen, X2, er i sig selv ikke noget skabt, men blot ”et noget som er”. Skabevnen eller dette noget nr.2 beskriver Martinus derfor med en neutral betegnelse, X2.”

”3.7 *Hvad oplever man, når man ikke kan opleve alting på én gang?*

Oplevelsen af X1 kan kun ske i X3 ved, at evigheden og uendeligheden inddeles i mindre pakker ved hjælp af opdelingsprincippet, X2.”

Ole beskriver altså X2 som en kraft, der kan spalte eller opdele det i kontraster, som er indeholdt i det guddommelige Noget. Jeg har ikke fundet noget sådant udsagn hos Martinus. Ole angiver heller ikke noget sted, hvor dette står. Martinus siger derimod, at X1 altid forbliver udenfor alle kontraster. Det er ikke på nogen måde muligt at opspalte det. Opfattelsen af at X1 skaber sig selv er kun en illusion, som det skaber for at få bevidsthed om sig selv. I Livets Bog 2, stk.534 læser vi i 2. og 3. afsnit:

”Da det (X1) er før sansningen, og denne igen ikke kan eksistere uden at være identisk med en egenskab ved dette ”Noget”, er samme ”Noget” jo sanseevnens ophav. Igennem denne evne bliver det nævnte ”Noget” i stand til at ”se”, ”høre”, ”lugte”, ”smage”, ”føle” eller ”fornemme”.

Men hvad er det, der er i stand til at ”fornemme” eller ”sanse”? - Der eksisterer jo kun det nævnte ”Noget”. Det opfylder alt. Sanseevnen bliver dermed synlig som et ”Noget”, ved hvilket ”Noget nr.1” kan opleve sig selv. Men en oplevelse af nævnte ”Noget” er ikke det samme som dette ”Noget” selv. Oplevelsen kan i sin dybeste analyse aldrig nogen sinde blive andet end en ”kopi” af virkeligheden.

Der vil altid urokkeligt blive den forskel imellem oplevelsen og virkeligheden, at oplevelsen er frembragt, medens virkeligheden er evig. Det nævnte ”Noget nr. 1” kan derfor aldrig igennem sanseevnen komme til at opleve virkeligheden (sig selv), men derimod kun en ”kopi” af virkeligheden, hvilket vil sige, at det aldrig kan komme til, igennem sanseevnen, direkte at opleve sig selv, men ”ser” eller ”sanser” kun en frembragt ”kopi” af sig selv.”

Ifølge denne tekst er det altså ikke muligt, at X1 med skabevnen kan spalte sig selv, men det frembringer kontraster, som noget skabt udenfor sig selv i rum og tid, fremstillet som en illusionistisk tilsynekomst (set ud fra evighedens og uendelighedens standpunkt).

Viser symbolerne 8, 9 og 11, at altets Jeg er sammensat af alle væseners jeg’er?

I afsnit 3.10 skriver Ole i slutningen af første afsnit:

”Verdensaltets jeg består af summen af alle de enkelte levende væseners jeger, som det også fremgår af symbol nr. 8, 9 og 11 i DEV 1”.

Ser man nøje på symbolerne, ser man imidlertid, at verdensaltets Jeg er mere end summen af alle levende

væseners Jeg'er. Symbol nr. 8 er en hvid cirkel, som symboliserer det guddommelige Noget, X1, eller verdensaltets Jeg. Symbol nr. 9 er en violet cirkel med en mindre rund åbning i midten samt mange små cirkler yderst i kanten. Lægger man de to symboler ovenpå hinanden, har man en stor hvid cirkel i midten og mange små hvide cirkler i kanten.

Symbol nr. 11 er opbygget efter samme princip, kun har man her ingen hvid cirkel i midten men en hvid stjerne. Den store hvide cirkel hhv stjerne i midten symboliserer enten Guddommens Jeg, og så symboliserer de små cirkler ved kanten gudesønnernes jeg'er, eller den symboliserer et makrovæsens Jeg, og så symboliserer de små cirkler ved kanten jeg'erne hos de til makrovæsenets hørende mikrovæsner. Når den store cirkel eller stjerne i midten symboliserer Guddommens Jeg, er det tydeligt at se, at dette Jeg er mere omfattende end gudesønnernes Jeg'er, skønt de er identiske med denne.

Er den fysiske krop det samme som tyngdeenergi-legemet?

I afsnit 3.12, andet afsnit, siger Ole, at mennesket udover den fysiske krop har fem åndelige legemer. Vi læser:

"Martinus argumenterer for, at vi ud over det fysiske legeme har fem åndelige legemer, nemlig et instinkt-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelseslegeme. Det er kun det fysiske legeme, der går til grunde, når hjertet holder op med at slå. Både X1 og X2 samt de åndelige grundenergilegemer er uberørt af kroppens undergang".

Ole er altså af den opfattelse, at tyngdelegemet svarer til det fysiske legeme, for han siger, "at vi udover det fysiske legeme har fem åndelige legemer, nemlig et instinkt-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelseslegeme."

Men Martinus siger, at der ikke findes noget stof, som ikke har alle syv energier. Disse syv energier består af moderenergien og de seks af Ole nævnte grundenergier. Vi læser i LB 4 stk. 1271:

"Som vi nævnte før, afslører denne inderste analyse for os, at et hvilket som helst "stof", i sin inderste bestanddel, udgør "syv former for reaktioner". Disse syv former er nærværende i absolutt alt og alle. At de udgør syv grundformer; og er selve "stoffet"s eller enhver energidødsnings absolutte grundindhold, bliver til kendsgerning derved, at de muliggør den uendelighed i skabelse, universet udgør, ligesom den totale mangel af blot én eneste af disse syv ville umuliggøre et hvilket som helst levende væsens fremtræden, såvel som et hvilket som helst "stof"s eksistens."

For hver af disse energier findes et grundenergilegeme. Martinus siger i DEV 1 stk. 13.7:

For hver grundenergi eksisterer der et "skabt" organ, der er forbundet med et andet organ, der ikke er "skabt", og af hvilken grund det derfor er evigt.

Tyngdeenergikroppen er altså et af grundenergilegemerne og ikke kun den fysiske krop. Moderenergien bevirker skabelsen af den fysiske krop gennem de seks grundenergilegemer. Således kulminerer tyngdeenergikroppen i dyreriget, hvortil det nuværende menneske stadig hører.

(dele af artiklen oversat fra tysk af Ruth O.)

KABBALA

- FØR OG NU

v/Ruth Olsen

Jeg læste et sted, at superstjernen Madonna havde sagt, at hun havde fået det så godt, efter hun var begyndt at studere kabbala. Flere andre berømted har udtalt sig begejstret om kabbala, ja Britney Spiers går med en rød "Rachel-snor" om håndleddet som tegn på, at hun er tilhænger af den ny kabbala-dille og, som hun siger, "for at holde onde ånder på afstand".

Altså måtte jeg undersøge sagen nærmere og finde et par bøger om det.

Først faldt jeg over Michael Bergs "Hemmeligheden" (Aschehoug 2003). Den begynder med de spørgsmål, som mennesker til alle tider har stillet, og som flere og flere i vor del af verden atter stiller, nu hvor så mange har opdaget, at materielle goder ikke i sig selv gør lykkelig. Hvorfor er vi i denne verden?

Hvad er formålet med vores liv?

Hvordan kan vi finde oprigtig tilfredsstillelse i en verden fuld af smerte og lidelse?

Bogen består mest af nogle søde små eventyr, hvorudfra der kan tolkes en lille håndfuld almenmenneskelige råd, især om at opnå glæde ved de små ting i livet, om at dele med andre og uselvvisk give i stedet for at modtage. Det undrer mig, hvordan man i USA kan etablere en stor og åbenbart lukrativ forretning på så enkle budskaber med afdelinger i flere lande. De er gode til det med PR! Men det har ikke meget med den oprindelige kabbala at gøre.

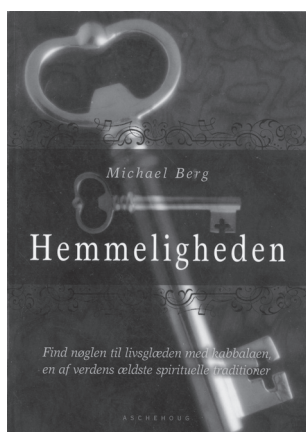
Så fandt jeg en bog af Mogens Lærke: "Kabbalismen i den europæiske tanke" (Modtryk 2005). Det er et seriøst forskningsprojekt ved Institut for Idehistorie ved Århus Universitet. Den fastslår, at jøderne fra Moses havde nedarvet en hemmelig lære for særlig udvalgte, men som var gået tabt. Nogle rester, der var bevaret af traditionen, blev af gnostikerne blandet med græsk filosofi og brugt i deres forsøg på at opnå selvoplevet åndelig visdom og en "forening med Gud".

Da kabbala dukker op igen i middelalderens Europa, især i de jødiske grupper her, bliver der spekuleret og skrevet bøger. Først da udformes den lære om de ti sefirot, de ti grene på Livets Træ, som kendetegner den kabbala, vi kender i dag. Det er ti egenskaber, der udsendes fra Gud ved skabelsen af stoffets verden – så vidt jeg har forstået. Der blev ført dybsindige diskussioner om, hvorvidt Gud var immanent i stoffet eller stod udenfor, osv.

Disse diskussioner blandt tidens lærde fik stor indflydelse på europæisk tænkning, mener Lærke, skønt pavekirken fordømte kabbala som hedensk overtro og søgte at udrydde den. Grunden hertil var nok, at de fleste kabbalister var meget optaget af den magi, der også er en del af kabbala. Alkymien var f.eks. en del af den kabbalistiske tanke, og selv om mange var seriøst optaget af at finde ud af naturens kræfter, udartede det nemt til ren magi.

Også fænomenet tarotkort var en udløber af kabbala. Denne form for spådomskunst blomstrede især op i romantikken i 17-1800-tallet, hvor der var en særlig hang til mysticisme. Nogle dele af kabbala-tænkningen indeholdt i øvrigt en form for reinkarnationslære.

Lærke refererer seriøst de forskellige retninger, men forholder sig generelt ret skeptisk til dem. Meget af det forekommer da også temmelig spekulativt abstrakt. Undervejs fra den oprindelige hemmelige lære for de, der var særlig udvalgt til en indvielse, har der sikkert indsneget sig mange misforståelser og fejlfortolkninger. Hvor meget ved vi dag om de ægyptiske templers indvielseskult, hvorfra Moses havde sin hemmelige lære?

Den hemmelige religion

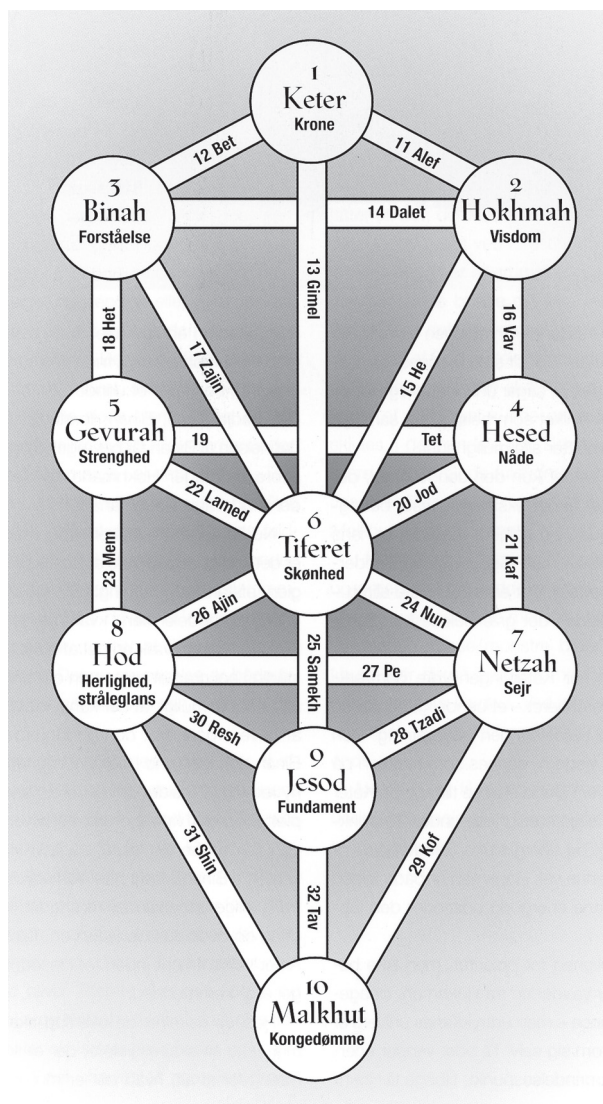
Ove von Spaeth har i 4. bind af sit store værk om Moses, "Den hemmelige religion" (Reitzel 2004) givet os megen sober viden om baggrunden for den jødiske kabbala. Her påvises, hvordan Moses var indviet i den ægyptiske tempelkult, hvordan han for det jødiske folk skabte en religion, der havde en overbygning i form af en hemmelig indvielseslære.

Moses var, som det fremgår af Det gl. Testamente, en magiker, både hvid og sort. Men han havde også kendskab til såvel astrologi som alkymi og universets matematik. Men hans "opskrift" på, hvordan man gennem en indvielsesproces kunne opnå denne universelle visdom, menes at være gået tabt ved ødelæggelsen af templet i Jerusalem i år 70. Og mon ikke det just var forsynets mening? Hemmelig viden betyder jo også magt over dem, der ikke har den, og kan altså misbruges.

Brudstykker af Moses' hemmelige lære har sikkert overlevet i nogle få menneskers hukommelse. På dette og sammen med den tids anden verserende viden, bl.a. fra Indien, men også udfra det, man mente at kunne tolke ud af de 5 Mosebøger, blev den jødiske kabbala opbygget.

Mosebøgerne har mange fortolkningsmuligheder og forståelseslag, så man har fra gammel tid været overbevist om, at der i de symbolske og flertydige historier var indbygget en hemmelig viden. Den har man i tidens løb gjort sig mange anstrengelser for at finde. Det seneste forsøg kan man læse om i bogen "Bibelkoden", hvor man ved hjælp af en computer og en særlig sammenstilling af bogstaverne mener at have fundet forudsigelser om vor tid.

Kabbalaens fokuseren på tal- og bogstavmystik har sit udspring i tidligere tiders tro på disses magiske kraft. Skriften ansås engang for at være magisk, hvad f.eks. kan ses af, at det engelske ord "spell" både kan betyde "at stave" og "at trylle/udøve magi". Men også de nordiske runer – runer betyder "hemmelighed" – mente

man havde magisk kraft. Det fremgår med tydelighed af de danske folkeviser.

Ord, dvs lyde, anså man for at have magiske skabende kræfter, ja så stærke kræfter at de kunne skabe verden! Da lyde jo er en form for energivibrationer, har de selvfølgelig en eller anden virkning, men den afhænger af modtageligheden hos den, der påvirkes. Angsten for udtalte forbandelser f.eks. er kun livsnedbrydende for de, der stadig tænker magisk og ikke forstår, hvad der beskytter mod uønskede energier. Et rødt "Rachel-armbånd" gør det ikke!

Ove von Spaeth skriver (s.144): "Det græske *logos* ligner i flere måder det hebraiske *sefirot*, der kan betyde "ord". I udvidet betydning kan *logos* også ses forbundet med "tal, emne, årsag og grund". ... Det hebraiske sefirot er forbundet med tal, at tælle. Det er via arabisk gået over i ordet "ciffrer" ... Verdensordenen bygger på ti sefirot, altså ti tal." Som Pythagoras

sagde: "Tingenes væsen skjuler sig bag tallet" og "Alting består af tal". For ham havde lydene talværdi, og musik var således udtryk for matematik.

I dag med den nye åndsvidenskab er der meget af alt dette, vi bedre forstår. Vi ved f.eks. nu, at verden består af vibrationer i utallige frekvenser og bølgelængder i et nøje matematisk mønster, og at lyde blot er den lille del heraf, som vi kan sanse, dog nogle flere med tekniske hjælpemidler.

Ifølge Ove von Spaeth har ikke kabbalaen men derimod det skrift, der kaldes "Corpus Hermeticum", haft en afgørende indflydelse på europæisk kultur. Det blev genfundet og oversat til latin i 1400-tallet, hvorefter det gav inspiration til udviklingen af den videnskabelige måde at tænke på. Kabbalaen er i høj grad grundlagt på magisk tænkning og har derfor ikke for mig at se megen appel til de mennesker, der søger logisk viden og intelligensmæssig forståelse.

Sam Zinglersen

~ et mindebillede

af Kirsten-Tove Thurø

I vor verden findes mange åndeligt søgende sjæle. Sådan har det været gennem alle tider. En stor del af disse sjæle finder tilfredsstillelse gennem en eller anden form for religiøs suggestion, medens andre søger reel åndelig viden; men disse sidstnævnte udgør endnu i dag ikke ret mange, selvom denne gruppe støt og roligt vokser.

At være en søgende sjæl og allerede i 20-års alderen, som Sam Zinglersen, at tilhøre den gruppe mennesker, hvis higen ikke kan finde sig tilfredsstillet gennem religiøs suggestion; men som ubetinget på de åndelige områder higer efter reel viden, vidner om en moden sjæl, hvis tanke-føle-register går dybere end blot til dagen og vejen. Ligeledes bærer dette vidnesbyrd om, at vi her mødte et menneske, der blev født med en stor og absolut solid og naturlig åndelig ballast, som er bleven udviklet gennem tidligere inkarnationer.

Vi har alle vore opgaver i livet, såvel indadtil som udadtil; såvel større selverkendelse som større gave-evne. Sam Zinglersen inkarnerede naturligvis som alle os andre for at tage disse indre og ydre opgaver op til revision og forbedring; men Sam var tillige udset til en helt speciel opgave, og hans sind og medmenneskelighed var netop - i vor evige udvikling - *dér*, hvor Guddommen, med lysets tjeneste i sigte, kunne overlade en sådan opgave i Sams varetægt.

I 1921, da Martinus oplevede sin store ild dåb, og hans Kosmiske Bevidsthed dermed fik sin helstøbte, naturlige gennemlysningskraft i vor fysiske verden, boede en lille 9-årig dreng i Slagelse, hvor han, uden at have den mindste anelse om sit fremtidige møde med et kosmisk bevidst menneske, passede sin hverdag og sin skolegang. Kun 12 år senere, i begyndelsen af 1933, skulle Sam for første gang blive bekendt med, at Martinus var blandt os og arbejdede for meneskehedens vel; og selvom der i bladet OM, hvor Sam for første gang mødte Martinus' navn, stod en del andre artikler om åndelige emner, var det *de artikler, Martinus skrev, som fangede Sams udelte interesse.*

Der skulle gå endnu et par år, inden Sam personligt skulle opleve Martinus. Gennem en avisannonce blev han, som

25-årig, opmærksom på, at Martinus holdt offentlige foredrag, og fra dét øjeblik af fulgte han trofast Martinus-sagen; ikke blot ved at læse Martinus' værker, men også ved på alle måder, det var ham muligt, at yde Martinus sin ubetingede støtte. Han deltog ved alle foredragene, og blev med tiden mere og mere optaget af og stærkt involveret i Martinus-arbejdet.

Kosmos Ferieby oplevede Sam for første gang i feriebyens 6. sæson. Sam var nu 27 år gammel, og sidenhen har han holdt alle ferier i feriebyen: såvel forår og sommer som efterår. Desuden har han gennem de mange år, hvor feriebyen blev i stand til at have gæster også om vinteren, ligeledes holdt Jul på dette dejlige sted, som i dag bærer navnet: Martinus Center.

Det er således mange, mange lyse timer, Sam har oplevet i Martinus Center, såvel gennem den tid Martinus selv var til stede i centeret som i årene, der kom efter, da Martinus i 1981 forlod vores fysiske verden.

I tiden medens Martinus endnu var hos os, besøgte han, når han fik trang til at slappe lidt af fra skrivearbejdet, ofte Sam i dennes hus på Klintvej 55. Sam skærmede Martinus mod hverdags-petitesser, og Martinus vidste, at hos Sam kunne han slappe af i fred og ro.

Dersom Sam ikke var hjemme, satte Martinus sig blot og ventede på ham ved en af de mange skønne hyggepladser, Sam anrettede i sin meget store have. Sam var som et anker, han var altid den samme, og han gav aldrig Martinus problemer; tværtimod, må man sige,

for på sin egen stille og uselviske måde har han gang på gang fjernet ubehagelige sten, som alle, - også en Kosmisk Bevidst, - uundgåeligt vil møde på sin livs-vej, når man færdes i en så ufuldkommen verden som vores. Sams sind var stærkt og *fast* som en *klippe*, fokuserende på det essentielle: På enhver måde, det var ham muligt, søgte han at gøre hverdagen lettere for: Visdommens Budbringer.

Sit hus i feriebyen erhvervede Sam i 1946. Dette hus testamenterede han Martinus-sagen; og i 1954, som 42-årig købte Sam "Martinus' barndoms-hjem": "Moskildvad" ved Sindal. Gennem mange år har Sam, sammen med andre, ledsaget Martinus på dennes foredragsrejser i Jylland, og naturligvis besøgte man samtidigt egnen, hvor Martinus voksede op, og hvor hans kære barndomshjem lå og ligger. Takket være Sam kan vi stadig sige: ligger! Uden Sams fremsynethed og uegennyttig-hed ville Moskildvad i dag efter al sandsynlighed være bleven solgt til fremmede, som ingen interesse ville have haft for Martinus-sagen. Dermed ville stedet utvivlsomt være bleven jævnet med jorden for at give plads til bedre og mere tidssvarende bebyggelse.

Gennem mange, mange, lange timer arbejdede Sam dagligt, målrettet og ihærdigt, for at skabe de midler, som skulle gøre ham i stand til at hjælpe Martinus og derved også jordens menneskehed. Sam skabte sit eget forlag. Han overtog i 1938 Danmarks første "Kryds og Tværs"-blad, som han udviklede til succes. Altid stod Sam parat, når Martinus manglede midler, og hans kærlige indsats vil bære frugt lang ud i fremtiden, hvor mennesker fra alle verdenshjørner vil kunne få glæde af at opleve fortidens mindesmærker. Sam lod Martinus' barndomshjem restaurere, så det fremstår i samme skikkelse, som det havde, da Martinus blev født i dette hus i 1890. Ved Martinus' 100-års fødselsdag d. 11. august 1990 blev stedet indviet som mindestue og museum, og man vil således, takket være Sam, i kommende tider kunne give fremtidens interesserede dybere indsigt i de faktiske forhold under Martinus' opvækst.

Martinus' barndomshjem Moskildvad i Sindal

To år efter købet af Moskildvad, blev der på Ternevej en villa ledig, hvis have stødte direkte op til Instituttets have. Martinus spurgte da Sam, om ikke han havde lyst til, at de skulle blive naboer. I 1956 erhvervede Sam denne villa, og her boede han indtil han i september 2007 forlod sit fysiske legeme. Også denne villa testamenterede Sam til Martinus-sagen/Sindal-fonden.

I de 25 år, hvor Sam og Martinus var naboer, brugte Martinus næsten dagligt Sams have som smutvej. Dersom Sam sad ved sit skrivebord, hvilket han oftest gjorde, vinkede verdensgenløseren og hans trofaste ven muntert til hinanden.

Om sommeren, når vejret tillod det, inviterede Sam på eftermiddags-te i sin have. Her mødtes Martinus med Sam og andre med-inviterede venner i den tid af sommerhalvåret, hvor man ikke opholdt sig på Klint. Man nød dog ikke alene teen og Sams gæst-frihed, men også at kunne lytte til de forklaringer, Martinus gav på gæsternes mange spørgsmål om alt mellem himmel og jord.

Ligeledes inviterede Sam hver torsdag aften Martinus på en ugentlig udflugtstur sammen med en eller flere af de mange Martinus-venner. På den måde sørgede Sam for, at Martinus fik afveksling og behagelige afslapnings-stunder fra sine mange skrivende arbejdstimer på Instituttet. Også her ydede Sam lejlighedsvis en hjælpende ånd, og Martinus gav udtryk for, at Sam var den allerbedste af alle, når det handlede om at læse korrektur på Livets Bog. Dette er dog ikke så mærkeligt; for med en hjerne, som *bogstaveligt talt* næsten ustandseligt går på "kryds og tværs" i ordenes verden, *må* man jo opelske et supertalent for at se og at finde maskinskrivningsfejl.

I Sams verden kom således "brødet på bordet" ved at sætte ordene på plads; men Sam var også meget bevidst om, at sjælelivet må være på plads: - lige dér, hvor meningen står klar og tydelig.

Og meningen er jo: "uselvisk kærlighed".

En mening, som Sam viste på utallige måder såvel i relation til Martinus som i relation til alle andre, han mødte på sin vej!

Sams utrolige gæstfrihed er et kapitel for sig: Altid inviterede han til te. Hans venlighed og hjertelighed er legendarisk. Han var ligetil og åbenhjertig, og hans hus stod altid åbent for enhver, som måtte være glad for at deltage ved de mange teselskaber; og dette forandredes ikke efter, da Martinus ikke mere var iblandt os. Han elskede at have mange mennesker omkring sig; og at lytte til deres samtaler. Selv ville han ved store selskaber i reglen sige ret så lidt; og han blev da også på et tidspunkt beskrevet som:

En rar mand af få ord, mange tanker og store handlinger.

Men Sam kunne også være fuld af sjove historier og vittigheder og beretninger fra fortidens hændelser inden for sagens rammer; så der var ofte megen latter og godt humør ved hans teselskaber.

Man skal lede længe efter et mere generøst og velvilligt menneske end Sam. Da han stadig havde bil, kørte han gerne for sine venner, og transporterede ting og sager med til Klint for dem. Da han havde givet så meget af sin arbejdskraft væk, måtte han som gammel leve af sin lille folkepension. Alligevel traktede han lige til det sidste altid kærligt med lækkerier til sine mange venner, når de kom på besøg.

To bøger om Martinus' liv nåede Sam at udgive. Den første beskriver: **MARTINUS' ERINDRINGER**. Teksten stammer fra båndoptagelser, og det er således Martinus selv, som fortæller om sine oplevelser. Det var Martinus' ønske at disse optagelser skulle bearbejdes til en bog, når han ikke længere var iblandt os, og denne bog udkom i 1987. Bog nr. 2: **MARTINUS - SOM VI HUSKER HAM**, er en bog, hvor mange af Martinus' venner fortæller om deres oplevelser under samvær med Martinus. Disse beretninger udkom i 1990.

Ligeledes er Sam ophavsmand bag uvurderlige filmoptagelser af Martinus' liv iblandt os; og eftertiden vil således ikke kunne blive i tvivl om, hvordan Martinus så ud eller talte. Fremtidens mennesker vil i langt højere grad end de nuværende, være i stand til at sanse og dermed opleve den utroligt, suverænt ubetingede kærlighed, som Martinus udstrålede mod alle, og som var essensen i hvert eneste af hans udtalte ord.

Flere gange opfordrede Sam Martinus til at plante en minde-eg, hvilket Martinus gerne og med glæde gjorde. Derfor har vi nu en dejlig, stor minde-eg i forhaven på Klintvej 55 i Martinus Centeret; og vi har også én i Martinus' barndomshave, Moskildvad, samt én i baghaven på Ternevej. Disse træer står som vældige symboler for Martinus-sagen, der med tiden ligeledes vil vokse, og som vil sprede sine håbets blade ud over vor verden og få den til at stråle og lyse i kærlighedens sommersol.

Medens Sam havde feriebolig i det sydlige Frankrig, stillede han velvilligt dette dejlige sted til fri disposition for venner og bekendte, og i sin feriebolig på Klint husede han jævnligt venner fra nær og fjern. Flere af Martinus' udenlandsrejser finansierede Sam; og samtidigt var han en god og hensynsfuld rejseledsager, bl.a. til Ægypten, Palæstina og England.

Sams sidste oplevelser på Klint og i Martinus Centeret var i Påsken 2007. Desværre svigtede helbredet ham, og han blev derfor ikke i stand til at deltage i sommerferien 2007. Denne hans sidste sommer tilbragte han på Ternevej, hvor han modtog sine sidste gæster fra Martinus-vennekredsen til teselskab og eftermiddags-hygge så sent som søndagen før han forlod denne verden om onsdagen d. 19.9.2007. Sam var da kort forinden bleven indlagt på Frederiksberg Hospital.

En kær og elskelig ven har ydet sin sidste indsats i relation til sit fysiske liv og dets afslutning; og vi har alle grund til at være glade på Sams vegne: En kosmisk rejsende forlod sit oplevelsesredskab, og er efter et smukt, langt og begivenhedsrigt inkarnationsliv vendt *hjem*. Og når man har haft 95½ år i en udviklingsfase her i vor fysiske verden, --- **og** --- som Sam på et tidspunkt gav udtryk for: "**er** bleven mæt af dage"; da er det en fryd og en glæde; en stor lykke og en velsignelse at vende hjem til sin oprindelige hjemstavn i den åndelige verden. Og vi véd jo alle *hvem*, der først og fremmest har taget imod Sam *dér*.

*Ja, kære Sam; nu er du så igen sammen med Martinus, og vi bør være lykkelige på dine vegne. Det er vi også; men vi kan alligevel ikke sige os helt fri, hvad vemoden angår; for uden *din* fysiske tilstedeværen på Ternevej, på Instituttet, på Klint og i Feriebyen er en epoke uigenkaldeligt slut.*

Så mange episoder - glade minder - trænger sig på, når vi tænker tilbage og mindes. Altid Sam, hvor du har været til stede, var det udelukkende lyse, smukke og hyggelige venskabs-stunder; og med disse ord vil jeg på egne vegne, og på alle dine mange venners vegne, af hjertet takke dig og takke Gud for alle disse lyse, smukke og dejlige minder, hvor vi oplevede et menneske: vor ven, Sam Zinglersen, som havde en umådelig rolig, sund, glad og livsbekræftende indflydelse på alle i sine omgivelser. Også en dybtfølt og hjertelig tak for alt du har gjort for Martinus og Martinus-sagen.

Må din videre færd gennem fremtidens udviklingsopgaver blive lys og lykkelig.

Sam som ung mand

Martinus som vi kendte ham

v/Thorsten Dreyer

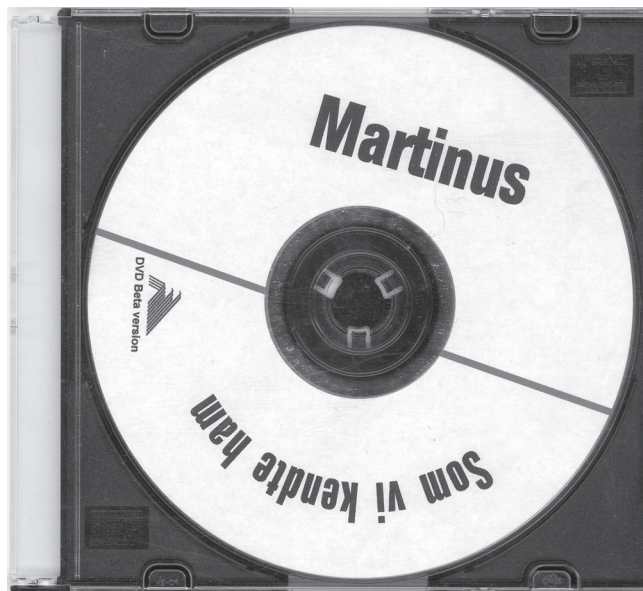
I Juli måned 2008 udgiver Dankvart Film 7 DVD'er med titlen "Martinus som vi kendte ham". Projektet har været undervejs i godt 5 år, hvor Hans Skaarup og Thorsten Dreyer har opsøgt 65 venner og bekendte af Martinus og optaget alle disse samtaler på video. Et ca. 70 timers kildemateriale er hermed bevaret for eftertiden, hvilket kommende generationer sikkert vil værdsætte. Emnerne vi har valgt at fokusere på i disse redigerede udgivelser om Martinus er mange, men specielt skal nævnes:

Den kosmiske bevidsthed, øjne og udstråling, energi og kraft, at kunne indstille bevidstheden, de private konsultationer, knus og kærlighed, tolerance og tilgivelse, moral, humor og underholdning, ydmyghed, forhold til børn, Hr. Thomsen og Martinus, de tidlige år, gåture om natten, ensomhed, seksualiteten, stemmen og dialekten, foredragene, forhold til døden, sundhed og sygdom, bøn og beskyttelse, fremtiden og den tredje verdenskrig, missionen, hans værk Det Tredie Testamente.

Martinus som vi kendte ham (del 1) vil også rumme en kort introduktion til mennesket Martinus, men udover de 7 DVD'er vil der også forefindes en 8'ende DVD udelukkende med smalfilmsoptagelser af Martinus.

Hans Skaarup og Thorsten Dreyer

Disse 2 bokse med 4 DVD'er i hver, rummer altså mere end 8 timers materiale, så vi håber at prisen på 395.- pr boks er rimelig (samlet 790.-). Det er et meget omfattende og tidskrævende arbejde at producere sådan en serie, så vi takker Martinus Ideal Fond samt de sponsorer der har muliggjort dette arbejde. Vi håber ligeledes at der blandt sagens venner, findes økonomisk velvilje til at sikre de videre udgivelser...

Vi planlægger forsat at lave en historisk film om Kosmos Ferieby (Martinus Center Klint) samt en film om Martinus Institut, der nu allerede er redigeret som skitse. Så er der yderligere 3 væsentlige portrætter vi med tiden også gerne vil realisere ud af materialet, nemlig om Martinus sekretær Erik Gerner Larsson og Mogens Møller samt et mindre afsnit om Lars Nibelvang. Så kommer der også en særskilt DVD med Sam Zinglersen.

Thorsten og Hans ønsker alle god fornøjelse foran skærmen.

NB. DVD'erne vil være til at købe fra Kosmologisk Information, altså udgiveren af dette blad, og i Bogbiksen i Klint, så snart de er færdige.

Om bøger

Loven for tiltrækning

- den vigtigste naturlov i dit liv

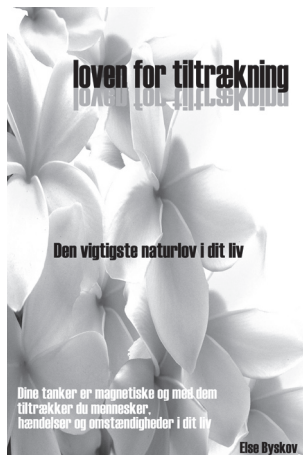
Af Else Byskov

Kosmologisk Information
2008

125 sider - 125 kr.

Anm. Ruth Olsen

ISBN 87-991401-2-8

Der er skrevet mange bøger om dette emne, men ingen har før skrevet en så klar og logisk underbygget forklaring på denne lov, og hvordan den virker. Det skyldes, at denne bog hovedsageligt bygger på Martinus' åndsvidenskab! Og Else bruger et så let forståeligt sprog, at bogen vil kunne forstås af de fleste, uanset hvor de står i deres udvikling. Den vil altså være en god gave til de, der endnu blot er på vej i deres åndelige søgen.

Bogens undertitel er: "Dine tanker er magnetiske og med dem tiltrækker du mennesker, hændelser og omstændigheder i dit liv". Dette burde vække nysgerrigheden hos enhver søgende sjæl, og går de først i gang med bogen, vil de få mange aha-oplevelser. Det vil også mange Martinus-læsere såmænd få!

I indledningen skriver Else bl.a.: "Loven for tiltrækning dikterer, at energier på samme bølgelængde tiltrækker hinanden, og at energier på forskellige bølgelængder frastøder hinanden. Vi kender loven fra transmission af radio-, TV- og mobiltelefonbølger, men det er de færreste, der er klar over, at loven også indvirker på vores eget daglige liv gennem den magnetisme, der findes i vore tanker."

Derefter følger en fantastisk historie om, hvordan loven har virket i hendes eget liv.

I bogen sammenligner Else det, som Esther Hicks kanaliserede fra et diskarneret væsen, der kaldte sig Abraham, med den viden, vi har fået fra Martinus. Hvorfor hun har fundet det nødvendigt, forstår jeg ikke helt, men måske blot for at vise den overensstemmelse, der er mellem dem.

Da jeg selv læste bogen om "Abraham" (og anmeldte i Impuls 3/07) fandt jeg den ikke logisk nok underbygget. Men den er mere "folkelig" i sine argumenter, så måske får Elses bog en bredere appel ved at begynde med Abraham.

Men det meste af bogen er ellers "Martinus-stof", formidlet på den letforståelige måde, som Else kan, om hvordan loven f.eks. virker ved inkarnationen, ved karma og skæbenedannelse osv. Alt i alt en fortræffelig måde at formidle væsentlige sider af Martinus' verdensbillede på.

Når bogen er så billig, skyldes det, at forlaget forsøger i praksis at efterleve Martinus' "ånd". Han sagde jo, at profitmageri i forretningslivet er "kamoufleret røveri"!

Martinus' verdensbillede

- Et idéhistorisk studie

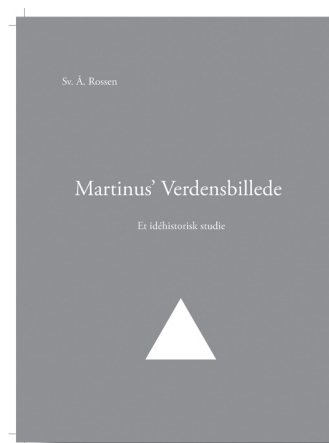
Af Sv. Åge Rossen

Kosmologisk
Information 2008

480 sider - 300 kr.

Anm. Ruth Olsen

ISBN 87-991401-3-8

Sv.Å.Rossen er kendt af de fleste Martinus-læsere, eftersom han før har udgivet tre bøger om forskellige sider af Martinus' verdensbillede på Borgens forlag, og derudover har holdt utallige foredrag i snart en hel menneskealder. Han må derfor siges at være særdeles velbevandret i Martinus' åndsvidenskab. Denne bog er en slags opsummering af al hans viden på dette felt.

Det begyndte med et forsøg på at få en filosofisk doktorafhandling om Martinus' metafysik antaget af det etablerede "establisment", men som ikke lykkedes. På denne afhandling har Sv.Åge arbejdet ihærdigt videre, således at der nu foreligger dette digre værk, der giver det helt store overblik. Alt sammen formidlet med den filosofisk-pædagogiske tilgang, som Sv.Åge har specialiseret sig i.

For at give en fornemmelse af, hvor omfattende indholdet i denne bog er, vil jeg citere følgende uddrag fra dens resume og konklusion:

”En interessant gevinst ved Martinus’ verdensbillede er, at man i det finder løsningsforslag på en række af filosofiens store problemer.

Hvad er ånd i modsætning til materie?

Hvad er bevidsthed?

Det psykofysiske problem?

Hvad er jeget?

Hvad er liv?

Hvad er ”døden”?

Den fri vilje?

Teodicéen (Guds retfærdighed), samt ondt og godt.”

Til sidst i bogen skriver Sv.Åge bl.a.: ”Denne afhandlings formål er ikke en kritisk behandling af Martinus’ verdensbillede, men alene at uddrage det klareste mulige billede af dets ideindhold og dets logiske sammenhæng eller konsistens med henblik på oplysning om Martinus’ forfatterskab. Det er uomtvisteligt, at der er tale om en enestående og måske epokegørende filosofi. Det er en megateori om tilværelsen, som har implikationer såvel for menneskers daglige tilværelse som for en række videnskabelige discipliner.”

At sætte sig ind i Martinus’ verdensbillede er ingen let sag. For de fleste kræver det mange års studium, og selv efter det vil man opdage nye nuancer, hver gang man genlæser Martinus’ bøger. Man kan forstå og tolke Martinus på flere måder, alt efter hvor man står i sin udvikling. Ofte hjælper det forståelsen, at få tingene beskrevet fra flere vinkler. De ”vinkler” Sv.Åge serverer for os, letter forståelsen en hel del, og han hjælper os med at få øje for de dybder, der ligger i Martinus åndsvidenskab.

Gud og hvermand

- en bog om tro og politik

Af Bente Hansen

Forlaget People’sPress
2008

186 sider - 199 kr.

Anm. Ruth Olsen

ISBN 978-87-7055-309-4

Jeg har været feministisk og socialistisk frontkæmper sammen med Bente Hansen engang for mange år siden. Derfor undrede det mig som så mange andre, da hun ”sprang ud” som aktiv folkekirke-kristen. I denne bog

beskriver hun lidt om hvorfor, så jeg har læst den med stor interesse for at se, hvordan hun som kritisk intellektuel havde det med kirkens ulogiske dogmer, bl.a.

Hun skriver godt og varmt – hun er jo stadig socialist og vil altså godt være talerør for denne verdens undertrykte. Det er kristendommens budskab om næstekærligheden, der for hende er det væsentligste. Hun mener, hun i modsætning til sine ateistiske venner har *udviklet* sin barnetro i stedet for som de at *afvikle* den.

Bogen er en slags defensorat for troen på en almægtig skaber. Det er ikke Biblen, hun forsvarer, for hun kan jo godt se, den indeholder mange ulogiske detaljer. Men hun kan med mange fine (om)fortolkninger godt ”sluge” det, som andre kirkekristne tager nok så bogstaveligt. Fundamentalister af enhver art bryder hun sig ikke om. Troen som sådan mener hun ikke kan diskuteres, den er noget som bare er. Som hun skriver: ”Troen er under alle omstændigheder så kvalitativt forskellig fra fornuft og viden, at det ikke nytter at argumentere.”

Når hun bruger følgende citat af Karen Blixen, fornemmer jeg, hvad hun mener med, at troen, den religiøse følelse, ikke behøver en dybere viden om de universelle sammenhænge:

”En så uendelig forskelligartethed kan umuligt være nødvendig for naturens husholdning, den må være et udslag af en verdensånd, som er til overmål opfindsom, glad og lystig, ude af stand til at tilbageholde sine muntre kildevæld af lyksalighed.”

Men mange i vor tid lader sig ikke nøje med en betagelse af naturens mangfoldighed, vi vil undersøge og prøve at få viden om det, der ligger bag det materielle. Denne søgen har Bente Hansen åbenbart ikke behov for (endnu), så alle new age-fænomenerne giver hun ikke meget for. Det er noget, hun kalder ”hokus-pokus”. Jeg sendte hende engang en bog om Martinus’ gudsbegreb, men den kom blot retur med besked om, at hun ikke ville beskæftige sig med alt det mystiske!

Fødte sjælevenner

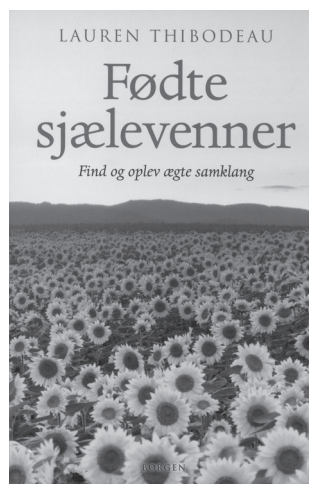
Af Lauren Thibodeau

Forlaget Borgen 2008

247 sider - 249 kr.

Anm. Gunder Frederiksen

ISBN 978-87-21-03197-8

Hvad forstår man ved en sjæleven? Lauren Thibodeau, der er forfatter til bogen "Fødte sjælevenner" definerer begrebet sjæleven således: *En sjæleven er et menneske, som man har en særlig relation til. Et menneske, man er i fase med. Der er en fælles forståelse og gensidig samklang, som er udover det sædvanlige.*

Og det har Lauren Thibodeau altså skrevet en bog på 250 sider om. Bogen har titlen **Fødte sjælevenner** med undertitlen *Find og oplev ægte samklang*. Dermed er der signaleret, at forfatteren ikke blot vil fortælle, hvad en sjæleven er, men hun vil åbenbart også lære os at finde og opleve ægte samklang. Er det alvorlig ment, så kommer hun arbejde. For som verden fremtræder i min optik er der alt andet end "ægte samklang". Så hvis vi kan lære det gennem denne bog, så er det jo bare fint.

Og det skulle der faktisk være muligheder for, hvis vi altså er lærevillige. Vor kommende læremester har i al fald vise kvalifikationer, der giver anledning til optimisme - ikke blot akademiske grader, men også solid og længere varende erfaringer som "intuitiv rådgiver og autoriseret terapeut".

Mange af os har sikkert oplevet en ubestemmelig følelse af en mere eller mindre diffus eller uklar kendskab til et menneske, som vi selv om vi ikke har truffet ham/hende før alligevel har en ubestemmelig følelse af at kende. For mange af os er det da naturligt at forestille os, at der er tale om, at vi har kendt hinanden i et tidligere liv. Med denne erkendelsesdimension kan man også somme tider få en mere eller mindre uklar forklaring på oplevelser, som man ellers vil stå fuldstændig uforståelig over for. Forfatteren vil imidlertid skyde en myte om sjælevenner i sæk. Det drejer sig om den romantiske ide om en sjæleven som den eneste ene – en myte, som forstærkes i medierne og reklamerne for internettets datingsider. Hun mener, at den myte har været og er til megen skade for moderne forhold. Folk får store forventninger til deres kærlighedsforhold. Hun skriver: "intet menneske – end ikke mytens eneste ene - kan i det lange løb opretholde en

så umulig standard gennem års eller årtiers omskiftelser". Vi er her alle for at udvikle vore individuelle sjæle, og der er mange, som er den eneste ene, dem som hun kalder hjertevenner. Der er ingen grund til at gå i panik. Der er mange flere chancer end blot den eneste ene.

Som vore ydre sjælevenner taler Lauren Thibodeau om karmiske forbindelser, som er ufærdige anliggender, balancepartnere, som er ens støttegruppe, og hjerte- eller sjælevenner, som man har et kærlighedsforhold til. Hvis man ved første blik eller blot ser et billede straks føler sig tiltrukket af et andet individ er det højst sandsynligt, at der her er tale om en karmisk forbindelse. Der kan imidlertid også være tale om en øjeblikkelig intens modvilje mod et menneske, man lige har mødt. Man tiltrækker præcis de situationer, hvor man kan lære mest gennem oprydning i ufærdige anliggender. Hele pointen med jordelivet er læring på sjælensniveau gennem menneskelig oplevelser. Det er klogt at erklære sig villig til at lære, men selvfølgelig helst på en så behagelig måde som muligt. Det sidste kan måske være svært at få opfyldt. Som bekendt ved vi jo godt, at "der skal hård lud til skurvede hoveder". Men til gengæld er det jo også de alvorligste lærestreger, vi lærer mest af.

I læreprocessen fremhæver forfatteren tre vigtige principper: 1. at arbejde med sin indre visdom 2. at bruge sin nu-kraft 3. at udøve sin frie vilje klogt. Vi har alle en indre sjæleven, nemlig det aspekt af ens indre visdom, der fokuserer på ens personlige forhold til mennesker, man møder livet igennem. Den indre sjæleven er en slags personlig eller åndelig tilkaldecoach i forbindelse med forhold – kærlighedsforhold eller andre forhold. Denne coach har til opgave at føre os i retning af de mest tilfredsstillende muligheder for kontakt med sjælevenner.

Forfatteren taler om tre grundlæggende typer af sjælevenner: 1. den karmiske forbindelse 2. balancepartneren og 3. hjertevennen.

1. Den karmiske forbindelse kalder hun også "vindstødet-fra fortiden-sjælevennen. Det er den mest almindelige type. Som regel fylder disse forhold meget i ens liv, idet der er tale om ufærdige anliggender – problemer, der ikke er blevet løst i de tidligere liv. Det kan være forudgående valg i tidligere liv, der nu "manifesterer sig foran dig som lektioner af kød og blod", som det hedder i bogen. Men det kan også være resultater af handlinger, man har foretaget i dette liv. Det er her vi møder udtrykket "jeg har det, som vi har kendt hinanden altid".

2. Balancepartneren er en, man deler et mål eller fælles ståsted med. Balancepartnere er uvurderlige i ens liv. Det er de skattede venner, som er virkelig glade, når det går en selv godt. Balancepartneren hjælper dig med at finde din rette plads i livet eller dit formål med livet. Ens forældre eller adoptivforældre, ægtefælle eller kæreste eller anden indflydelsesrig person f. eks. en skattet lærer, der har ført

til en mere tilfredsstillende oplevelse af livet. Balancepartneren kan virke irriterende, men ofte samtidig nyttig, nemlig ved at hjælpe en selv med større selvindsigt.

3. Hjertevennen er en romantisk sjæleven. De romantiske forestillinger om denne sjæleven drejer sig ofte om en lang liste af ydre personlighedstræk som udseende, rigdom, stilling, charme m. m. som for øvrigt ikke har relation til vedkommendes sjælelige udviklingsniveau.

Leve af lys

Af Rolf Dorset

Forlaget Bogan 2008

140 sider - 199 kr.

Anm. Gunder Frederiksen

ISBN 978-87-7466-491-8

Ja, man kan i al fald ikke leve uden lys. Men leve udelukkende af lys – det tvivler jeg på. Jeg har engang i mine yngre dage fastet i 5 dage, og det var faktisk en god oplevelse, men jeg skal tilføje, at jeg drak såvel saftvand som almindelig postevand. Kun de første to dage stillede krav til viljen, derefter var det behageligt. Det er, som om sanserne skærpes, og man tænker klarere. Jeg tror, at det er sundt en gang imellem at faste nogle dage for at få rensset ud i systemet – evt. i forbindelse med et lavement. Men litteraturen melder jo om en del tilfælde, hvor mennesker har levet månedsvis i bedste velgående uden fast føde. Så sent som i juni 2006 har vi i ”Den ny Verdensimpuls” en artikel af Ruth Olsen med titlen ”Lysernæring”. Her citeres Martinus for følgende udtalelse: ”*Det jordiske menneskes nuværende organisme er endnu, selv om det i virkeligheden er vokset fra den animalske kødernæring, alligevel ifølge vanens magt udstyret til indtil en vis grad at være opholdssted for opløsningsprocessen og passagen af ligresterne*”. Men som bekendt vil den fysiske organisme blive finere i takt med den mentale udvikling, vi alle er genstand for.

De månedlange og i sjældne tilfælde årelange tilfælde med faste, som litteraturen beretter om, er ikke naturlige. Nok fastede Jesus i 40 dage i ørkenen, men på dette høje udviklingstrin var hans fysiske organisme naturligvis af en så fin karat, at der ikke var nogen fare ved det.

Anderledes skulle man mene, det så ud for Rolf Dorset, der påstår, at han har fastet i 86 dage, hvilket han udførlig beretter om i ”Leve af lys” - en bog på omkring 150 sider, der lige er udkommet på Bogans forlag.

Rolf Dorset koblede sig på et fasteprogram, hvor ernæringen blev opretholdt via prana eller lys. Herom skriver han, at han havde svært ved at kalde det en vidunderlig tid.

Der var ikke megen energi. Han havde svært ved at læse. Ifølge programmet skulle man efter den 15. dag føle sig stærkere og mere ”normal” bortset fra en snurren i kroppen. Efter 86 døgn uden fast føde gav han op og begyndte at spise igen. Rolf mente derefter at kunne konkludere, at når man kan opretholde livet i 86 døgn og for nogle andre endnu længere ved lysernæring, så er det immaterielle kræfter, der opretholder legemet og kan gøre det direkte uden at inddrage noget materielt i processen.

Rolf Dorset er inspireret af Rudolf Steiner, som han blandt andet citerer for følgende forklaring: ”*Alle stoffer, der er i mennesket, er selv frembragt i det. Hvad mennesket optager fra det ydre (fra den materielle føde) er der nemlig kun som understøttelse, som antændelse. Det er virkelig sådan, at mennesket selv danner de stoffer, som det behøver, ud fra verdensaltet. I verdensrummet findes alle stoffer i uhyre fin fortynding. I verdensrummet er alt, for eksempel jern. Mennesket indånder det ikke kun, men får det også ind i kroppen gennem sine øjne og ører. Og det jern, mennesket spiser, det er der kun som understøttelse. Det udskiller det for størstedelen igen. Hvis mennesket ikke var henvist til at leve på jorden mellem fødsel og død og derfor indrette sig på jordisk vis, så behøvede det overhovedet ikke at spise, fordi det kunne trække alt til sig fra verdensrummet*”.

Og dermed har vi svaret på, hvad vi lever af efter den såkaldte død. Der er serveret. For mig lyder det sandsynligt. Der er jo liv og dermed energi overalt. Men her er det det inkarnerede menneskes føde, det drejer sig om.

Rolf Dorset fortæller, at ved overgang til lysernæring reduceredes søvnbehovet markant. Efter 5- 6 timers søvn vågnede han og følte sig fuldt udhvilet. Det er jo et spørgsmål om hvor lidt eller meget, man i vågentilstanden har slidt på sit nervesystem. Martinus havde således kun behov for 4 timers søvn, og gik derfor ofte ture om natten, altså på et tidspunkt hvor vi andre nok befinder os bedst under den varme dyne. I en fjernere fremtid vil vi nuværende sovetryner kunne gøre kundestykket efter. Fra Martinus analyser ved vi, at nutidsmennesket i sin årtusindlange udviklingsproces er på vej fra dyreriget mod det rigtige menneskerige, hvor vi også har forladt den tunge materiekost først til fordel for vegetarisk føde samt frugt, derefter gradvis til fordel for ren frugtføde og senere lysernæring. Men det er en årtusindlang udviklingsproces.

På nuværende udviklingstrin at kaste sig ud i forsøg på at leve af luft er unaturligt, og jeg har i det hele taget svært ved at se formålet med det. Vor organisme er ikke indstillet på det. Det er jo noget, der sker gradvist over en lang udviklingsproces, som vi er midt i. Ganske vist sker der det, at vor organisme i takt med udviklingen bort fra den grove dyriske tænke- og handlemåde forfines mere og mere. Og derfor vil lysernæring også i en fjernere fremtid,

nemlig på det udviklingstrin Martinus kalder det rigtige menneskerige, blive det rigtige menneskes naturlige ernæring. Som Martinus skriver, er al stof identisk med koncentrerer lys (LB.2, s. 623, hvor man kan læse mere om dette emne).

Noget helt andet er, at i vort velfærdssamfund er der mennesker, der æder for meget – bliver overvægtige og derved overbelaster organismen. Det er således lidt af et paradoks, for i en anden del af verden f. eks. i Afrika dør mennesker af sult. Det er et af mange eksempler på, at vor klode savner en overordnet styrelse, som iflg. Martinus vil blive en realitet i fremtiden.

Bed universet om hjælp

Af Jonathan Cainer

Lindhardt og Ringhof
2007

155 sider - 175 kr.

Anm. Gunder Frederiksen

ISBN 978-87-614-0466-4

Ja, siger en vis Jonathan Cainer. Han har endog skrevet en bog, der opfordrer os til at bede universet om hjælp. Bogen hedder: Bed universet om hjælp – sådan får du dine ønsker opfyldt. Cainer fremhæver, at alle mennesker har en skytsengel, at denne skytsengel er vor åndelige tjener, der altid er hos hver af os, og at det er skytsengels vigtigste opgave at hjælpe os med at få det, vi ønsker. Allerede her kan der hos nogle melde sig en vis skepsis. Vil det sige, at f. eks. Hitler havde en skytsengel, som hjalp ham med at få det ønske opfyldt at beherske hele verden. Ved nærmere eftertanke må svaret paradoksalt nok blive ja. Der var tale om en gigantisk kosmisk karmaudløsning, som skulle finde sted, for at verden kunne komme videre. Det er jo historisk kendsgerning, at nazister og fazister sammen med japanerne bredte sig over en stor del af verden. Men heldigvis kun for en kort tid. Der er ordnende og styrende kræfter i verdensaltet, som gør at tilsyneladende meningsløse begivenheder i et større perspektiv har en overordnet mening.

Skytsengle er ikke bare en slags søde og rare legetanter. De er vel nærmere moralsk neutrale. De skelner ikke mellem godt og ondt. De hjælper bare os med at opfylde vore ønsker, så må vi selv tage konsekvenserne på godt og ondt. Forfatteren til disse tanker er en af Storbritanniens mest brugte astrologer, men har også beskæftiget sig med

et fænomen, der kaldes cosmic ordering – altså noget i retning af bestemme, beordre, ordinere, foreskrive.

Hans bog handler om skytsengle, og i et kapitel med overskriften ”Mød din engel” hedder det: ”Jeg er din åndelige vejleder, din spirituelle, tjener, din usynlige kammertjener. Jeg er din forbindelse til universet, din personlige formidler i alle de forhold, der har med universet at gøre. Min eksistens har kun et eneste formål: at få dine ønsker til at gå i opfyldelse. Jeg er her for at høre dine bønner og opfylde dine ønsker til universet.

Vi fødes alle til verden med en skytsånd i form af moderen, der beskytter fosteret. Vore forældre og andre sociale foranstaltninger er skytsånder, som ud over at beskytte har til opgave at hjælpe os til at blive selvstændige individer, der kan klare os selv. Kosmisk set er selve jordkloden som levende væsen betragtet jo også vor skytsånd, eftersom den er selve fundamentet for vor fysiske tilværelse. Men det er jo selve den almægtige, alvise og alkærlige Gud, der er den helt overordnede beskyttelsesfaktor. I ham (dvs. verdensaltet) lever røres og er vi alle. LB6 stk. 2383: ”Gud hører alle levende væseners bønner, ligegyldigt om disse forekommer i form af dødsskrig eller i form af angstfulde ord og sætninger. Men da guddommen udgør hele verdensaltet, er han ikke et væsen, der sidder et eller andet sted henne, men har uden undtagelse sin hørelse, sit syn eller sin sanseoplevelsessevne overalt. Men da Guds sanse- og manifestationsorganer er de levende væsener i mikrokosmos og makrokosmos såvel som i mellemkosmos, er han altså i stand til at opleve overalt og under alle former og på ethvert tilværelsesplan.

Hvis et menneske beder om fysisk hjælp hos et andet menneske, er denne henvendelse i virkeligheden en bøn til Gud. Hvis det samme væsen ikke kender noget fysisk medmenneske, der mener at kunne bede om hjælp, kan det ligesom Kristus bede direkte til Gud ved at påkalde ham med ordene: ”Fader, du som er i himlen”, og denne bøn bliver da hørt af diskarnerede væsener, der altid omgiver de fysiske væsener som skytsengle. Om bønnen bliver hørt skriver Martinus, at det er afhængig af om opfyldelsen er til absolut gavn for vedkommende væsens videre fuldkommengørelse i udviklingen. Gud er alvis og manifesterer ikke noget der vil blive til skade for ham selv. Men igennem bønnen overfører guddommen kraft og styrke fra de stærkere væsener til de mindre stærke eller svage væsener”. På den måde bliver de støttet og kommer lettere gennem deres kriser eller genvordigheder. - Formålet med Guds støtte er altså at hjælpe os på vej i udviklingen mod det rigtige menneske – herunder at hjælpe os igennem kriser og genvordigheder som uvægerligt forekommer, eftersom de er ubehagelige goder, uden hvilke udviklingen ville gå i stå. - Martinus lagde stor vægt på bøn. Selv levede han via bøn i en direkte kontakt med gud, hvilket hele hans storslåede produktion er dokumentation for.

HVAD MED FREMTIDEN - HVORDAN SER DEN UD?

v/Gunder Frederiksen

Mon ikke det var Storm P., der sagde "Det er svært at spå – især om fremtiden? Jeg tror det. Ikke desto mindre er det mit håb, at denne artikel med lidt god inspiration kan komme til at handle lidt om fremtiden. Baggrunden for mit spinkle håb er, at jeg oplever vor sociale nutid utrolig usikker. Og hvis vi ser på kulturernes gang, så er den sjældent stillestående. Livet er ikke statisk. Kulturen har en tilbøjelighed til enten at gå opad eller nedad. Går den opad, vil den ofte komme til en form for kulmination, hvorefter der kan komme en nedtur. Det kan også gå den modsatte vej – altså nedad til en form for negativ kulmination, hvor der så ligesom sker noget, der gør, at nu ligger det i luften, at "nu kan det være nok", og så mobiliseres der måske nogle kræfter til at gøre noget ved det, der er utilfredsstillende. Måske stiger håbet, og så går det fremad. Selv om der er bølgedale, så går den moralske udvikling fremad, når vi ser den i et større perspektiv. Det er også, hvad vi kan læse af historiens gang, ligesom det er den naturlige følge af karmaloven. Men det forhindrer ikke, at der kan være bølgedale. Som det ser ud i dag, er det fredelige lille Danmark lidt svært at få øje på. Mord, smadrede biler, slagsmål, ildspåsættelse m. m. hører desværre til dagens orden. – først og fremmest i de større byer. Medierne melder om en fordobling af antallet psykisk syge i de seneste år. Hvad er meningen med det meningsløse?

Et ungdomsoprør, som vi husker det fra 68-erne var til at forstå. Det var målrettet – et opgør med autoriteterne – først og fremmest på læreanstalterne og andre institutioner, hvor styret var autoritært. Forståeligt nok udviklede det sig til, at oprørerne – især studenterne – fik befolkningens sympati. Og det medførte også mere demokrati bl. a. fik studenterne større indflydelse på ledelsesprocesserne. Der var ligesom en mening med det, og derfor virkede det. Også kvindeoprøret var på sin plads.

Meningsløshed

Men det meste af den uro, vi oplever i dag, forekommer meningsløs. Vi har fået en ret stor indvandring – javel, men det har vi også haft tidligere, uden at det gav anledning til så megen postyr. Som det er nu, emmer luften imidlertid af usikkerhed, meningsløshed. Unge rodløse mennesker smadre biler, sætte ild på m. m. De skal have luft. – Det hedder, at de unge "hænger ud". De går på gaden uden specielt formål – de skal blot "hænge ud", som det hedder i gadesproget. Det klassiske familiesammenhold er mere eller mindre i opløsning, og en del unge, som ikke er i gang med videregående studier, kan let føle sig rodløse, og når de bare går på gaden for at "hænge ud", så er de i fare for at komme i dårligt selskab, og så er der ikke langt til uro og vold. Politiet tager affære, men hvad sker der egentlig med uromagerne? De bliver arresteret og taget med på politistationen ja vel! Men hvad der så sker, hører vi intet om. Hvis de bare bliver straffet, så er jeg overbevist om, at det har ringe effekt, måske virker det endog modsat hensigten. De unge kan let blive trodsige og for at få afløb smadre de biler. Måske er deres trodsighed en slags hævnakt. Måske de vil hævne sig på det samfund, som de mener er årsag til deres situation, som de ikke føler, at de er ansvarlige for. De er ikke voksne nok til at tage ansvar for deres eget liv. Når de ikke har noget meningsfuldt at tage sig til, så gør de noget meningsløst – f. eks. at smadre biler, sætte ild på eller andet – for noget skal der ske!

Hvem svigter her?

Der er utvivlsomt flere faktorer. Svaret er ofte noget diffust – f. eks. at det er samfundets skyld, udviklingen, integrationsbesvær, globalisering, indvandrere, der føler sig udenfor, "at vi – og de – har svært ved at forstå den anden part". Eller hvad jeg tror er stærkt medvirkende: vi har lullet os til ro i vor egen selvtilstrækkelighed. Der tales ofte om samfundets ansvar. Men i første omgang kan noget af ansvaret ligge hos forældrene, men ikke altid kun. Mon ikke der savnes en god og kærlig opdragelse med aftalte faste rammer mange steder? For enlige mødre kan det være svært.

I mikrokosmos kan vi finde et billede, som til forveksling minder om den forvirring og meningsløshed, vi hører og læser om i medierne. Man fristes til at spørge, om ikke samfundet lider af en slags mellemkosmisk Cancer? Det er i al fald fristende at sammenligne forvirringen med en kræftsygdom. Kræft er som bekendt stadig en gåde. Spørger man f. eks. på nettet, hvad

kræft er, så er svaret, at det er celler, der formerer sig helt ude af kontrol. Ja, vel! Men det siger jo kun noget om, hvordan sygdommen viser sig – ikke hvad årsagen er. Man fristes til at fremsætte den tanke, at der er tale om mangel på kærlighed. Flere og flere bliver også psykisk syge.

Levende celler kan som planter instinktivt erkende forskel på godt og ondt, behag og ubehag, og når de oplever ubehag i form af mangel på kærlighed, alias behagsoplevelse, så opfører de sig meningsløst – ude af kontrol. En reaktionsform, der i princippet ligner, hvad vi kan møde hos unge rodløse mennesker, der ikke ved andet end at ”hænge ud” – og hvad vil det sige andet end at overlade alt til tilfældighed? Hvorfor? Der kan være tale om bitterhed, selvdestruktive tanker, utilfredshed med tilværelsen, hævn mod samfundet eller lignende. Det, der så sker i mikrokosmos minder om, hvad der let kan ske i mellemkosmos blandt unge, som er rodløse, vrede eller blot finder tilværelsen meningsløs. Overordnet er der mangel på kærlighed – en moden kærlighed, som også indebærer fasthed på rette tid og sted. – Mange har ikke rigtig noget at se hen til. Kirkens budskab kan ikke tiltrække de unge mennesker. Det siger dem ikke rigtig noget. Sporten tiltrækker en del, og det er fint, men ikke alle. Der bliver en rest, som ikke ved, hvad de skal gøre af sig selv. Det er dem, der bare ”hænger ud”. De er i farezonen. De mangler forbilleder – noget at leve op til.

Når familien ikke længere er den stabiliserende faktor, så hænger det jo også sammen med, at en meget stor del af befolkningen udviklingsmæssigt befinder sig midt i ”de ulykkelige ægteskabers zone”, hvor de flyvende tallerkeners krig er flyttet ind i privatlivets køkken. At det skaber yderligere usikkerhed hos børnene er en selvfølge. Kærlighed er et universelt behov. Det er en misforståelse, at det kun er gældende i vort mellemkosmos. Det gælder også i mikrokosmos mellem levende celler. Og så må det vel også gælde i makrokosmos. Men hvordan det viser sig mellem kloderne – i mælkevejen det går langt over min forstand. Men jeg tror det er vigtigt, at vi alle lærer at forstå, at kærlighed er det vigtigste af alt – det er selv sammenhængskraften i verdensaltet. Og svigter den, så breder kræften sig. Kræft er manglende kærlighed.

Inkarnation fra laverestående kulturtrin

Fra Martinus ved vi også, at når mennesker fra lavere kulturtrin for første gang inkarnerer i ordnede samfund med højere kultur, så har de svært ved at tilpasse sig. En del kan måske også

skrives på denne konto. Nogle har måske lettere til kniven f. eks. hvis ”øje for øje” eller ”tand for tand” – er deres tilvante reaktionsmønster. Så er det ikke svært at forstå, at de kommer i konflikt, når de havner i lande med højere kultur. At de bliver arresteret af politiet er naturligvis på plads, når de forbrøder sig mod loven, men det er et spørgsmål om fængselsstraf er det rette middel over for de unge. Om man ikke skulle satse noget mere på oplysning. Fængselsstraf kan let medføre bitterhed og vrede over for samfundet. Her mangler der forstående oplysning af socialt indstillede personer, som ikke efterlader en følelse af fjendtlighed. Dybest set kan årsagen – eller årsagerne – sammenfattes i manglende kærlighed. Den største af alle menneskelige evner, men også den sværeste at mobilisere.

Der er i øjeblikket et stort behov for lyspunkter – for et fremtidshåb – noget at se hen til. Som efter verdenskrigen, hvor alt havde været malet i dystre farver. Jo mere krigens rædsler kom på afstand des mere lysnede det, og da endelig 68'erne gjorde op med autoriteterne, steg forventningerne yderligere. Danmark har oplevet økonomiske opgangstider, men er optimismen fulgt med? Og hvad med moralen? Fra medierne hører vi om, at vor vestlige verden står over for store udfordringer – f. eks. truslen fra klimaet, truslen mod demokratiet, og truslen fra det, der kaldes ”et konstant tiltagende moralsk forfald”.

Forurening

Den globale opvarmning har der og bliver der stadig talt og skrevet meget om, så man kan forhåbentlig forvente, at såvel myndighederne som borgerne vil tage truslen alvorligt og iværksætte de fornødne foranstaltninger. Ved sammenligning med vor egen organisme kan man let få den tanke, at vor levende klode reagerer på forureningen med en slags febertilstand – en global febertilstand foranlediget af forureningen? Under alle omstændigheder er CO₂-udslip og anden luftforurening en stor og alvorlig udfordring til menneskene, som indebærer alvorlig fare for menneskehedens fremtid, hvis ikke den tages alvorligt af såvel myndigheder som de enkelte borgere. Vi bør lytte til Greenpeace og andre miljøorganisationer, som gør en dygtig idealistisk indsats, som nok er værd at støtte.

Det er en stor hjælp at have kendskab til Martinus kosmologi over for hverdagens mange problemer. Det er naturligvis rigtigt, at vi har kun den kærlighedsevne, vi har grædt os til. Men alene den omstændighed at man gennem logiske og kærlige analyser får tegnet billedet af en lysere fremtid skaber en optimisme, som virker stimulerende over for hverdagen små og store udfordringer. – Alene den omstændighed at stenene på livets landevej opfattes – ikke blot som problemer – men først og fremmest som udfordringer. Når vi tænker på, eller læser og hører om, at mange mennesker føler sig uretfærdigt behandlet af myndighederne, af naboen af skolen osv osv., så kan man ikke lade være med at tænke på, at i realiteten møder vi kun, hvad vi på et eller andet tidspunkt selv har været den første udløsende årsag til. Alt det tilsyneladende virker kun således, fordi vi endnu ikke har evner til at overskue helheden. Tænk hvilken moralsk reformation menneskehedens i fremtiden kan opleve den dag dette verdensbillede vil bundfælde sig som dyb forståelse i det enkelte menneskes sind. Og det er blot en af de mange mange udfordringer til menneskene i fremtiden.

Udfordringer som vi vokser ved, når vi vel at bemærke af bedste evne prøver at tage dem op. Og så ved vi, at vi derved er kommet om ikke andet så dog et lille skridt i den rigtige retning. Og at der i en fjernere fremtid vinker en lys og lykkelig fremtid for os alle. Men vi skal selv skabe den. Men er vi bevidst om opgaven, får vi også hjælp fra en højere magt, hvis vi beder om det. Men vi må vise, at vi er modtagelig for hjælp ved selv at tage det første skridt.

Den paradisiske fremtid

Som bekendt har Martinus forudsagt en lykkelig fremtid for menneskene. Om 3000 år skulle "det rigtige menneskerige" således være en realitet. Ser vi os om i verden og griber i egen barm kan vi godt forstå, at der skal mange år til den transformationsproces. For 3000 år siden var Danmark på et kulturelt standpunkt, der kan lokaliseres til overgangen mellem ældre og yngre bronzealder, hvor vi var rene hedninge. Solen var vor gud, og lov og ret fandtes ikke. Kan vi klare en tilsvarende udvikling i løbet af de kommende 3000 år?

Med det omfang lidelsesoplevelserne har i dag ser det sandsynligt ud. På mange måder er der hidtil sket en enorm udvikling i al fald på det tekniske område, men også socialt. Det er når vi ser på de enkeltstående tilfælde af vold og anden primitiv adfærd, som medierne just ikke er tilbageholdende med at fremhæve, at vi bliver lidt skuffede på menneskehedens vegne. Men her tror jeg, vi glemmer at se på, hvad der er normalt. En normalfordelingskurve vil altid vise en ophobning i gennemsnittet, så vi får den berømte klokkeform - tværsnittet af en klokke, med majoriteten i midten som gennemsnittet og henholdsvis pluds- og minusvarianterne som de færreste. - Det er gerne dem, der fremhæves. Og det er den negative minusvariant, vi hører mest om. Det er den store midtergruppe, der inspireret af pludsvarianterne får hele samfundsmaskineriet til at køre.

At skabe en bedre verden

At den store altomfattende mangelvare stadig er kærlighed, kan vi utvivlsomt alle blive enige om. Verden lider af en enorm mangel på kærlighed. Og så er virkeligheden endog således, at dette fundamentale behov skal blive endnu større for at skabe baggrund for tilfredsstillelse af menneskehedens største behov overhovedet. Menneskene skal bringes i en tilstand, hvor de – eller rettere vi – oplever et kærlighedsbehov, der bogstavelig talt får os til at skrive efter fred, kærlighed, harmoni. Herom skriver Martinus, at *"der endnu er et stort mørkeområde for jordens mennesker at skulle passere for at kunne få tilegnet sig den kontrast til lyset, i kraft af hvilken verdensstatens guddommelighed og idealer kan opfattes og forstås."* (LB7 s. 2899).

På et tidspunkt var jeg så heldig at få Martinus i tale om netop dette spørgsmål. I min utålmodighed efter den vidunderlige fremtid, han har beskrevet for os, sagde jeg, at jeg syntes, det var en urimelig lang tid, før dette paradys blev til fysisk virkelighed. Martinus' svar lød således: "Menneskene har lov at skabe det rigtige menneskerige den dag i morgen".

Kosmisk åndsvidenskab i menneskeheden på jorden

v/Per Holsner

Martinus som verdenslærer og kampen med mørket. Dommedagen med sine "sidste tider" af en gammel krigskultur. Skabelsen af menneskeriget, som Martinus Sag og livsopgave.

Martinus Sags sejr

En vigtig udtalelse er fra Martinus fødselsdag år 1961: *"I den atmosfære af sympati og kærlig-hed, som strømmer imod mig fra alle sider, både fra nær og fjern på denne min fødselsdag, føler jeg Guds nærhed. Denne oplevelse af guddommens tilstedeværelse blev for mig en bekræftelse på, at min mission til dags dato var lykkedes, ligesom jeg følte, at dens rodfæstning nu var blevet sikret ikke blot i "Livets Bog", men også i menneskehjernerne, var blevet levende i kød og blod. Jeg ser nu, at min guddommelige kærligheds mission, som alle mine trofaste venner har gjort til deres mission og mit liv til deres liv, har sejret. I dette vort forenede livs harmoni, vil guddommen velsigne vort arbejde og igennem dette føre menneskeheden ud af dødens mørke ragnarok. Jeg ser allerede menneskeheden rejse sig af støvet og begynde at prise Gud i lyset fra livets store solrige egne forude".*

De 40 år fra år 1921 til færdiggørelsen af "Livets Bog" år 1961 synes at udgøre en indgang til mødet med det kulminerende mørke ragnarok, med Sagens rodfæste i menneskehedens hjerter ført til sejr, og de 40 år i årene 1941-1981 for at sikre sejrens udgang. År 1942 siger Martinus: *"Den vældige verdensbrand vi nu oplever, er skæbnebølger, der vender tilbage. Der har aldrig før på jorden været en så kolossal udfoldelse af det dræbende princip, og der vil aldrig nogensinde komme det igen".* Aktiviteten i mørkets kraftudfoldelse blev således begrænset med dets konsekvens af efterfølgende selvdestruktion og degeneration.

Dommedagens tid

Efter offentliggørelsen af Kopernikus nye verdensbillede år 1543 og på grund af religionskrige, oplysningstiden,

den hastigt voksende materialistiske naturvidenskab og industrialismen, blev der meget mørkt i den åndelige mellemtilstand, som Martinus afbilder i sit symbolbillede nr. 2, "Verdensgenløsningsprincippet". Ifølge moderne åndsvidenskab kom det derfor til et opgør mellem ærke/arkai englen Mikael og dragen i årene omkring 1840 - 1879, og dragen kastedes ned blandt menneskene på jorden, dvs. med start 100 år (33 1/3 år gg 3) før årene 1940/41. Den velkendte ty-ske filosof Friedrich Nietzsche afspejlede i sin sjælekamp denne proces. Med det religiøse instinkts afmagt og inspireret af en mørk pen erklærede han Gud for død. Friedrich Nietzsche selv blev sinds-syg, men gav inspiration til det mørke herrevælds ideologier i 1900 tallet.

Ærkeenglen Mikael - kalkmaleri fra Højby Kirke

År 1938 siger Martinus: *"Vi oplever i øjeblikket dommedag og har gjort det de sidste 100 år(siden omkring år 1840). Bogstaveligt talt skilles fårene fra bukkene. Det vil være klart for de fleste, at der i øjeblikket dannes 2 hobe overfor hinanden. På den ene side står Skandinavien med en mentalitet, som forkaster det dræbende princip og på den anden side står de store diktaturlande".*

Menneskeriget

Først omkring år 1941 omtaler Martinus sit arbejde som Sagen, og ved sin indvielsestale den 3. oktober 1943 siges,

at først nu, hvor den har fået sit eget hus, har Sagen fået sit rigtige fysiske ansigt. Den havde hele tiden haft sine manifestationer på det åndelige plan, men først nu også på det fysiske plan. I overensstemmelse med hans skrift i artiklen ”Gennem dødens port”, kap.15 udvikles der: ”*et himmerige i menneskets bevidsthed, som efterhånden skal skabes på jorden, en verden af ånd, kunst og logik, affred, frihed og broderskab, et rigtigt menneskerige. En sådan verden skulle aldrig komme til at eksistere i fysisk materie, hvis den ikke først fandtes i åndelig materie. Det gør den, det er jordklodens følelseskrop, og i denne verden oplever det jordiske menneske nu alt det rent menneskelige, som det med sin bevidsthed kan komme i kontakt med*”.

Den 8. august 1979 har Martinus myndighed til offentligt at sige, at det ”Tredje Testamente” er ”Talsmanden den hellige ånd”. 100 år efter Mikael's sejr over dragen i den åndelige mellemtilstand mellem det såkaldte dødsrige og det rigtige menneskerige i jordens følelseskrop og sjæl.

En ny verdenslærer

I tiden før Jesus fandtes store forventninger på en verdensfrelseres ankomst. Ikke kun hos jøderne, også i andre folks religiøse tro. Hvor misforstået og forskellig denne nye impuls kunne tolkes, vidner korsfæstelsen af Jesus om. Også til Kristus genkomst i det 20' århundrede har der været forventninger og mange misforståelser. Ikke mindst da verdensgenløsningen denne gang ikke krævede en fysisk korsfæstelse, men et livslangt forfatterskab, besjælet af den hellige ånd. Af den grund måtte det blive til en tilbagetrukket tilværelse med det Tredje Testamente som en midlertidig offentlig hemmelighed. På dansk i Danmark.

Med naturvidenskabens udvikling fremkom i løbet af 1800 tallet et dominerende mekanisk verdensbillede, og forsynet forsøgte med en åndelig impuls i form af spiritismen at modvirke en fremtidig ensidig materialisme. Spiritismen mislykkedes, og i stedet fandt forsynet i H.P.Blavatsky et egnet redskab til at modtage og udbrede åndelig viden. År 1875 grundlagde hun det Teosofiske Selskab i New York, hvis hovedkvarter senere år 1879 blev flyttet til Indien. Hun stiftede også i år 1888 en Esoterisk Skole i London, som Annie Besant overtog ledelsen af ved hendes død 3 år senere. Ligeledes blev Annie Besant valgt til præsident for Teosofisk Selskab efter medstifteren C.Olcott's død år 1907 og indledte en mere autoritær tendens med persondyrkelse. Fra år 1910 og fremad begyndte selskabet at fremføre den indiske dreng Jiddu Krishnamurti som den kommende verdenslærer. Der blev grundlagt en orden kaldet Østens Stjerne omkring hans person med omkring 250.000 tilhængere, og i dens baggrund bistod hjælpende østlige mahatmaer(betegnelse for mestre).

Goetheanum

Teosofisk Selskabs modstand

Martinus fødtes den 11. august 1890, og havde allerede som barn et inderligt forhold til Jesus i sin samvittighed. Ved tvivlsspørgsmål oprettede han altid en indre kontakt til Jesus Kristus og fik øjeblikkelig svar. Netop i tiden omkring år 1910 udviklede Martinus sig som alle andre til myndighed i sit personlige jeg, og dette var den skjulte baggrund for afsporingen af det Teosofiske Selskab, som ikke ønskede at afgive sin magt til den retmæssige verdenslærer.

I forbindelse med den nye åndelige lysimpuls omkring år 1900 oplevede Rudolf Steiner nogle kosmiske glimt med stærkt kristent indtryk og kunne fra år 1910 forkynde Kristus genkomst i det 20' århundrede. Men ikke ved J.Krishnamurti, og det førte år 1912/13 til et brud med det Teosofiske Selskab og dannelsen af Antroposofisk Selskab i Tyskland. Der startede et byggeri af Goetheanum i Schweiz, som skulle blive et tempel for Kristus genkomst. Rudolf Steiner forventede ifølge hans danske ven Bernhard Løw, at den nye verdenslærer skulle komme i Danmark. Og her i Danmark skrev Lars Nibelvang til det Teosofiske Selskab om Martinus, efter at denne havde gennemgået sin indvielse til kosmisk bevidsthed år 1921 på Nørrebro. Martinus forsøgte også selv at kontakte J. Krishnamurti ved et brev og skal desuden have fortalt, at han åndeligt havde mødt modstand fra flere mahatmaer, som nærede tvivl om hans mission. Men med sit hovedsymbol ”Det evige verdensbillede” færdigt år 1928 følte han hele forsynets støtte, og samme dag som Martinus havde fødselsdag året efter, frasagde J.Krishnamurti sig persondyrkelse.

Ifølge Alf Lundbeck skulle Martinus have underskrevet brevet til J.Krishnamurti med et flammekors for at udtrykke sin identitet, kun forståeligt for højtudviklede mennesker. Flammekorset symboliserer guddommens fuldkomne evne til manifestation, og ærkeengle kaldes traditionelt også ildens ånder.

Politisk modstand

Efter mødet med dette østens misbrug af åndelig viden og samtidig med Martinus kosmiske indvielse til kristusvæsen i fysisk person år 1921, begyndte ny mørk modstand at vokse i disse år, foruden selve 1. verdenskrig. Mørke impulser med ambitioner om verdensmagt gennem politiske manifestationer af fascisme, nationalsocialisme, kommunisme og kapitalisme. Og det lykkedes Adolf Hitler at komme til magten år 1933 med sit nationalsocialistiske tyske arbejderparti, som begyndte at oprette arbejdslejre og forfølge anderledes tænkende. I en tid, hvor det første bind af "Livets Bog" blev udgivet i Danmark år 1932, og der blev oprettet studiekreds i kristen kosmisk åndsvidenskab. I starten af år 1933 bestemte Martinus sig for at udgive bladet Kosmos, og år 1934 blev 10 tdr. strandområde erhvervet ved Klint med henblik på at skabe en lille model af et humant fredens samfund og til undervisning i kosmisk åndsvidenskab. Allerede efter 2 år kunne Kosmos flaget hejses for første gang i Kosmos Feriekoloni med ønsket om at gøre det jordiske liv rigtigt menneskeligt og til et himmelsk sted at være. Med sigte på et fremtidigt internationalt samfund, i skarp kontrast til et nazistisk tredje verdensrige.

Bogen om en ny jordisk sol

Den israelske forfatter og åndsforsker Jesaiah Ben Aharon udgav år 1993 bogen "The spiritual event of the twentieth century. An imagination". Deri beskriver han et hændelsesforløb i jord-klodevæsenets åndelig-sjælelige aura i årene 1933-1945. Oplevet gennem et moderne klarsyn og en kendsgerning, som siden er blevet bekræftet. J.B.Aharon oplever et kosmisk forbundet kimagtigt hjertecenter åbenbare sig i jordens midte, fuld af livskraft og lysende flammer. Det udvider sig rytmisk pulserende og kommer til at omspænde hele kloden med omkreds. Resultatet bliver skabelsen af et netværk af levende æteriske blodkar, som forgrener sig som en levende organisme. Det udbreder sine levende rødder, stængel, blade og forbinder således midte og omkreds. Med sit klarsyn oplever forfatteren sig forbundet med og sig selv aktiv i denne imagination, hans sjæl fyldes med pulserende lys, som får sin rytme fra denne inderste livskims udstråling i jordens hjertemidte. Midt i den gamle døende og sig formørkende jord erkender han sig som en del af et planetarisk moderskøds nye sol, som gennemstrømmer jorden.

I de seneste 2000 år med Kristus impulsens indflydelse har menneskeheden med intellektualiseret følelse kunnet skabe et nyt element i jordens atmosfære. Kærlighedsenergi i åndelig materie som nyt stof, som komplement til fysisk energi i fysisk stof og grovere åndelig materie. I jordens sjælelige stråleglorie fandtes der ifølge bogen

en gruppe udviklede menneskesjæle, som i årene 1933-1945 for første gang nogensinde for menneskeheden oplevede, at med denne nye substans kunne de forme og medskabe i dannelsen af himmeriget på jorden. Udtrykt i Luk.22.18 som: "*Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før Guds rige kommer*". I begejstret samklang med forsynet, og som Martinus påpeger med alle jordens talentkernekim til rådighed.

Mørkets drage

I bogen fortælles, at pludseligt opløste livsgrunden sig i jordens spirende følelseskrop, og en mørk afgrund åbnedes under menneskeheden. I stedet for en belivet og besjælet jord sås nu et vældigt uhyre, der syntes at stræbe mod højden for at sluge gruppen af udviklede menneskesjæle. Faren for en splittelse af menneskeheden og jorden i 2 dele truede, med en del som kunne opleve den nye bevidsthed og en anden del fanget i uhyrets mørke afgrund.

På den fysiske jord rasede 2. verdenskrig med umenneskelig djævlbevidsthed. Krigens røg blandede sig med døende og fortvivlede menneskers råb og bøn om hjælp i denne meningsløshed. Millioner af menneskers nød nåede gruppen af udviklede menneskesjæle på den anden side i jordens følelseskrop og sjæl. I største medfølelse forenede gruppen sig med den opadgående strøm af bøn og skabte en lyslevende hjertebrø over afgrundens dyb. Ansigt til ansigt med denne mægtige ondskab formede en forenet menneskehed således en flammende henvendelse til Gud om hjælp i denne Getsemane stund.

Opgør med mørket

Som himmelsk svar kom der fra den inderste kerne i jordens tempel et kristusvæsen frem og gik over lysbroen fra himmel til helvede. Han steg dybt ned i mørket, til han endelig forenede sig med menneskehedens ondskab i afgrunden og lod sit liv, sjæl og ånd smelte sammen med dette dødens væsen, som i et nyt Golgata. Efter en vis tid åbenbarede en ind og ud vending af jordens følelseskrop, som begyndte at favne om hele jorden med omkreds i et strålende, men inderligt ydmygt helligt lys. Resultatet blev en livgivende åndeligt strålende sol i jorden og menneskeheden, som endnu havde sit mørke sår i sig. Men den hellige handling at forvandle ondskab til højeste godhed var begyndt. En ny åndelig sol i sit første trin til indvielse af kosmisk bevidsthed i det nye menneskerige var skabt.

Kristusvæsenets sammensmeltning i dybet med tilgivelse og favntag af menneskehedens mørkeside skete omkring julen årene 1940/41, hvor 2.verdenskrigs helvede var brudt ud år 1939 og sluttede år 1945 med atombombning

af 2 japanske byer. En kulmination af djævlbevidsthed havde nået jordens overflade, presset frem gennem menneskeheden.

Martinus Institut

I Danmark kunne Martinus i lyset af den nye åndelige sol den 3. oktober 1943 indvie Martinus Institut, som den første skole for den nye kosmiske åndsvidenskab. Den blev omtalt som et lille sennepskorn, som i Jesus Kristus lignelse skulle vokse og blive til et stort træ, hvis grene skulle komme til at omslutte hele kloden og gøre verden til en ny himmel og en ny jord, hvor retfærdighed bor, og hvor himmelens fugle kan bygge rede. Og der blev sagt: *"Men ikke desto mindre skal kærlighedens specielle videnskab fra dens sole uhæmmet funkle alle sandheds-søgende i møde. En fælles kærlighed skal skabe i verden et intellektualitetens tempel, et humanitetens hjem, et kulturens centrum for udvikling af næstekærlighed"*. Først år 1945 fik instituttet betegnelsen Martinus Institut, og under årene 1933-1945 udkom Kosmos bladet, og flere både små og store bøger af det "Tredje Testamente".

Mørkets fordrivelse

Den gamle verdenskulturs mørke bliver manifesteret ved dyrerigets døds kamp og i et ragnarok, som mest tydeligt har vist sig i de 2 verdenskrige. I sit julebrev år 1961 efter færdiggørelsen af "Livets Bog" skriver Martinus: *"De har med deres forståelse og hjertevarme skabt en beskyttende kærlighedsvold omkring vor udbredelse af den Guds ånd, der udelukkende er vejen, sandheden og livet"*. Og han har givet udtryk for, at *"Ligesom solen spreder de materielle sky-områder og skaber lys, der hvor de før dannede skygge, således opløser Guds ånd igennem verdensgenløsningen jordklodens mørke mentale skyområder, dræbende tankeklimaer og krigsenergi. Og henover disse dødsterræner og lidelsesområder vil Guds ånds strålevæld omslutte jordens menneskehed i kærlighedens rige"*.

At fordrivelse af mørket fra jorden nu kræver et ragnarok fremgår af Martinus udtalelse: *"Jesus Kristus skæbne var et meget stort spil imellem jordiske og himmelske kræfter, hvilket udløsningen af verdensgenløsningsprincippet altid vil være. Det var skabelsen af disse 2 slags kræfter, der bevirkede, at de kosmiske kræfter i form af kosmiske idealer kunne nedplantes i jordmenneskehedens bevidsthed"*. Og *"Jordkloden og menneskeheden vil være i konflikt indtil et frivilligt samarbejde og en harmonisk ligevægt opstår. Menneskeheden vil komme til forståelse af jordklodens tanker og til at samarbejde derudfra, til rådighed og arvelod alle talentkernekim, som jorden kan tilbyde i sin samlede talentkernepulje. Denne himmelske illumination, som den samlede jordmenneskehed da vil udstråle, er*

Guds rige fødsel på jorden". Og jordklodevæsenet tager nu dette sjælelige opgør, i og med sin start på indvielsen til kosmisk bevidsthed, reflekteret i koncentreret lidelses-erfaring og forceret udvikling i menneskeheden.

En ny kultur

I sin lille bog "Påske" fra år 1942 skriver Martinus i kapitel 16: *"menneskeheden er endnu ikke kommet til Faderen. Dens kultur er et synkende skib. Der kæmpes fortvivlede kampe for at holde det oven vande, men lækagen er for stor. De indstrømmende vandmasser er for overvældende, 'verdens ende' er for døren, ingen kender dagen eller timen. Men igennem råb og skrig, gennem rædsel og spænding, gennem lidelsens og håbløshedens sorteste nat funkler endnu en lysstråle fra Golgata ... Et strålevæld er ved at bryde frem gennem de mørke skyer. Ind over jorden lyser og funkler allerede en ny stor kosmisk impuls ... I dens lys ses den evige Fader. Jorden kommer til at lyse med en ny kultur, i hvilken retfærdighed bor. For Guds åsyns strålevæld må nattens skygger vige"*.

At det trods megen smerte vil lykkes for jordmenneskeheden, giver Martinus udtryk for med ordene: *"Vor verden kan inden for relativ kort tid blive vidunderlig at leve i, når den grove karma er gennemlevet i det 20' århundrede og begyndelsen af næste"*. Og i artiklen "Den nye kultur" står at læse: *"I næste århundrede vil stormagterne komme til at miste deres magt, og man vil komme til at samles om at rette verden op ved at skabe en international folkeret, der forbyder krig. Man vil komme til at ordne det således, at hele verden kommer under en fælles styrelse, så at der ikke er nogen, der hersker over olien eller andre værdier"*.

100 år efter 2. verdenskrig

En verdensgenløser vej på jorden er nøje planlagt og gennemført, med hele forsynet bag sig. Jesus Kristus levede 33 1/3 år, og denne tidsperiode skabtes en ny rytme i menneskehedens liv ifølge en moderne åndsvidenskab.

Dette indebærer, at en vigtig ny kulturel impuls i tanke (A) efter 33 1/3 år overgår i følelsesmæssig øvelse (B) i ligeså mange år, med efterfølgende viljes (C) forankring til realitet og historisk kendsgerning i løbet af samme antal år. Dersom impulsen lykkes at slå igennem. Den kan også vise sig indirekte ved sin negative konsekvens. År 1973, 33 1/3 år efter år 1940/41 sagde Martinus, at der kom et nyt indslag af den kosmiske lysimpuls fra galaksens midte. Det er året med en global udspekuleret oliekrise, og året efter at den første videnskabelige katastroferapport i bogen "Grænser for vækst" blev udsendt. År 2006/07, efter yderligere samme tidsinterval opleves og føles en global miljøkrise. Måske kommer der efter yderligere et sådan tidsinterval en fysisk global krigskrise med miljøkatastrofe omkring årene 2040/41. Martinus døde år 1981, hvilket er 40 år efter julen 1940/41 og analogt med tiden for det jødiske folks udvandring gennem ørkenen, væk fra en gammel døende ægyptisk kultur. Det "Tredje Testamente" kunne først gives frit af forsynet efter hans død, og det skete samme år ved at Borgens Forlag fik en tilladelse til udgivelse.

De sidste tider

Dommedagen er den sidste del af den tid, inden for hvilken kulturen har været baseret på krig, og når menneskeheden er delt op i 2 kontrære grupper, fårene og bukkene er denne periodes "sidste tider" kommet. I et kommende ragnarok vil bukkene ifølge Martinus ikke mere inkarnere på jorden, verden vil ændres fuldstændigt om til en kristen fredens kultur, og han beskriver fårene som dem, der alle er kommet over djævlbevidstheden og ikke nænner at pine andre mennesker eller at dræbe dyr.

Menneskeheden er jordklodens dagsbevidste fysiske sjæl, og går nu i vores tid igennem dødsrigets skærsild. Ved tærskelen til fredens rige, og i mødet med menneskehedens tærskelvogter bringes al mørke frem i sjælelivet med mulighed for mennesket at bekende sig til den lyse eller mørke side. Martinus skriver i sin artikel til symbol nr. 44 "Elsker hverandre": *En stor plan i den guddommelige verdensorden skal bringes til fuldendelse. Jorden skal slynges ind i en ny kosmisk bane, hvor alt som ikke er af "renhed" af kærlighed må blive udenfor. De stærke vibrationer fra Faderens zone opløser alle detaljer, som ikke er i kærlighed".*

Talentkernen for lysmanifestation

I menneskehedens skærsild får fårene kontakt med den skytsengel, som er jordjegets og menneskehedens talentkerne for lysmanifestation. *"Og jordens interessesfære blev da i tilsvarende grad lyset. Flere og flere gentagne lysmanifestationer blev resultatet, og der blev så mulighed*

for inkarnation af en lysets konge, altså en talentkerne, der skulle overtage jordjegets interessesfære for skabelsen af lys i dets domæne. Og en sådan vicekonge er således inkarneret i jordjegets psyke og er alle lysmanifestationers skytsengel nr. 1" ... "Alt hvad der kommer ind under begrebet højere kultur; den bebudede ny himmel og jord, der i virkeligheden er det samme som den af alle jordens mennesker ønskede verdensfred, vil altså blive til virkelighed under denne menneskelighedens skyts-engel eller jordens talentkerne for lysmanifestation". (Artiklen: "Gudesønnens kongerige").

Den skytsengel, som kan sige: *"Mit ord er livets fakkel"* - (ordet er det princip igennem hvilket al bevidsthed skabes, kraften bag al manifestation). *Den guddommelige ånd i det lyser op i mørket, fjerner overtroen og skaber kærlighed til Gud. Hver de som lever i det, kommer til at elske Faderen og kan dermed aldrig vandre i mørke"...* *"Den (åndsvidenskaben) får solen til at lyse i det mørke sind. Igennem den lyder den guddommelige invitation atter til menneskene: "Kommer hid til mig, alle I, som er besværede, og jeg skal give jer hvile". Lige såvel som den bekræfter den guddommelige sandhed: "Se, jeg er med jer alle dage, gennem alle tider, i alle ting, i al evighed"..."*. (Småbogen: "Omkring min missions fødsel").

Verdensgenløsernes opgave

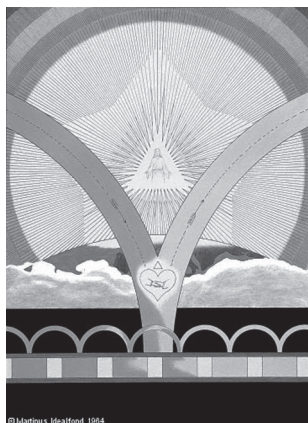
Martinus livsopgave var at hellige sit liv til at vise menneskeheden Gud og retfærdiggøre Jesus. Ligesom Jesus gav sit liv for at skabe kærlighedsmodellen for mennesket i det fysiske, med et åndeligt fundament til skabelse af himmeriget på jorden. En opgave og Sag, som Martinus med forsynets hjælp skal gøre fuldkommen ved at bringe fårene ud af "sjælens tismørke" og i sit favntag bringe en ny lysets kultur til at opstå i menneskeriget. Dette nye rige, som fortidens store seere erkendte.

På Golgatas kors fødtes himmeriget på jorden ved åbenbarelsen af den første menneskelige kærlighedscelle. Og fordi både alkærlighedens praktiske demonstration og den teoretiske kosmiske åndsvidenskab nu er manifesteret på jordkloden med mulighed for mennesket at få kosmisk bevidsthed er himmeriget og den nye verdenskultur her. Jesus ord på korset: *"Fader tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør"* er det største kærlighedsbevis, og Martinus *"Alt er såre godt"* den største erkendelse. *"Guds vilje ske"* den største bøn til handling, i et med Faderen. Alt skal tilgives i kærlig forståelse, og det gør mennesket ren af hjertet, med evne til at se Gud. Menneskets varme fysiske sjæl i menneskesønnen forenes derved med menneskets lyse åndelige sjæl i gudesønnen til Jegets alfa og omega i gudemennesket, når også den fysiske krop er åndeliggjort i K-mennesket. (Det gule bånd nr.20 i symbol nr.33).

Tiden er ude

I Apokalypsens kapitel 10 står der skrevet: ”En vældig engel kommer ned fra himmelen, klædt i en sky og med en regnbue om sit hoved. Hans ansigt var som solen og hans ben som søjler af ild, og i sin hånd holder han en lille bogrulle, som er åbnet. Han sætter sin højre fod på havet og den venstre på jorden og råber med høj røst: Tiden er ude”.

Til sammenligning viser Martinus symbolbillede nr. 23: ”Mennesket i Guds billede efter hans lignelse” et kristusvæsen, klædt i hvidt på en hvid lyssky over Europas hav og jord. I trekanten af guddommens levende væsen, omgivet af femstjernens kosmiske bevidsthed med regnbuen omkring sit væsen. I Guds vilje afsluttes det orange dræbende princip i menneskeheden. ”Tiden er ude”. Og menneskeheden besjæles til kærlighedens gule bue ved harmonien mellem den fysiske sjæls varme hjerte og den åndelige sjæls lyse trekant. Ligesom at stå på 2 ben i ligevægten af følelses- og intelligensenergi, hvilket er det samme som kærlighedsenergi, og oplyst af ”Livets Bog”, som Martinus har åbnet for jordens mennesker. Fra Skandinavien stråler denne kærlighedsimpuls ud over udover Europa og menneskeheden.

I traditionen og den moderne åndsvidenskab anses denne engel med autoritet at være ærke/arkai englen Mikael, hvis navn betyder ”Hvem er som Gud” eller ”Guds ansigt/åsyn”. Han kæmper med lyssværdet eller sin talentkerne for lysmanifestation mod dragens eller uhyrets hovedtalenterne for mørk udstråling. Og i sin venstre hånd holder han vægtskålen til at veje menneskenes moralske værdi. For han er tærskelens vogter til den lyse åndelige verden. ”Talsmanden den hellige ånd” som skiller fårene fra bukkene. Den talsmand, der er den højeste visdom og skal overvinde mørket i den fysiske krop. En krop nu kendetegnet ved sin stadige binding til de jordiske faste og flydende materier, jord og hav.

I Apokalypsen kap.10 står der også, at Johannes skulle sætte segl på hvad de 7 tordener havde sagt. Det kan antages, at være den støtte Martinus får af forsynet til at overvinde mahatmaernes modstand.

Biblen

Det bibelske udtryk at skille fårene fra bukkene stammer fra den jødiske skik at tælle fåreflokken en gang om

året. Bukke sorteredes fra til slagt og får til avl. Begge er de hvide, men bukke har sine horn til kamp. I biblen skildres forudsigelsen af dommedagen i menneskehedens store kollektive skæbneområde således: ”Alle folk skal forsamles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom en hyrde skiller fårene fra bukkene. Og han skal stille fårene ved sin højre side, men bukkene ved den venstre side. Og da skal kongen sige til dem ved sin højre side: ”Kommer hid, I min Faders velsignede, at arve det rige, som er jer beredt fra verdens grundvold blev lagt” ... ”Og til dem ved sin venstre side skal han sige: ”Gå bort fra mig i forbandede, i den evige ild, som er beredt djævelen og hans engle”” (Matth.25). Hvad angår talsmanden, så er det i den jødiske kultur den bogrulle i hvilken deres samling af bibelskrifter er indskrevet. I det Nye Testamente og modsvarende den tids sprogbrug, anvendes mange begreber fra det Gamle Testamente. Nu i vor tid har Martinus skrevet og givet os det ”Tredje Testamente”. Han indeholder det ”Tredje Testamente”, som han har åbnet for en ny tid.

Jordens mørke sfærer

Ved atombombens sprængning af jordens ydre og øverste skal år 1945, blev der åbnet for klodens indre mørke, som lag for lag dybt indefra presses op til overfladen gennem menneskenes sjæle. Dante beskriver dette mørke i sin bog ”Den guddommelige komedie”, og ifølge en moderne åndsvidenskab findes der 9 mørke sfærer, som et negativt spejlbillede af Jakobsstigens himmelske trin op til Gud, de himle Martinus oplevede i sin gyldne ildåb.

Martinus fortæller, hvorledes mennesket omkring 30 års alder, som en slags hukommelse har rekapituleret sin seneste inkarnations høst af livserfaring. Åndsvidenskabeligt har denne tidsperiode relation til Saturnus kredsløb om solen på ca. 29½ år. Ligesom Mars analogt med sin omløbstid på ca. 2 år forholder sig til barnets begyndende første bevidsthed af et jeg gennem sproget, og Jupiters omløbstid på ca.12 år til den tid, som det tager barnet at udvikle sig til en begyndende oplevelse af selvstændig intellektuel brug af abstrakte begreber.

Menneskeheden er jordklodens fysiske sjæl, og med et interval af 12 år presses jordens mørke sfærer til overfladen i dommedagens ragnarok. Dette sker over en periode på 12 år gg resterende 8 sfærer, lig med 96 år fra år 1945 til år 2041. Derefter vil al krig på jorden blive fjernet med begyndelse til en fredens kultur. Godt nok med meget oprydning efterfølgende, men Martinus internationale verdensrige med sit 12 punkters program vil begynde at træde i kraft, med hele forsynet bag sig.

Dommedagens tidsperiode. Martinus autoritet

Omslagsbilledet på bogen ”Martinus, som vi husker ham” viser Martinus som 46 årig. Og skulle ens veje føre forbi Goetheanum ved Basel i Schweiz, vil besøgeren der over bygningens hovedindgang opleve en slående lighed med R.Steiners ansigtsportræt af ærke/arkai englen Mikael i et stort rødt gennemlyst glasvindue. Her er ansigtet dog præget af bestemt alvor, med øjenbryn sammenpresset hvorved næsen bliver mere smal og næsefurer til mundvinkler mere lodret.

At den mægtige engel Mikael brøler som en løve i Apk. Kap.10 er et udtryk for hans hjertekraft. Hjertet forbindes

traditionelt med løvens tegn i Zodiaken, og Martinus er født d. 11/8, som i den tropiske astrologi modsvarer Løven. Martinus har for øvrigt et meget interessant horoskop, geocentrisk betragtet i den sideriske astrologi. Blandt andet har jomfru Maria, der som repræsentant for den rene visdom har fået tilnavnet Sofia, samme fødselsdag som Martinus. For den rene af hjertet skal se Gud, og Mikael har Sofia i sit hjerte.

Sammenfattende oplever menneskeheden dommedagen fra omkring år 1840, dens mørke kulmination år omkring år 1940/41 i den 2 verdenskrig og en kommende afslutning omkring årene 2040/41. Og der er god grund til antagelsen, at ærke/arkai englen Mikael med sin autoritet, kan være Martinus.

Det runde vægrelief - ved trappeafsatsen på Martinus Institut

*Notat af Knud Højgaard -
Martinus Institut - Historisk Arkiv*

Tilsyneladende er kendskabet til dette relief gået i glemmebogen; i hvert fald har ingen på instituttet kunnet redegøre for dets proveniens. Instituttets historiske arkiv har derfor taget sig på at forsøge at belyse spørgsmålet.

Hvad ved vi?

Relieffet (cement, diameter knap en meter) forestiller et siddende menneske der stirrer op i verdensrummet – med sol, planet og stjerner (*se ill. 1*). Det må være udført i væggen i forbindelse med kælderudgravningen i sommerhalvåret 1945 (relieffet ses på et foto fra Kosmos 1945-9).

Formodning

I besættelsestiden (1940-45) havde man kontakt med en kendt billedhugger, Harald Isenstein. Kunne der være en forbindelse til relieffet?

Harald Isenstein: tysk/dansk billedhugger og kunstpædagog, 1898-1980. I 1941 var han kursist i Kosmos Feriekoloni hvor han desuden underviste i tegning og modellering. Endvidere udførte han en buste af Martinus (K-1941-7). I 1943 skænkede han instituttet statuen ”Mor og barn” (i anledning af instituttets indvielse i okt. 1943 – K-1943-10). Han har desuden

malet et billede af Martinus (Kurt Christiansens Martinus-biografi (2005), app. F.21).

Mulig forklaring

Tanken var således ikke fjern: at der måske kunne være en forbindelse til Isenstein. Et tjek i billedværket ”Hildegard og Harald Isenstein 1920-1960” (privattryk Harald Isenstein 1960) viste ingen omtale af Martinus eller af instituttet, ej heller af vægrelieffet. Men et motiv næsten identisk med relieffet var med (*se ill. 2 – plakette af bronze, diameter 13 cm*). Det virker derfor sandsynligt at relieffet er udført som en inspiration fra Harald Isensteins plakette-motiv, om ikke af kunstneren selv.

Revers af
Albert
Einstein
Plakette -
1926 - Bronze
Udført i anledning af forskerens
50-årsdag

Nationalmuseets
montsamling, København.
Nationalmuseets
montsamling, Oslo.
Belsalel Museum, Jerusalem.
Prof. Nils Bohr, privateje

BOB MOORE

FRIHEDENS UDFOLDELSE

v/Robin Petersen

Hellig 3 kongers aften, 6. januar 2008, forlod en af denne verdens største lærere i nyere tid, Bob Moore, det fysiske plan.

Bob blev født i det nordlige Irland i 1928. Han voksede op i et kvækersamfund. Studerede til præst. Men en afgørende oplevelse åbnede hans blik for en spiritualitet der ikke var inkluderet i den officielle kristendom, hvorfor han forlod præstestudiet, kort tid før sin ordinering.

Selv om den præst Bob studerede under ikke forstod Bobs beslutning, var hans respekt og kærlighed til Bob så dyb, at han uden for kirken gav Bob sin velsignelse og tilladelse til at velsigne andre.

En interesse for elektricitet / energi som var livslang bevirkede, at han uddannede sig til elektroingeniør og blev forretningsfører i et firma. En stilling han beholdt, indtil han i 1974 flyttede til Danmark på opfordring af nogle danske kursister.

Bob blev som ung bl.a. inspireret af Krishnamurti og studerede samtidig meditation, healing, energi og psykologi; naturlige interesser for hans højtudviklede menneskelige væsen og clairvoyante evner.

Indtil Bob flyttede til Danmark holdt han foredrag om energi rundt omkring i Storbritanien.

Fra 1982 og frem til sin "død" boede han sammen med sin livsledsager og uvurderlige støtte Anni i Ringkøbing, hvor han også havde sine meditations-, healings- og udviklingsgrupper.

P.g.a. Bobs unikke evner til at arbejde med mennesker, samt forståelse og respekt for individets måde at udvikle sig, havde han intet ønske om "at lave big business", blive guru eller producere spirituel litteratur. For Bob var den personlige kontakt mellem lærer og elev afgørende. Bl.a. derfor blev han ikke den verdenskendte lærer hans kvaliteter så rigeligt rakte til.

Helbredet var noget Bob hele livet skulle vie ekstra opmærksomhed. I '99 måtte han således af helbredsgrunde indstille sin undervisning.

Som dreng opdagede han at kunne bevæge sin opmærksomhed fri af kroppen og fx overvære samtaler mellem mennesker, hvor han ikke selv var fysisk tilstede (astral projektion). Anden gang Bob praktiserede astral projektion, kom hans høje moralske niveau til syne, idet Bob spurgte sig selv: Hvorfor gør jeg dette? Da han ikke kunne finde et tilfredsstillende svar, ophørte han med den praksis.

Som læseren måske har fornemmet, havde jeg selv den store glæde at modtage undervisning af Bob Moore.

Når jeg skal forsøge at beskrive de kvaliteter som karakteriserer Bob, slår det mig, hvor helstøbt Bob er. Dog vil jeg fremhæve følgende: Hans kærlige menneskelige varme, stabilitet, tålmod, frihed, ydmyghed, præcision, visdom, almindelighed, humoristisk, uhøjtidelig, ansvar, mild og myndig, nærværende, ligeværdighed, omsorg, grounding, respekt og accept, for at nævne et par stykker. Læg dertil hans ro og varme dybe stemme.

Første gang jeg hørte om Bob var midt i '80'erne. Men dengang havde jeg fejlagtigt fået den opfattelse, at hans undervisning var inspireret af teosofien.

Om aftenen den 4. oktober '91 ringede en god ven og spurgte, om jeg ikke havde lyst til at komme til Ringkøbing og forsøge komme med i en gruppe hos Bob som var startet tidligere på året og skulle mødes igen næste dag. Næhh! Hvorfor skulle jeg dog det?

Desuden er der jo venteliste.

Nåhh ja! Man kunne jo altid se om det var noget.

Jamen jeg kører i aften!

Kan jeg overnatte hos dig?

Næste morgen forhører jeg mig hos Anni; sekretær, kassierer, chauffør, hundetæmmer m.m., om mulighederne for at komme ind i gruppen; hvorfor Anni går ind til Bob og forelægger situationen. Og lige netop da, idet jeg ser Bob tune ind på mig, for at sanse hvad det er for en fisk som er kommet uanmeldt, falder min falske attitude af ligegyldighed sammen, idet noget dybere i mig erkender mit behov. Så jeg smutter lige ud og får mig noget frisk luft.

Da alt ved Bobs undervisning var fuldstændig udramatisk, kom man let til at kede sig. Hvis altså man ikke kender til anden kontakt med sig selv end den emotionelle. Så en del kursister der ikke kunne sanse atmosfæren, forblive nærværende, var utålmodige, kedede sig i eget selskab, søgte en guru, eller måske blot havde andre behov, kom bare på gennemtræk.

Mr. Bimmer hed Anni og Bobs glade og friske golden retriever.

Idet man om morgenen nærmede sig den store villa, agerede Mr. Bimmer velkomstkomite. Gennem en rude fra gulv til loft i hallen fulgte han kursisterne komme. På lang afstand kunne man se hans glæde. Og i takt med at man nærmede sig, begyndte han at trippe fra det ene forben til det andet i stadig hurtigere tempo. Indtil det endte i det rene quick step og hilsen på indenfor. Så var den dag kommet godt i gang.

Da jeg ikke ønskede at belaste Bob unødigt, bad jeg gennem årene blot om en enkelt samtalsession med ham. Noget jeg husker fra samtalen inkluderede, at Bob stillede mig nogle spørgsmål som jeg besvarede, ikke med ord, men ved at mine chakraer pulserede idet en dybere følelse i mig udtrykte sig. Hvilket han tog som det svar det var, hvorpå vi talte videre. Og sådan er der så meget vi mennesker rummer som sjældent finder vej og får plads til at udtrykkes, fordi vi er så fastlåste i en bestemt, mere begrænset, verbal form for kommunikation.

Man skal ikke tro alt var let for Bob. Ikke mindst de første år efter sin ankomst til Danmark var svære. Og når et så rent lys træder frem, er der altid et mørke som bliver tiltrukket i et ubevidst forsøg på at destruere lyset. Således var der også af og til ”glubske ulve” som under påskud af diverse ædle motiver angreb Bob. Som det er blevet sagt: When you step forward, you become a target!

(Idet du gør dig synlig, bliver du et mål for angreb).

Ja selv fra kursisterne kunne sådanne angreb forekomme, dog i mere moderat form. Egentlig naturligt, for vi mennesker kan have mange primitive tilbøjeligheder som periodisk søger udløsning. Den måde Bob forholdt sig i sådanne situationer var meget lærerige for mig. For alt imens jeg selv sad og kæmpede med en impuls til at smide pågældende ud af rummet, så jeg hvordan Bob ikke lukkede af over for sådanne primitive udtryk, men forblev sensitiv og åben, samtidig som han lod dem passere gennem sit energisystem, uden angrebet fandt noget reflekspunkt i ham.

Så er det man erkender, at ham der underviseren vist er ”et par runder” længere fremme.

Det har stor betydning for os mennesker, at have kontakt til et medmenneske som er mere udviklet end en selv. Den inspiration dette giver, bringer mening, opløftelse og forbundethed til vor egen livsproces.

Det er ikke min hensigt her, at redegøre nærmere for Bobs arbejdsmetode. Jeg skal blot nævne følgende: Processen begyndte grundlæggende med elevens kontakt til sig selv og begyndende forståelse af sin egen situation / strukturer, som erkendes, accepteres, balanceres og stabiliseres så vidt muligt, via diverse øvelser over en årrække, i praksis gennem hele livet.

Slow, sloooowww, dead sssllloooooowwww! Ja så langsomt, at eleven ”risikerer” at komme tilstede i sig selv, arbejdede vi med øvelser som efterhånden inkluderede elevens kontakt med sin kvalitetsenergi. Bob introducerede aldrig øvelser med kontakt til noget der ikke allerede, dog ofte ubevidst, var tilstede i kursisternes energi- og bevidsthedsstruktur.

Fx introducerede Bob, en del år inde i forløbet, harmonisering af de 2 hjernehalvdele, det mask. / fem. hos eleven. Alt efter kursistens situation har sådanne øvelser forskellig effekt.

Jeg mindes en gang hvor en sådan øvelse afstedkom transcendens. I mit emotionelle ”talent” for at overbevise mig selv om, at jeg nok havde udført øvelsen forkert siden jeg var gået ind i transcendens, henvendte jeg mig efterfølgende til Bob og forklarede ham mit ”problem”.

Han smilte lidt skævt og svarede blot: Det var derfor vi lavede øvelsen (for at åbne til muligheden for transcendens).

Sådan havde og har jeg en dejlig følelse af, at den mand 100% ved hvad han laver.

Ud over ”mantraet” med at udføre alle øvelser slow, var Bobs andet yndlingsmantra: What do you FEEL?

Vore emotionelle strukturer skaber et pres i vort eget psyko / energetiske system (os selv) som gør, at vi let mister kontakten til det vi har brug for at komme i kontakt med (vore behov og kvaliteter). Ved at spørge: Hvad føler du? Spurgte Bob ind gennem den emotionelle forvirring, til et mere klart område af behov og følelser.

Ved flere lejligheder havde Bob og Anni den store glæde at møde Dalai Lama. I ham fandt Bob tydeligvis en ”legekammerat” som var ham meget inspirerende. Og de 2 ”drengene” tænkte tanker om skabelsen af et spirituelt universitet.

Der skal også her lyde en stor tak til Bobs livsledsager. For det var Anni som udgjorde det praktiske fundament der gjorde det muligt for Bob at fokusere på udfoldelsen af sine evner, samt var en væsentlig årsag til at tiden med kurser i Ringkøbing blev en så opløftende tid for os alle.

Og hver gang Bob holdt fødselsdag, spillede han, i påskyndelse, en af de smukkeste kærlighedssange nogensinde, skrevet af John Denver, som meget praktisk hedder Annie's song (også sangens fremførelse var af John Denver). Papirslømmetørklæderne var af mærket Kleenex.

Bob Moore var inspireret af bl.a. Taoismens energiforståelse, den gamle Ægyptiske kulturs præcision samt den Tibetanske buddhismes disciplin. Han anså præcision og disciplin for at være nødvendige balancerende faktorer som grundlag for tilsynekomsten af den kærlighed Kristus så ypperligt repræsenterer.

Bobs undervisning inkluderede ikke nogen tro ud over den hver enkelt måtte have. Som en konsekvens heraf og i forlængelse af dette, talte Bob aldrig om sin egen tro og spirituelle erfaringer i undervisningen, med mindre nogen direkte spurgte til disse forhold. Eleven var i fokus, ikke ham selv. Bobs arbejde var/er derfor så neutralt og objektivt det er muligt for et subjekt, og har sit fokus i de energibevægelser og den tro ethvert individ måtte opleve, opbygge og udvikle kontakten til og derigennem berige også sin omverden.

Der var ved undervisningen ingen dogmatik eller ritualiserende trosstrukturer som udefra pålagde eleven en handle- eller tankenorm.

På det grundlag var Bobs undervisning reelt vanskelig for mange at forbinde sig med. For et er, at vi måske alle kan blive enige om, at frihed er et gode, noget helt andet er, at agere med det ansvar og modenhed som er frihedens fundament. Som en konsekvens af denne ultimative frihed, er den eneste "skole" Bob har efterladt sig; den enkeltes erfaringer samt kontakten med feltet gennem sig selv. Den frihed Bob underviste ud fra var så gennemgribende og dog så integreret i Bobs væsen, at selv mange af kursisterne givet ikke har hæftet sig ved dette helt enestående aspekt.

Man kan så indvende, at med en så udstrakt grad af frihed, forbliver gruppefeltet diffust og ucentreret, men som det altid er hvor der er sand frihed, kan alle slappe af, være sig selv, åbne op, forbinde sig, være en del. Og det har selvfølgelig en konstruktiv effekt på gruppeenergien.

Sand frihed forhindrer ikke, men øger, fokus og centreret. Ligesom Bobs egen centreret gjorde hans kvaliteter til en væsentlig del af atmosfæren.

Der var således fra Bobs side ingen bevidst eller ubevidst manipulation eller magtspil og projektioner "på kryds og tværs", som det desværre ofte er tilfældet i selvudviklings og "spirituelle" kredse, ofte med afgrundsdyb desorientering til følge, idet kursisterne åbner sig hinsides egoets forsvar og underviseren ikke er

den opgave voksen, men invaderer eller overfører sine ønsker og emotioner til elevens proces; ofte i en forskudt form, således at læreren forveksler sine impulser med spirituelle impulser og dermed undviger sine handlingers ansvar.

Bobs anvendelse af sine højtudviklede psykiske evner, var altid underlagt hans menneskelige kvaliteter og respekt for ethvert individ. Inklusiv de som modarbejdede ham, dog de ikke fattede det.

Men Bob kunne også være bestemt og afmålt hvis kursisterne vedvarende sad og "cyklede rundt" i sit ego. Set fra et højere niveau fungerer vort ego jo ofte som et ønske om at få ret / blive bekræftet. I det perspektiv repræsenterer egoet isolation og selvoptagethed (til orientering skal det nævnes, at alle jordboere har et ego, forskellen mellem dem er, at hvor ens eget ego er forurettethed, er alle andres ego møjirriterende).

Noget andet der for mig er unikt ved det energifelt, som er lige så nærværende og tilgængeligt for os tidligere kursister, nu, som før Bob forlod det fysiske plan, er den lethed, klarhed og næring feltet rummer.

Ca. halvdelen af kursisterne var danske, resten kom primært fra Europa, men ikke mindst en del brasilianere kom for at lære spirituel samba.

Der er mange som forestiller sig, at spiritualitet og oplysning, kommer som "et stort rabalder fra oven".

En væsentlig del af udviklings- og dermed også oplysningsprocessen er en opløftelse "fra neden". Således, at alt det, ikke mindst det ordinære, vi ofte ikke er tilstede i, men forholder os mere eller mindre irriteret / intolerant til, som noget der dybest set skal overstås / er i vejen, belives med vågenhed, glæde, nærvær, følelse og en fylde af indre stilhed. Ikke således, at vi er vældig identificerede med at gøre disse ordinære ting, men ved, at enhver livs-

situation er belivet med vågenhed, glæde, nærvær, følelse og stilhedens fylde. Denne tilstand vokser naturligt frem, idet vi frigør os fra vore primitive tendenser. Det opleves som en væren i alt vi gør.

Tilstanden mistes igen via emotionernes / det primitives tilsynekomst i os. Og sådan veksler vi rytmisk mellem vor højere og lavere natur. Når vi har set, gennemlevet, forstået og aflagt vore grovere emotioner, opstår naturligt en permanent opløftet tilstand. Dette er oplysning fra neden.

Den del af Bobs undervisning som havde den allerstørste betydning for mig, var at sanse Bob. I den sansning var al Bobs undervisning inkluderet i selve hans adfærd, væsen og væren.

For at møde Bob, ikke "blot" som lærer, men ind i en gensidig udveksling, måtte jeg vokse op over min identifikation i rollen som den lille elev og Bob som den store lærer. Den proces kan mig bekendt kun lykkes i frihed, og opleves som glæden ved at mødes essentielt i frihed hele vejen fra "start til slut". Dette møde mellem først lærer og elev og senere mellem 2, rummer en sublim kærlighed og glæde.

I foråret '99 havde Bob sin sidste officielle teachers group. Kroppen kunne ikke mere. Men havde det ikke været for Anni, havde Bob fortsat til han var "faldet endegyldigt om på scenen". Hans fysiske vitalitet var tydeligvis for nedadgående samtidig som han blev mere transparent. Og det var meget rørende for mig, i en sidste kær kontakt med ham, at vise min omsorg og taknemmelighed og mærke ham tage imod, samt se, høre og mærke hans ydmyghed, drengede uskyld og ligeværdighed samt fuldstændige accept af sine livsomstændigheder.

I hele Bobs attitude udtrykte han usagt: Hermed har jeg gjort mit. Nu er det op til jer hvad der skal ske.

På samme kursus fik jeg lejlighed til at sige et par ord, hvormed jeg takkede for den frihed der var kommet til udtryk i al hans undervisning.

At sige et sidste farvel til et menneske med den betydning Bob havde haft for mig, blev en eksplosion af taknemmelighed, der udelukkede en eventuel forestilling om, at sige farvel mentalt balanceret og uemotionel.

Lige til sin bortgang arbejdede Bob på de indre planer og forblev klar i bevidstheden.

I den ene af de grupper hvori jeg deltog, havde vi den dejlige tradition, at nogle af kursisterne undervejs optrådte med alskens kreative udtryk.

Jeg vil afslutte denne lille artikel til ære for Bob med et digt som blev oplæst i '96.

Til forståelse af digtet skal det nævnes, at Bob mere end 1 gang, ja mere end 3 gange, ja mere end det, fortalte om, hvordan han som lille dreng lærte noget om hvad skønhed er.

For Bobs far spillede violin. Ja, spillede, er måske lige at overdrive. For når Bob refererede til faderens violin spil, kunne man ligefrem høre, at der primært var tale om et forsøg. Men hver gang faderen øvede sig på violinen, placerede han en blomst foran sig.

MELLEM FADER OG SØN OG ALLE OG ENHVER

en lille dreng fødtes
mellem sange af grønne irske bakker
en dreng med håb og undren
en dreng med et mindreværd så stærkt

at vokse som menneske
sker ikke uden smerte og accept
men at overkomme sig selv
er at overkomme hele verden
verden er en violin
dit hjerte er en blomst
og din tro er buen

at spille violinen
så lyden åbner hjertet
og lader blomsten foldes ud
det mestrer kun ganske få
men at spille violinen
som en bøn af hjertet
det kan praktiseres af enhver

din realisering styrker min tro
frembringer klange af frihed og skønhed
derfor viser jeg dig åbenhed og tillid
og jeg håber du vil nyde mit livs melodi

Når livet inkarnerer

v/Ruth Olsen

Der findes mere levende liv i den stråleformige - også kaldet den åndelige - verden end i den fysiske. Der er faktisk et mylder af liv i det, naturvidenskaben kalder "tomrum". Alt liv er "iklædt" vibrationer, hvadenten de er så fine, at vi ikke kan registrere dem, eller det har taget en "klædning" på af grovere vibrationer, dvs er inkarneret i den fysiske verden.

Når et væsen har fundet tiden inde til at tage turen fra sit fint-vibrerende "ferieparadis" ned til sin "arbejdsplads", samler den det stof - altså vibrationer, mikrovæsner - til sig, som det er i samklang med. Det sker som en automatfunktion efter den universelle lov for tiltrækning, der siger at lige tiltrækker lige. Annie Besant har i bogen "Bevidstheden og dens udvikling" en beskrivelse af processen, hvorfra jeg har taget lidt her i fri fortolkning.

Det, hun kalder "det permanente atom", og som vi med Martinus-begreber ville kalde Jeg'et med dets evighedslegeme, samler først mentalstof ligesom en magnet samler jernfilspåner, alt i overensstemmelse med sine egne vibrationers styrke. Hvis væsnet ikke er særlig højt intelligensmæssigt udviklet, dvs hvis "magneten" dermed er svag, får det ikke samlet megen energi på det felt. Hvis det derimod er ret stærkt følelsesmæssigt udviklet, vil det samle en hel del af det lidt grovere astral-stof. Til sidst samler det æteriske vibrationer og står nu klar til at "gå på opdagelse" efter de fysiske energier, det føler sig på bølgelængde med og derfor føler sig tiltrukket af.

Med Martinus ville vi nok sige, at Jeget (X1) på sin vej mod inkarnation tiltrækker så meget af grundenergiene, som det har talentkerner til at mestre. I Livets Bog II stk. 532 skriver han bl.a. efter beskrivelsen af Jeget med dets evige urbegær:

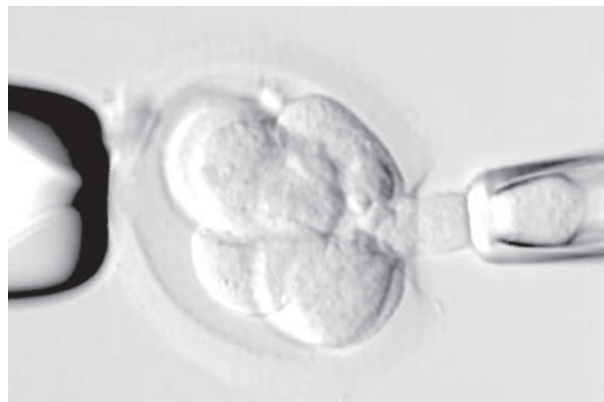
"Da alt begær er det samme som tiltrækning, og "urbegæret" ikke er nogen undtagelse herfra, vil resultatet af denne evige tiltrækning af materie (grundenergiene), Jeget repræsenterer, udgøre en tilsvarende materiefortætning. Nævnte tiltrækning vil ophobe materie omkring sit ophav. Men en sådan materieophobning foregår ikke planløs eller i blinde. Den viser sig i allerhøjeste grad formålstjenlig. For det "kosmiske klarsyn" viser det sig således, at "urbegæret" udløses efter en bestemt metode, der giver nævnte materieophobning form og karakter."

Jeg'et har altså samlet sit stof efter en bestemt metode, således at de forskellige cellevæsner og organvæsner indgår i et fint netværk af indbyrdes samarbejdende enheder, klar til at drage fysisk materiale til sig og belive det, altså at inkarnere "i kød". De forskellige dele af et levende væsens organisme er med andre ord specialiseret før væsnet bliver synlig på det fysiske plan.

Det der forundrer naturvidenskaben er, hvordan de første uspecialiserede celler i fosterdannelsen kan udvikle sig til så mange forskellige funktioner i diverse organer. De kalder disse første celler for "stamceller" og regner med, at de kan gøre "naturen" kunststykket efter og få nogle stamceller til at udvikle sig til en nyre, et hjerte osv. Alt sammen ved at manipulere med generne i stamcellerne.

Spørgsmålet er, om man en skønne dag kunstigt kan udvikle en sådan gruppe af celler, at et organvæsen vil finde denne passende som inkarnations-mulighed. Liv inkarnerer jo overalt, hvor der er mulighed for det. Forskerne synes da heller ikke at have problemer med at få celler til at formere sig. Hvad forskerne endnu ikke ved er, at et menneskeligt organ er et højt udviklet væsen, blot i en udviklingsspiral lige under menneskets. Dette væsen har altså en egen vilje og vil næppe føle sig tiltrukket, uden der er et makrovæsen at inkarnere i, og som det er på bølgelængde med. Så jeg tror ikke, forskernes forehavende vil lykkes.

Selv om alle stamcellernes gener er "åbne" for en belivning, aner forskerne, at de endnu ikke ved nok om, hvad der dybest set "tænder og slukker" for genernes aktivitet. Under overskriften "Skjulte kræfter styrer generne" havde Illustreret Videnskab (nr.15/2007) en artikel, der

bl.a. fortalte om et par eenæggede tvillinger, hvoraf den ene havde en arvelig sygdom, som den anden ikke havde. En undersøgelse havde vist, at hos den ene tvilling var der blevet "slukket" for sygdomsgenet men ikke hos den anden.

Ifølge åndsvidenskaben er der ikke noget mærkeligt i, at selv eenæggede tvillinger kan have forskelligheder, eftersom de er to væsner med hver sit sæt af talentkerner. Hvis man ved, at det er vore stråleformige energilegemes, der som en "skabelon" styrer det fysiske legeme og dermed styrer "tænd og sluk"-mekanismen i de fysiske gener, indser man mange ting, som naturvidenskaben endnu ikke forstår.

Det er f.eks. ikke så mærkeligt, at et menneske stadig kan føle det ben, der er blevet amputeret. Benets energilegeme er der stadig, og da det jo består af en form for elektriske vibrationer, ligesom vort nervesystem er et elektrisk system, vil der stadig være mulighed for kontakt. Det er heller ikke så mærkeligt, at menneskets fysiske celler er mere specialiserede end f.eks. et firbens eller en regnorms. De kan som bekendt hurtigt regenerere en ny hale eller en halv krop ud fra deres stadig intakte energilegeme. Hos os foregår sårhelings-processen lidt efter samme princip.

At laverestående dyr er nok så fleksible mht at inkarnere nye cellevæsner ses også i deres evne til at skifte køn eller ændre formeringstaktik, når vilkårene byder det. Det er et interessant antal variationsmuligheder, visse dyr kan opvise. Der er f.eks. klovnfisken, som først bliver til en hun, når den er voksen og velnæret nok, og hvor en han vokser og skifter køn, hvis hans mave skulle gå hen og dø.

Og der er hammerhagen, der i 2001 blev født i et bassin, hvor der i tre år kun havde været hunner. Kommer vi højere op i dyreriget er den slags jomfrufødsler ikke længere muligt, og skulle det ske ved menneskers indgriben, vil klonerne hurtigt uddø, for de er sterile og ofte sygelige.

Hvad så med kønsskifte hos menneskene? Fra Martinus ved vi, at mennesket er kommet alt for langt i sin udvikling, dvs skæbneelementet med alle talentkernerne er nu så højtudviklede, at vi ikke engang kan skifte køn fra liv til liv. Men hvad så med alle de, der føler, de fysisk er født med det forkerte køn? Kan man forestille sig, at der er gået noget galt i fosterudviklingen på det stadie, hvor fosteret stadig synes at være på krybdyrstadiet? Krybdyr er jo meget fleksible mht kønsskifte.

Var det muligt, at et inkarnerende hunkønsvæsen i sine energilegemes kommer ned og beliver det befrugtede æg, som kromosom-mæssigt er lagt an til en dreng? Det skulle ikke kunne lade sig gøre ifølge Martinus, for han fortæller, at det inkarnerende væsen er med i styringen af fosteret udvikling lige fra befrugtningen. Og iøvrigt skulle loven for tiltrækning sørge for, at lige tiltrækker lige, og jeg går ud fra, at de menneskelige hankøn og hunkøn ikke vibrerer på samme bølgelængde - endnu.

Men kunne man så forestille sig, at alle de østrogen-lignende og andre giftstoffer, vi omgiver os med i vor tids miljø, har medført uorden i de naturlige mekanismer? Og måske skal der ikke så meget til at tippe balancen nu, hvor vi er ved at nærme os den kønsmæssige polbalance? Der er stadig mange ting, jeg synes, jeg mangler viden om. Nok sagde Jesus, at der vil komme en "sandhedens ånd", som ville give os *hele* sandheden, men den "ånd" må vi selv udvikle os til hen ad vejen. Martinus kunne kun give os "en skefuld ud af et helt vognlæs".

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

2008 – et mørkets år?

Ifølge mayakalenderen skulle 2008 blive et mørkt år. Også indenfor budhismen findes spådomme om 2008 som et ulykkens år, har det været nævnt i forbindelse med cyklonen i Burma. Alt tegner da også til, at der netop i år skal udrenses mange mørke energier.

At der i diktaturstaten Burma er megen mørke, kan ikke undre, men hvad så med jordskælvet i Kina? Netop i det område, hvor skælvet fandt sted, er der uden tvivl ophobet megen vrede og frustration. I det område er der bygget dæmninger for at skaffe vandkraft-energi, så i den værst ramte millionby boede mange af de, der var blevet tvangsforflyttede af den grund. Også den stigende forskel på rig og fattig i Kina og de umenneskelige overgreb har skabt mange negative energier.

En global fødevarekrise synes også på vej. Kyniske profit-spekulanter er straks på pletten for at udnytte situationen. Havde det så kun gået ud over de overforbrugende folk i de rige lande og således kunnet nedsætte fedmeproblemet, men som sædvanlig rammes de fattigste hårdest. Et lille lyspunkt er det dog, at det nu synes at være kød, der stiger mest i pris. Således hjælpes flere måske til at blive vegetarer!

De stigende oliepriser gavner her i landet kun Mærsk i første omgang,

for de tjener fedt på Nordsø-olien. Så godt, at de har kunnet donere 30.000 \$ til den republikanske Cains valgkamp i USA. Men han vil jo også fortsætte krigen i Irak, den krig Mærsk tjener så godt på pga transportopgaver. I sidste ende kan vi håbe på, oliepriserne betyder afvikling af olien som energikilde.

Netop i år er der kommet en film på markedet, der hedder "The Mist", en rigtig gyserfilm der beskriver mennesket som sindssyg og ond, fuld af religiøs fanatisme. Dets budskab er, at livet er uden mening. Efter hvad jeg hørte beskrivelsen af den. Filmmagerne har ofte en vis evne til at fornemme og fremstille tidens tendenser, så det er en tankevækkende film!

De mørke energier bobler ikke kun op udenfor Europa. Italien har just har fået en fascist-støttet regering, og den nylig valgte borgmester i "den hellige by" Rom har været erklæret fascist. Men det er jo også blevet forudsagt, at Rom vil blive "sæde for antikrist" og byen ødelagt. Om ødelæggelsen vil være fysisk eller "kun" åndeligt, fortæller forudsigelserne ikke noget om.

Jo, der er meget der tyder på, at 2008 bliver et mørkt år. En større økonomisk krise er under opsejling, synes alle enige om. Så er det godt at vide, at der er en dybere mening med det. Jordklodens "feber" må rase en tid, før helbredelsen kan indfinde sig. Feber er jo dybest set et sundhedstegn.

Profetier

Der har været mange, der f.eks. i form af Maria-åbenbaringer har fået forudsigelser om "de sidste tider". Bl.a. fik en Eileen George i USA i 1982 et budskab om, at "der vil komme mørke, kirken løber ud i intet, men derefter vil der komme en verdensomspændende ny verdensorden, vi vil gå fra det andet til det tredje Testamente." En Natalia i Ungarn fik i 1954 at vide, at kristne prædikanter igen vil blive ydmyge tjenere, uden "behov for titler, paladser og udsmykkede klædedragter. Kun kærligheden vil komme til at herske."

Og så har der været den serbiske profet Tarabick, der helt tilbage i 1800-tallet beskrev udviklingen i Jugoslavien, med kommunismen og Tito, og bagefter ham "vil broder begynde at hade og tænke ondt om broder. På og over vore grænser vil en ny nation opstå og Serbien vil aldrig blive så stort som tidligere. Ved den tid har menneskene bygget en kasse, hvor man i billeder kan se, hvad der sker i hele verden. Og man har "tingester", hvormed man kan kommunikere med mennesker i hele verden, men ikke med mig, der er død til den tid, selv om denne tingest fungerer lige så tæt på denne anden verden, som hårene på menneskers hoved er på hinanden."

Og Tarabick fortsætter: "Folk vil bore huller dybt ned i jorden og udgrave sort guld, der vil give dem lys, fart og kraft, og Jorden vil udgyde sorgfulde tårer, fordi den vil komme til at lide på grund af disse åbne sår. Den virkelige kraft, som er hele vejen omkring dem og i dem, kan de ikke se. Først efter manganen en sommer vil folk blive klar over denne kraft og indse, hvor dumt det var, at de har gravet alle de huller, men det vil tage tid at finde ud af at bruge den."

Han beskriver mange ting, der hører vor tid til, f.eks. at man rejser ud i rummet men kun finder livløse ør-

kener, fordi man ikke ved, at liv kan være andet end det, der ligner vort. "De, der rejser derud, tror ikke på Gud, fordi sådan noget ikke anstår sig for en agtværdig person." "Jo mere folk vil vide, des mindre vil de elske og tage sig af hinanden. De vil bryde sig mere om deres ting og sager end om deres nabo. Men:

"Blandt mennesker i en nation langt mod nord vil der fremstå en mand, som vil lære menneskene om kærlighed og medfølelse, men der vil være mange hyklere om ham, så han vil få mange op- og nedture. Men hans kloge bøger vil blive tilbage, og det samme vil alle de ord, han vil komme med, og da vil folk indse, hvordan de har skuffet sig selv."

Men Tarabick er ikke særlig optimistisk hvad angår alle de ulykker, menneskene vil afstedkomme, inden de når at blive kloge nok. "De vil forgifte luften og vandet og sprede pestilens over havene, floderne og jorden, og folk vil begynde at dø pludseligt af forskellige sygdomme." Efter en beskrivelse af de skrækkelige ting, der vil ske pga menneskers uvidenhed, ender han dog med at sige, at efter alt det vil menneskene "leve i overflod, lykke og kærlighed, fordi der ikke vil komme flere krige."

Positive tegn i tiden

Selv om der er mørke tider i udsigt, er der dog også en del lyspunkter. I lande som f.eks. Iran og Marokko, hvor magthaverne søger at undertrykke og usynliggøre kvinderne, gør disse nu oprør ved at demonstrere, samle underskrifter m.m. Da en iransk menneskerettighedsforkæmper fik Oluf Palme-prisen, blev det hende forbudt at tage ud af landet for at modtage prisen. Mange kvinder demonstrerede så i protest, 43 blev arresteret. Den patriarkalske magtstruktur vil få en ende før eller senere. Jeg læste, at 70% af de kvindelige studerende i Iran siger, de ikke vil giftes og underlægge sig en mands autoritet.

Liberias præsident Ellen Johnson

Modige kvinder vover sig frem overalt. Der er den demokratisk valgte unge kvinde i Afghanistan, der med livet som indsats tordner mod krigsherrernes forbrydelser. Og efter tyve års borgerkrig har det vestafrikanske land Liberia fået valgt en kvindelig præsident, der sammen med sin kvindelige politichef viser, at konflikter løses bedre ved pædagogik og diplomati end ved vold.

Argentina og Chile har fået kvindelige ledere, og selv om de ikke kan ændre så meget ved det grundlæggende, vil de uden tvivl have mindre hang til magtdemonstrationer. USA får næppe kvindelig præsident denne gang, men måske ligger der en dybere mening i, at det land skal i gang med at heale sine raceproblemer med en sort præsident.

Vi kan vel også betragte det som et lyspunkt, at færre og færre danskere ønsker at arbejde på et slagteri, så nu er det blevet det erhverv, hvor man har flest indvandrere ansat. Hvis man føler ubehag ved at slå dyr ihjel, ender det vel med, at det også føles ubehageligt at spise dem! I øvrigt viser beregninger, at en kødspiser udleder ca. 1,6 tons CO₂ om året i atmosfæren, mens en vegetar kun udleder 0,6 tons. Kødspisning belaster faktisk miljøet mere end transportsektoren!

Forberedelserne til det globale verdensrige er så småt begyndt, den nationale identitetsfølelse svækkes mere og mere. Tænk, når den dag kommer, hvor vi ikke behøver pas, visum og statsborgerskab osv, blot et verdensborgerkort. Men mange vil modarbejde den udvikling længe, f.eks. alle Sørenkrupperne. Han kaldte dobbelt statsborgerskab for "bigami", og mener altså, man er gift med sit land! National-fundamentalisterne vil være her længe endnu.

Demokrati

Der er ingen tvivl om, at Martinus gik ind for en anden eller anden form for demokrati, men hvilken? I LBII stk.437 siger han, "at et flertal overvinder et mindretal er da ikke særligt flatterende." Altså er det, vi har for øjeblikket, og som nogle kalder "flertalsdiktatur", ikke det bedste efter Martinus' mening.

Men når folket har valgt det, er det vel ok? Bare ikke når f.eks. palæstinenserne vælger et forkert flertal, der hedder Hamas. Man taler så meget om, hvor vigtigt demokrati er, ja det er nærmest blevet noget helligt, som man går på korstog for. Men der diskuteres ikke meget, hvilke forskellige former, der er bedst i de konkrete områder.

Spørger man folk flest, ønsker de samarbejde i stedet for magtkamp. Danmark har i det meste af sin demokrati-tid haft, hvad man kalder "det samarbejdende folkestyre", fordi en regering sjældent har haft et fast flertal. Sådan er det ikke mere. Demokrati er ikke, hvad det har været.

I sin bog "Fra folkestyre til markedsdemokrati" viser Tim Knudsen, hvordan politisk magt er blevet ligesom en vare, der sælges på et marked. Men "fri konkurrence" er ikke særlig fri, når så meget afhænger af penge, spindoktorer og medietække i stedet for holdninger. Konkurrence er nu engang en form for magtkamp, det jeg

kalder det "sidste skud på hannernes territorialkampe", omend kvinderne med udviklingen af deres maskuline pol er kommet godt med. Politisk er det de, der appellerer smartest til menneskers endnu livskraftige egoisme, der vinder for tiden.

Martinus fortæller os, at engang vil menneskene blive så kloge, at man ikke vil have problemer med at finde de bedst egnede til at styre. Det mener Kina i øvrigt, at det er det, de gør i dag! Men i en ufuldkommen manipulerende verden er det ikke nemt at finde "de bedst egnede".

George Soros – ham den rige spekulant, der donerer så mange penge til folks frihedsbestrebelse – har i en bog logisk og overbevisende påvist, hvordan "fri konkurrence" aldrig kan sørge for en retfærdig fordeling af goderne eller give "det billigste tilbud". Han kalder det "markeds-fundamentalisme", som han mener især tog fart med Reagan og Thatcher.

Han siger også, at hvis man fører et samfunds omsorgsopgaver ind under markedskræfterne betyder det en dehumanisering af menneskelige relationer. I en markedsøkonomi har begrebet "næstekærlighed" ingen relevans.

Aladdin

I de rigtig gamle eventyr er der ofte en spirituel dimension, således også i det om Aladdin. Faktisk er navnet persisk og betyder "Allah tro". I historien er faderen en fattig skrædder, der bearbejder stoffet (bevidstheden i det fysiske stof), mens den godtroende søn Aladdin blot vil lege og more sig. Han møder en "trollmand", der lokker med rigdom, hvis Aladdin vil gøre noget for ham.

Trollmanden vil have fat i en lampe, symbolet på visdom, men han ved åbenbart godt, han ikke selv ejer de uselviske egenskaber, der kræves for at få den. Drengen forekommer uskyldsren nok til det. "Lampens ånd" – visdommen – giver den magt, som muligheden for at bruge de universelle skabende kræfter giver.

Drengen må ned i en hule (indvielsens indre verden), gennem tre sale (stader), hvor der er nogle ædelstene (symbol på kosmisk viden), som han tager med og når til sidst frem til lampen, den absolutte visdom. Da han ikke vil give den fra sig til trollmanden, søger denne at forhindre drengen i atter at komme op i dagsbevidsthedens verden. Men nu har drengen fået del i den magiske kraft og slipper fri.

Aladdin opnår at blive gift med prinsessen (polforvandlingens mål), men har åbenbart endnu en rest mørk karma, for trollmanden vender tilbage og narrer Aladdins "prinsesse" (hans feminine pol). Dog lykkes det ved hjælp af selv samme feminine pol, dvs hans intelligens, at gøre det endeligt af med det sidste mørke i gudesønnens bevidsthed. Trollmanden symboliserer jo Aladdins ufærdige selviske sider i bevidstheden. Og således ender Aladdin med at blive sit lands godgørende varmhjertede helt. Eventyret handler dybest set om den indre konflikt i det enkelte menneske mellem godt og ondt.

Hvor kommer verden fra?

J.B.Felland har skrevet bogen "Ska-berens signatur" (Nyt Teknisk forlag 2007), hvor han søger at finde frem til, om Intelligent Design –folkene har ret. Faktisk var det en 4-årig pige, der satte ham i gang. Da hun på spørgsmålet om, hvor mælken kommer fra svarede "fra supermarkedet", blev hun belært om, hvad en ko er. Til gengæld ville hun vide, hvor koen kom fra, og dialogen endte med, at hun ville vide, hvor alle dyrene, ja

hele verden kom fra. Men da blev han pigen svar skyldig, for det havde han egentlig aldrig tænkt over.

Da han undersøgte sagen, fandt han ud af, at naturvidenskaben stort set ikke beskæftiger sig med spørgsmålet, om skabelsen har en skaber. Opstod "big bang" af sig selv? Bortset fra Intelligent Design-folkene betragter man skaberen "som en hypotese, der ikke er brug for". Bare verden fungerer, har vi ikke brug for at vide "hvorfor", sådan som de fleste har det i dag med deres bil, TV og pc.

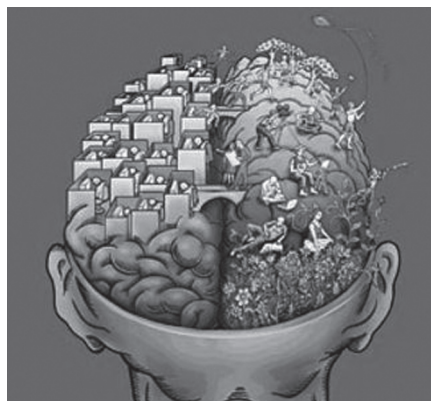
Felland giver sig altså ud i en søgen efter et "bevis" på en skaber. Argumentet om, at skaberen er noget "logisk uundgåeligt" er ham ikke nok. Men han kommer ingen vegne, for han hænger fast i det gamle dogmefyldte gudsbillede. Han søger efter noget udenfor skabelsen, en der "trykkede på startknappen", en slags "programmør".

Han lufter sin forundring over, at nogen kan sige, de *ved* Gud eksisterer, selv om de ikke kan bevise det. Så søger han at sammenligne det med følelsen af kærlighed. Den der har følelsen, *ved* den eksisterer, men kan ikke bevise det. Så det mener han ikke, andre kan bruge til noget. Vi har brug for en fælles viden, en sandhed alle kan se og forstå, siger han.

Han ender op med at tage naturvidenskabens dogmer for sandhed, og når således frem til de mest ulogiske konklusioner. F.eks. påstår han, at kvantefysikkens har "bevist", at "noget kan opstå af ingenting", at udviklingen her på jorden skyldes, at "naturen er kreativ og selvorganiserende" og at alt det, vi oplever, i virkeligheden skyldes hjernens måde at fungere på. Vi kan ikke vide, siger han, om det reelt er en "matrix-verden", vi lever i, dvs en pc-simuleret verden (som i filmen Matrix!).

Det sidste er faktisk ikke helt forkert, om end han selvfølgelig ikke forstår,

hvordan det dybest set hænger sammen og går til, at vi ikke oplever virkeligheden i sig selv men en kopi af den.

Krystaller i hjernen

Forskere på California Institute of Technology har fundet ud af, at hjerne-cellerne indeholder små magnetiske krystaller, og mener således at have fundet forklaringen på, hvorfor så mange mennesker bliver syge af påvirkningen fra det magnetfelt, der omgiver f.eks. elektriske ledninger. De har undersøgt cellevæv fra forskellige dyr og mennesker og fundet de små krystaller overalt. (Ill.Videnskab)

De synes nok at kunne se meningen med dem hos dyr, men mener de hos mennesker blot er et "evolutions-levn" uden funktion. De, der kender åndsvidenskaben, kan godt ane meningen med magnetiske krystaller i cellerne. Kommunikationen mellem vore stråleformige, (såkaldt "åndelige") legemer og det fysiske legeme har brug for dem. For hjernen er, som Martinus forklarer, en slags radio-modtager for elektriske vibrationer.

Impulser til menneskets forbedring

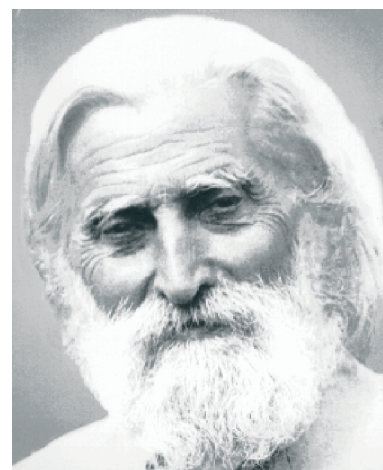
Den ny verdensimpuls, der så småt begyndte sin indflydelse i 1800-tallet, betød en forstærket "kamp" mellem lysets og mørkets kræfter. Man kan også udtrykke det på den måde, at den højere energi, der strømmede ind

over jordkloden, forstærkede både de positive og de negative tendenser i menneskeheden. Historiebøgerne beretter om konsekvenserne af de negative energier, dvs om krigene med fokus på de onde aktører, men vi hører knap så meget om de positive virkninger og dets aktører.

Jo, vi hører om kampen for demokrati og menneskerettigheder, om etableringen af Røde Kors o.lign. Men de, der søgte at bringe lidt "åndelig føde" hører vi ikke så meget om. Der var faktisk en del, der blev inspireret til at dæmme op mod den "Gud-er-død"-bølge, der florerede i tiden. Vi har her i bladet tidligere fortalt om nogle af dem. Her vil jeg fortælle om et par andre.

Peter Deunov

Peter Deunov (1864-1945) blev født i Bulgarien. Han tog til USA i 1888, hvor han studerede medicin og teologi i Boston, men tog tilbage til Bulgarien i 1895. Et par år efter fik han en slags åbenbaring, en vision om sin mission som lærer i "bevidsthedens oplysning", og i år 1900 grundlagde han "Lysets broderskab", der efterhånden fik omkring 40.000 tilhængere.

Han rejste rundt i hele landet og underviste, afholdt årlige kongresser, som iøvrigt stadig finder sted så mange år efter hans død. Det fortælles om ham, at han kunne dematerialisere sin krop og således forsvinde et andet sted hen, f.eks. engang han var sat i

fængsel og hans celle pludselig var tom, mens man fandt ham siddende rolig i sit hjem.

I 1922 åbnede han en esoterisk skole i hovedstaden Sofia og etablerede en årlig sommerteltlejr i Rila-bjergene. Til denne lejr kom folk fra flere lande, hvad der omend i mindre antal stadig gør, så man i en TV-udsendelse for nylig. Under 2.verdenskrig måtte aktiviteterne nedsættes, og kort før sin død fortalte han sine disciple, at landet ikke ville få sin fulde frihed før i 1989.

Der er udgivet 150 bøger om Peter Deunov og man regner med, han gav over 7000 "lektioner". Det var hovedsageligt budskabet om næstekærlighed, han fokuserede på. Han fortalte, at Jorden var gået ind i en ny fase, som ville bringe humanitet og retfærdighed, ville bringe oplysning og fornyelse i den menneskelige bevidsthed. Og så sagde han det (1914), som især Martinus-folk har lagt mærke til:

"Det vil bringe Det Tredie Testamente, testamentet for den universelle kærligheds disciple, og som vil give retningen for den menneskelige bevidstheds evolution. Det gamle Testamente er for børn, Det nye Testamente er for voksne, mens Det tredie Testamente, som nu er på vej, er for de Guds sønner og døtre, som vil bringe kærlighed, visdom og sandhed ind i verden."

På spørgsmålet om, hvem han selv var, svarede han, at det var uden betydning, for han var blot en bud-

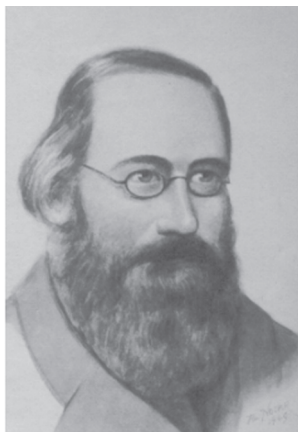
bringer om kærlighedens evige lov. Han lagde nogle frø i jorden, så en ny kultur kunne vokse frem. Jeg kan godt helbrede syge, sagde han, men til hvad nytte skulle jeg det, for de helbredte vil fortsætte med at leve, som de plejer og derfor blive syge igen. Kun ved at kende den universelle lov om harmoni og balance kan menneskene lære at bevare det gode helbred.

De tre principper, mennesket må lære at kende og leve efter, er ifølge Deunov:

Kærligheden, som hele eksistensen er baseret på.

Visdom og viden om naturens kræfter.

Sandheden som gør fri.

Jakob Lorber

Jakob Lorber blev født i Østrig (1800-1864) af en musikalsk begavet vinbonde. Som 17-årig begyndte Jakob at læse til lærer og virkede så som lærer i Graz samtidig med, at han underviste i sang og musik. Han komponerede musik og gav koncerter, studerede astronomi og læste Swedenborg og Jakob Böhme.

En morgen i 1840 hørte han en indre stemme, som han selv mente var Jesus', der bad ham tage en pen og skrive. Altså gav han sig til at skrive, hvad der blev kanaliseret til ham. Det gjorde han derefter næsten dagligt i 24 år. Det blev til ca. 13.000 sider om mange forskellige ting, såvel naturvidenskab som åndelige emner. Han beskrev bl.a. planeten Neptuns bane 4 år før, den overhovedet blev opdaget af astronomerne.

Hans bøger kan fås fra Lorber Verlag i Tyskland, men ingen af hans værker er blevet oversat til dansk. Jeg har ikke selv læst hans bøger, kun en beskrivelse i tidsskriftet "Gralen" (2/1983) af Jørn Dalskov. Efter denne beskrivelse synes Lorbers mission at have været en udbygning og tydeliggørelse af Bibelen og de budskaber, Jesus bragte. Men også større viden om universet giver han, f.eks. om hvordan Jorden og hele solsystemet er levende væsner.

Hovedværket hedder "Das Grosse Evangelium Johannes". I 11 bind beskrives detaljerne i Jesu liv og lære fra hans 30. til 33. år, men mindre bøger beskriver hans barndom og ungdom, ja hans tre dage i templet som 12-årig har fået sin egen lille bog. Denne sidste bog har jeg kigget i, jeg kan godt læse en del tysk, men sproget i denne forekommer mig meget knudret og omstændeligt. Der har dog sikkert været mange i de tysktalende lande, der har haft glæde af Lorbers fantastiske præstation. Men for en Martinus-læser er Lorber passé.

Udstillingen der vandrer

Denne store internationale vandre-udstilling som startede på biblioteket i Sindal i maj, juni, juli og august 2007, har i efteråret 2007 været på Taastrup bibliotek, i en noget mindre udgave.

Fra 3. juni og frem til den 24. juni 2008 vil udstillingen være at se på Hvidovre Hovedbibliotek, hvor der igen vil blive tale om en noget større udstilling, hvor Martinus Kosmiske symboler med korte forklaringer på dansk, enelsk og tysk vises, sammen med alle bøgerne i Det Tredie Testamente.

Der vil også vises film om og med Martinus, og man kan aflytte ikke mindre end 200 af Martinus egne foredrag.

Fra den 10. august til den 8. september 2009 vises udstillingen på Sønderborg biblioteks store udstillings-sal, og balkon. Ialt ca. 250 kvadratmeter udstilling. Den 10. august 2009 afholdes i bibliotekets foredrags-sal foredraget:

“Den Ny Kristendom, Det Tredie Testamente og Martinus Åndsvidenskab”

Den 25. august 2009 afholdes samme sted foredraget “Martinus sidste vilje”

Fra 4. februar til den 26. marts 2010 vises udstillingen på “Kulturellen” i Herning.

Ovenstående 2 foredrag afholdes i “Kulturellens” udstillingslokale tirsdag den 4. februar kl 19.00 og tirsdag den 4. marts. kl. 19.00.

Der foregår p.t. samtaler med forskellige kultuhuse og biblioteker om at få udstillingen til at vandre dertil.

Desuden er udstillingen blevet permanent i Natur Medicinska Huset, Ängelbergsvägen 98, 73790 Ängelsberg, og der er produceret 10 yderligere sæt af denne store udstilling til opsætning rundt omkring i verden. Snart vil også en udstilling komme til Göteborg.

For tiden arbejdes der seriøst på at få udstillingen permanent til U.S.A., nærmere betegnet til Hawaii.

En udsendelsesrække på Radio Karen (98,9 MHz og på Hybridnettet 98,8 MHz) med Jan Langekær, hvor lytterne kan ringe ind med relevante spørgsmål til dagens tema.

Udsendelserne sendes på fredage i ulige uger, fra kl. 14:00 til 16:00, foreløbigt som følger:

Fredag, den 6. juni

Fredag, den 20. juni

Fredag, den 18. juli

Fredag, den 15. august

Fredag, den 29. august

Fredag, den 12. september

Fredag, den 26. september

Fredag, den 10. oktober

Fredag, den 24. oktober

Fredag, den 7. november

Fonden Det Tredie Testamente søger:

1. Permanente eller midlertidige udstillingslokaler i Danmark, Norge og/eller Island, hvor kopier af den oprindelige Sindal udstilling “Det Tredie Testamente - Martinus Åndsvidenskab” kan udstilles. Udstillingen er nu produceret i 10 eksemplarer.

2. Sponsorere der helt eller delvist er villig til at sponsorere trykningen af det netop færdig oversatte tyske 42 siders symbol- og litteraturkatalog, som nu er oversat, og klar til tryk.

Beløb for trykning: DKK 35.000,-

3. En dygtig og kreativ grafisk designer som har flair for at designe udstillings- plancer og nyt åndsvidenskabeligt informationsmateriale.

4. Et tørt og godt mellem-opbevaringslager for den vandrede udstilling som sammenpakket fylder ca. 13 stk. Euro paller, hver på ca. 120 x 80 x 120 cm.

Fonden Det Tredie Testamente har til formål, på non-profit basis, internationalt at informere om eksistensen af Det Tredie Testamente og Martinus Åndsvidenskab.

Jan Langekær

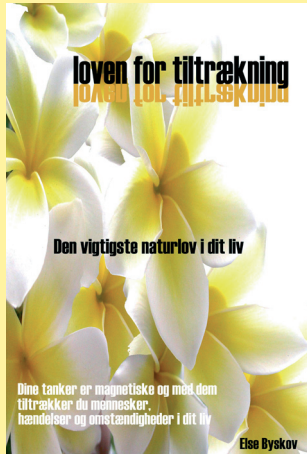
udstillingsansvarlig

Tel: 2015 7811

www.martinus-on-tour.info

Bogudgivelser

fra Kosmologisk Information

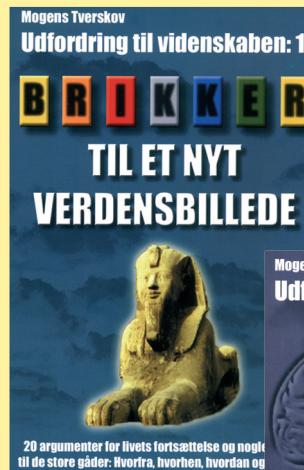

Else Byskov

**Loven for
tiltrækning**

125 sider

125 kr.

Fantastisk tilbud

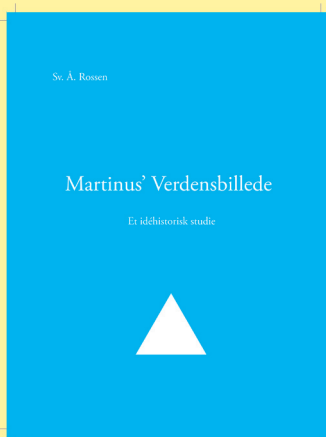
Mogens Tverskovs trilogi -
over 1000 sider.

Alle 3 bind for kun kr. 100

Mogens Tverskov
Udfordring til videnskaben: 3

**EN NY TIDS
FØDSEL**

Sv. Åge Rossen

Martinus' verdensbillede

480 sider

300 kr.

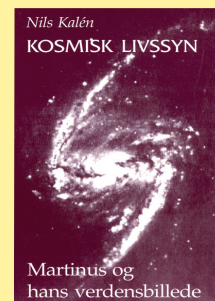

Kurt Christiansen

**Martinus biografi
i to bind**

1280 A4 sider

400 kr.

Nils Kaléns korte
version af
Martinus'
åndsvidenskab

94 sider - kr. 20

10 stk. kr. 150

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk